

Con Sâu Tình Yêu Của Con Mèo Trừu Tượng

Contents

Con Sâu Tình Yêu Của Con Mèo Trừu Tượng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	58
15. Chương 15	62
16. Chương 16	66
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20	83
21. Chương 21	86
22. Chương 22	90
23. Chương 23	94
24. Chương 24	98

Con Sâu Tình Yêu Của Con Mèo Trừu Tượng

Giới thiệu

Thu hút bởi lối kể chuyện của tác giả Nhĩ Nhã chứa đầy sự hài hước nhưng đầy giản dị. Những quan

1. Chương 1

Mèo

Gọi tới thì không tới, xua đi lại chẳng chịu đi, khi bạn bạn thì đến làm phiền bạn, lúc bạn rảnh muốn chơi với nó một lát thì lại lim dim lười biếng.

Chó.

Gọi thì tới, xua cũng không đi, khi bạn bạn thì ngoan ngoãn ở cạnh, lúc bạn rỗi rãi thì tận dụng mọi cơ hội để chơi đùa với bạn.

Thế nên, loài mèo khiến bạn cảm giác như mình đang ngu ngốc yêu một ai đó, chó lại khiến bạn thấy như được ai đó khờ dại yêu thương.

Ngô Diệu, nữ.

Là một điển hình cho sự tự do lơ đãng, quanh năm suốt tháng lè rề khiến người khác cảm thấy tiết tấu của Ngô Diệu khác hẳn với người bình thường, tay chân kém nhịp nhàng cân bằng, làm việc gì cũng nhanh hoặc chậm một nhịp. Tựu chung lại, đây chính là mẫu người khiến ai đi cùng cũng sẽ phải ra tay đánh đấm, nhìn cô khiêu vũ nhất định sẽ la hét giận dữ, còn nói chuyện với nhau thì chắc sẽ nổ tung.

Lạc Tàn Tài, nam.

Làm nghệ thuật, cụ thể là vẽ tranh trừu tượng, từng nét vẽ đều chú trọng tới sự thoải mái tự do điều luyện. Tựu chung lại, đây chính là kiểu người có thể đi chung với Ngô Diệu mà không ra tay đánh người, thấy Ngô Diệu khiêu vũ vẫn có thể không nổi giận quát thét, nói chuyện với Ngô Diệu thì sẽ khiến cô ấy nổ tung.

Hình dung theo lời Lạc Tài Tàn thì, Ngô Diệu giống con mèo trong tranh của Da Vinci được Picasso vẽ ria mép, cực kì thiếu hợp lý nhưng cũng có giá trị sâu sắc và còn tăng giá được, thích hợp để đầu tư dài hạn.

Còn lấy cách nói của Ngô Diệu để hình dung Lạc Tài Tàn thì chỉ còn hai từ thôi – cực tẻ.

Cuộc gặp gỡ của Lạc Tài Tàn và Ngô Diệu diễn ra vào bốn giờ ba mươi phút chiều ngày mùng một tháng sáu năm nay, trong một con ngõ giữa hiệu sách Tân Hoa và rạp chiếu phim nào đó trên đường dành cho người đi bộ ở thành phố S.

Hôm ấy, cửa hàng quà tặng của Ngô Diệu khai trương ngay cạnh phòng tranh của Lạc Tài Tàn,

Đối diện hai nhà có một quán mì xào.

Khi Lạc Tài Tàn ra ngoài mua mì xào thì thấy Ngô Diệu đang hùng hục đuổi theo một quả bóng bay để giẫm lên.

“Em làm gì thế?” Lạc Tài Tàn rất bình tĩnh hỏi, không quên lấy tay ra hiệu cho bác béo bán mì xào – một bát mì ớt thịt xé.

“Bụp.” một tiếng, cuối cùng Ngô Diệu cũng giẫm nổ được quả bóng bay kia, lâu sau mới bình tĩnh trả lời lại một câu, “khai trương đại cát!”.

“Khụ khụ...” Một tay Lạc Tài Tàn bê bát mì ớt xanh thịt xé, tay kia đang cầm dũa phải nắm lại đăm đăm lên ngực mình.

Sau đó, theo lời mời của Lạc Tài Tàn, Ngô Diệu đi tham quan phòng tranh kiêm phòng làm việc của anh, tranh treo đầy trên tường, giá vẽ trông như xe công thành, sàn nhà chẳng khác nào hiện trường gây án... Có điều, nội dung tranh có hơi vượt quá năng lực hiểu biết của Ngô Diệu.

Khia Lạc Tài Tàn đang nhai mì, chỉ dũa nhẩy mớ vào một bức tranh vẽ con sâu róm rồi bảo với Ngô Diệu rằng, đây là tượng trưng cho tình yêu, Ngô Diệu đã nở nụ cười vui vẻ. Trong suy nghĩ của cô, quen

người đàn ông thấy tình yêu là sâu róm còn khá hơn quen người đàn ông nghĩ tình yêu là bướm bướm rất nhiều.

Lúc ra về, Lạc Tài Tần đã hào phóng tặng cho Ngô Diệu một bức tranh làm quà mừng khai trương.

Ngô Diệu nhìn qua nhìn lại, nhìn kiểu gì cũng thấy bức tranh này xấu vô cùng tận, có thể treo ở đối diện cửa chính, chắc cũng có tác dụng ngang Tỳ Hưu, trừ tà lại tụ tài.

Việc làm ăn của cửa hàng quà tặng nhà Ngô Diệu không hề tệ, bán hoa tươi và những món đồ nhỏ tinh xảo, đoạn đường đẹp, nam thanh nữ tú rất thích ghé qua. Đương nhiên, số người ghé không được nhiều như bên phòng tranh của Lạc Tài Tần. Ngô Diệu có chút hoài nghi, mấy cô nữ sinh luôn miệng gọi sư huynh kia thật sự có thể hiểu tranh sâu róm trừu tượng của Lạc Tài Tần thật sao?

Nghe bác gái bán mì xào ở đối diện rỉ tai, Lạc Tài Tần tốt nghiệp học viện mỹ thuật, đã giành được mấy giải thưởng, giá trị con người đã lên một tầm khác. Một bức tranh tùy tiện quét vài đường màu rồi kí tên là có thể bán được giá cao rồi, còn có một đồng chuyện gia nghĩ giúp xem bức này tượng trưng cho cái gì, thật không giống trừu tượng mà giống diên hơn.

Chuyện này khiến người hoàn toàn không có chút tế bào nghệ thuật nào như Ngô Diệu vô cùng ngưỡng mộ, cứ nhìn đám con gái ra ra vào vào kia xem, quả nhiên! Thời buổi này, đàn ông làm kĩ thuật đáng tin cậy và đàn ông làm nghệ thuật, đều là những món hàng hút khách.

Ngô Diệu có một cô bạn thân tên là Trương Phi Phi, làm nhân viên kế hoạch ột công ty quảng cáo, vừa tới đã bắt đầu Y Y Lạc Tài Tần ở nhà bên, bảo Ngô Diệu phải nắm chặt cơ hội. Dẫu sao đàn ông làm nghệ thuật bây giờ còn dễ tóc ngắn gọn gàng, quần áo bình thường, không nuôi râu ria, lại là nhân tài thu nhập ổn định, còn biết quét sơn thì không dễ tìm đâu.

Thế nhưng Ngô Diệu nhất mực giữ nguyên ý kiến trong truyện này, cô vẫn luôn thấy người vẽ tranh trừu tượng không tin cậy được, xem đi, tình yêu với anh ta là con sâu róm, thế thì người yêu là một sợi lông trên con sâu à? Mỗi lần nghĩ tới đây, Ngô Diệu lại rùng mình.

Hai người vốn chỉ quen biết sơ sơ, nhưng một chuyện xảy ra khiến hai người trở thành bạn bè.

Ngô Diệu mở cửa hàng được ba tháng thì có chút lãi, bèn cầm khoản tiền ấy đi dạo phố chơi. Lúc đi ngang qua cửa hàng thú nuôi thì nhìn thấy một món đồ chơi lông xù.

Hình như thứ lông xù kia được đặt ở ngoài cửa để phơi nắng, trông như chú sư tử bé xiu, mặt nhăn nhăn, lông dày dày, chân ngắn ngắn, người nung núc.

Ngô Diệu ngứa tay, bèn tới vầy vò vuốt ve một lát, bụng bảo dạ, sờ sướng nha, đáng yêu thật nha, không biết có bán không?

Vừa vuốt ve xong thì đồ chơi đột nhiên ngược mắt lên, mở trong mắt nhìn chòng chọc vào cô.

Ngô Diệu giật nảy mình, ba giây sau mới phản ứng lại được – là đồ sống!

Nhìn nhau một lúc lâu, Ngô Diệu thấy sinh vật bắt mình kia bắt đầu vẩy đuôi với mình.

Chắc là chó rồi! Ngô Diệu nghĩ!

“Ôi ôi, cô nương tinh mắt thế, con chó này là bảo vật trấn quán của bọn ta đấy!” Bà chủ cửa hàng thú nuôi có lẽ là người thích phim cổ trang, nôm tiếng chào mời khách cũng mang ý vị phong trần.

Ngô Diệu vô thức ngẩng đầu lên nhìn – quả nhiên, cửa hàng thú nuôi Phong Ba... Tên hay!

“Đây là giống chó gì ạ?” Ngô Diệu hỏi.

“Là giống Chow Chow chính tông!” Bà chủ cười hì hì đáp.

Ngô Diệu nhìn trái nhìn phải lắc đầu, “Màu này mà trắng gì, màu phân vàng nhạt thì có”.

(Giống chó Chow Chow trong tiếng trung là Bạch Tùng Sư, vì có chữ Bạch (trắng) nên Ngô Diệu nghĩ là giống chó lông trắng.)

“.....màu này là màu Champagne!” Bà chủ rất thông thạo, “Giờ đang rất mốt!”

Ngô Diệu nghiêng đầu quan sát một lát, chú chó cũng nghiêng đầu nhìn về phía cô.

“Bao nhiêu tiền ạ?”

Bà chủ gơ ba ngón tay ra, hét giá. “Ba ngàn!”

Ngô Diệu cũng gơ ba ngón tay ra, ngã giá, “Ba trăm!”

Ngô Diệu trả giá thẳng tay quả thực khiến bà chủ cửa hàng bị chấn động, chỉ thấy khóe môi đỏ tươi của bà ta thoáng giật giật, thiếu điều hét lên, : “Nữ hiệp, cô điên rồi” thôi.

Chú chó màu champagne kia cũng xịu xuống trong nháy mắt, cụp đuôi nằm sấp trên mặt đất thở dài thườn thượt, giống như vừa phải chịu một đả kích rất lớn.

Bà chủ bình tĩnh nâng giá, “Một ngàn rưỡi!”

Ngô Diệu vẫn bình tĩnh trả giá, “Sáu trăm thôi”

“Cuối cùng ngã giá tám trăm tệ.

Bà chủ và Ngô Diệu chỉ tiếc gặp nhau quá trễ, nghiêng răng nghiêng lợi thiếu mỗi nước kết nghị kim lan. Bà chủ còn tặng cho cô bộ dây dắt chó vô cùng đồng bóng, kèm theo một đĩa CD Những điều cần chú ý khi nuôi giống chó Chow Chow.

Trong quá trình cò kè bớt một thêm hai, hình như chú chó màu champagne đã phải chịu tổn thương tâm lý nhất định, cứ hự hự hừ hừ bất mãn.

Ngô Diệu tròng bộ dây dắt chó vào cho nó, trước khi cô đi bà chủ cửa hàng còn dặn, “Đã tiêm phong cho rồi, nó mới được năm tháng rưỡi thôi, còn lớn thêm được chút nữa đấy. Nếu cháu mang về không nuôi được thì đừng đánh, cũng đừng vứt nó đi, cứ mang về đây trả cô, cô sẽ hoàn tiền cho cháu.

Khi dắt cho đi, Ngô Diệu cảm thấy hình tượng bà chủ cửa hàng chợt rực rỡ chói lòa... Chậc chậc.

Champagne (được đặt chết tên như thế đó) được Ngô Diệu dắt về cửa hàng, đúng lúc Lạc Tài Tần ra ngoài mua mì xào. Vừa đưa mắt nhìn, vẻ mặt anh đã chẳng khác nào nhìn thấy chó sao Hảo... còn là chú chó sao Hỏa cứu biệt trùng phùng, hoặc là anh em từ kiếp trước của nó.

Lạc Tài Tần không thèm để tâm tới mì xào nữa, lao tới vuốt ve chú chó: “Chow Chow này!”.

Ngô Diệu gật đầu, chỉ tay nói, “Tên là Champagne”

“Tên hay quá” Lạc Tài Tần sờ qua Champagne một lượt như nắn xương cốt, “Được khoảng năm sáu tháng rồi phải không? Có mua bao nhiêu tiền thế? Phải tới hai ba ngàn hả?”

Ngô Diệu lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn áng mây trên trời – hình tượng chói lòa của bà chủ cửa hàng lập tức được thăng cấp lên phiên bản 2.0...

Lạc Tài Tần mê chó, nhưng nghe nói vẽ tranh sơn dầu không tiện nuôi chó vì chó hay xô đổ màu vẽ, lông thì dính lên tranh, mùi dầu thông cũng không có lợi cho sức khỏe của chó....Tóm lại là phải chú ý nhiều thứ.

Từ sau khi Ngô Diệu mua Champagne về. ngày nào Lạc Tài Tần cũng tới cửa hàng của cô gặp nó để giả tỏa nỗi tương tư. Chỉ tiếc Champagne là chó đực, hứng thú với gái đẹp vẫn lớn hơn một chút, dù mỗi ngày Lạc tài Tần đều ních cho nó một bữa cơm và n bữa điểm tâm.

Ngô Diệu sống rất tự do, cả ngày lười biếng, thu nhập từ cửa hàng quà tặng cũng gọi tạm ổn, tóm lại là khá hơn đám bạn học vất vả làm công chút xíu.

Mẹ Ngô Diệu đã nghỉ hưu, bình thường bà vẫn tới cửa hàng của con gái trông nom, hành vi anh dũng bắt chấp gió mưa, ngày nào cũng tới thăm Champagne của Lạc Tài Tần khiến bà Ngô có vài suy nghĩ vẩn vơ, cuối cùng lên dò hỏi, “Diệu Diệu này, có phải cậu ta có ý với con không? Thằng nhóc này được đấy!”

Ngô Diệu vẫn cảm thấy, phái trù tượng không đáng tin cậy.

Trên thế giới này có một định luật tên là bảo toàn năng lượng, đương nhiên tài vận con người ta cũng bảo toàn. Khi Ngô Diệu dắt Champagne mua về được về, đã thấy mí mắt giật giật. liền biết mấy ngày nay chắc phải có chuyện gì không lành xảy ra, quả nhiên...

Trưa hôm ấy Ngô Diệu đi nhập hàng về thì thấy có người đứng bên ngoài cửa hàng mình, cô nhìn hẳn ta, thoáng chốc sững sờ.

Người kia gầy gầy cao cao, mặc bộ vest đơn giản đúng một may khéo, từ xa nhìn thấy cô cùng lịch thiệp tao nhã.

Hắn ta rút tay vào túi quần đứng trước cửa hàng Ngô Diệu. Nhìn cô hai tay túi lớn túi bé, trên vai còn khoác theo một cái bọc, bên cạnh là một chú chó mập ù, đầu tiên hẳn ngăn người ra, sau đó thì như gặp phải chuyện gì tức cười lắm, hẳn gặp cả người lại. Ngô Diệu chợt thấy kích động, thẹn quá hóa giận muốn giết người giết khẩu.

Trong lúc Ngô Diệu đang đấu tranh với những suy nghĩ u tối nảy sinh trong đầu, thì di động trong túi xách đổ chuông. Cô nhận điện thoại, giọng Trương Phi Phi bên kia vang lên, “Diệu Diệu! Trâu Thiều Đông về rồi, hình như bảo muốn đi tìm mày đây, mày tìm chỗ nào trốn trước đi, chờ tao tới giết thằng khốn đó”. Ngô Diệu thở dài có chút bất đắc dĩ, “Mày có thể chạy tới đây trong vòng mười giây không? Tao có thể đi chậm một chút!”

“Hả?! Thằng kia đã tới rồi à?”. Phi Phi quỳnh lên, “Mày chóng đờ nhé, tao đến ngay! Nó dám làm bậy thì mày cứ ột cú diệt đường con cháu của nó luôn!” Nói xong thì dập điện thoại, chắc là phóng tới đây.

Ngô Diệu lắc đầu, cắt di động.

Vừa lúc Lạc Tần tài từ trong phòng tranh đi ra.

Ngô Diệu liếc nhìn Lạc Tần Tài.

Lạc Tần Tài nhìn Ngô Diệu.

Trâu Thiều Đông nhìn Lạc Tần Tài.

Lạc Tần Tài liếc nhìn Trâu Thiều Đông.

Cuối cùng, ánh mắt của Trâu Thiều Đông dứt khỏi Lạc Tần Tài, quay trở lại với Ngô Diệu, khoe miệng kéo lên thành một nụ cười không rõ nghĩa với cô.

Thím mì xào đưa mắt nhìn ba người, “soạt”, mì xào vào chảo...

Lát sau, Lạc Tần Tài đột nhiên chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi chân dài gập lại, xắn ống tay áo trắng rộng thùng thình lên, tao nhã đưa ngón tay thon dài ra ngoắc ngoắc, “Champagne.....chắc chắc chắc”.

Champagne lắc lắc đầu đắc ý đi tới, Lạc Tần tài vừa vuốt lông cho nó, vừa nâng chân sau nó lên nhìn, “Mập lên rồi phải không? Hôm trước tao còn thấy một con chó cái siêu tuyệt, uầy, cực phẩm luôn! Hôm nào đưa mày đi xem mắt nhé?”

Champagne ngu ngơ vẫy vẫy đuôi với anh ta.

Ngô Diệu nhìn nụ cười trên gương mặt Trâu Thiều Đông lại nở rộng thêm một chút, trông là thấy ngứa cả răng.

Trâu Thiều Đông, nam.

Hắn ta được xem là một sự tồn tại diệu kỳ, vừa là bạn học với Ngô Diệu, vừa là họ hàng xa, bắn đại bác chắc tới.

Ngô Diệu nhỏ tuổi chẳng biết gì, nhất là hồi còn tuổi teen, cũng từng coi Trâu Thiều Đông là người tình trong mộng. Giờ nghĩ lại, thằng nhóc kia chỉ là người tình trong mộng bắn bình thường thôi, kém xa phiên bản update bổ sung trong tiểu thuyết ngôn tình, còn phiên bản cuối cùng thì sao bì nổi.

Trong ba năm tám tháng thời tuổi teen của Ngô Diệu, cô yêu thầm Trâu Thiều Đông ba năm tám tháng.

Trong ba ngày, Ngô Diệu từ thời tuổi teen chuyển thành thiếu nữ, cô đã hẹn hò với Trâu Thiệu Đông được ba ngày.

Trong ba ngày, Ngô Diệu biến từ thiếu nữ thành siêu nhân, Trâu Thiệu Đông đã mất mười giây trong ngày thứ tư hẹn hò để đã cô.

Trong bốn năm, Ngô Diệu từ siêu nhân hóa thành tiên nhân, sau khi thất tình cố gắng phấn đấu thi đậu vào trường đại học nổi tiếng, Ngô Diệu lại bất hạnh trở thành bạn học với Trâu Thiệu Đông, tên khốn ấy quấy rầy cô bốn năm, làm hỏng đủ chuyện tốt của cô.

Trong ba giây, Ngô Diệu chuyển từ tiên nhân sang người sắt, Trâu Thiệu Đông đã dùng ba giây ngày tốt nghiệp nói với cô rằng, “Anh đi du học đây!” rồi quay đi vô cùng phóng khoáng, chẳng để lại thứ gì, đến làm bạn nhảy trong vũ hội tốt nghiệp cô cũng không có phần.

Ngô Diệu cảm thấy nếu sau này mình có cơ hội xuất bản tự truyện, nhất định sẽ viết về tên khốn này như sau: Trâu Thiệu Đông mãi mãi là trở ngại trên đường đời của cô, nếu có bất cứ hành động nào có thể diễn tả được tình cảm của cô dành cho hắn ta, thì đó chính là – Giẫm đạp!

2. Chương 2

Trâu Thiệu Đông ngắm Ngô Diệu tới mười mấy giây rồi mới bước tới, đưa tay định xách hộ mấy cái túi lớn túi bé trên người cô, nhưng Ngô Diệu túm chặt lấy quai xách.

“Anh không cướp của em đâu.” Trâu Thiệu Đông giằng mấy lần mà không nổi, trông Ngô Diệu chẳng khác gì con mèo đang bảo vệ thức ăn, cũng có phần bất đắc dĩ.

Ngô Diệu nheo mắt nhìn bàn tay Trâu Thiệu Đông đang nắm lấy túi xách của mình, “Chưa chắc, tri nhân trí diện bất chi tâm, bỏ cái tay ra.”

Trâu Thiệu Đông đành buông tay, “Được thôi thế em đưa chìa khóa đây, anh mở cửa giúp em.”

Ngô Diệu trợn mắt nhìn Trâu Thiệu Đông từ đầu đến chân, bụng bảo dạ anh đừng có mơ, muốn cướp chìa khóa à?!

Trâu Thiệu Đông đành chịu thua khoanh tay đứng sang một bên, trơ mắt nhìn Ngô Diệu đeo hết các túi lên rồi cố gắng ngồi xổm xuống, tay run run tra chìa vào ổ, rồi ngẩng đầu lên hít một hơi, sau đó nhấc cửa cuốn lên...

Ném các loại túi xách lên chiếc ghế dài đặt trong cửa hàng, Ngô Diệu ngồi lên tay ghế thở hổn hển, không quên trừng mắt lườm Trâu Thiệu Đông đang ngẩn ngơ nhìn mình một cái.

Thấy vậy Trâu Thiệu Đông liền hỏi Ngô Diệu, “Em ăn cơm chưa? Đi ăn với anh nhé?”

Ngô Diệu nhú mày, lắc đầu, kiên quyết không đi, “Em ăn mì xào!”

“Có ngon không?” Dường như Trâu Thiệu Đông rất hứng thú, “Anh cũng ăn một bát.”

Ngô Diệu bơ luôn anh ta, sắp xếp hàng mới mua về.

Trâu Thiệu Đông bước vào, đánh giá cửa hàng của cô.

“Anh vào đây làm gì?”. Ngô Diệu đang xếp đồ, cảm thấy Trâu Thiệu Đông đang ở trong này vướng chân vướng tay, không kìm nổi mà lên tiếng hỏi, “Không phải là đi du học à?”

“Anh tốt nghiệp rồi.” Trâu Thiệu Đông nhún vai, “Thạc sĩ tài chính chỉ học một năm.”

“Trường gì mà một năm đã học xong thạc sĩ”. Ngô Diệu lăm bắm rồi cầm tiền sang quán mì xào.

Năm tệ một bát mì xào, Ngô Diệu đưa mười tệ đang chờ trả lại thì Trâu Thiệu Đông xông tới, “Cô cho hai bát, khỏi trả tiền”.

Ngô Diệu hít sâu một hơi, tự nhắc mình phải nhẫn nhịn, không nói lý với lưu manh đâu, trong lòng cô nguyên rủa – ghen chết nhà anh đi!

Lạc Tài Tần vẫn ngồi ở cửa phòng tranh chải lông cho Champagne, chốc chốc lại đánh mắt sang đây, mặt mũi chẳng có biểu cảm gì, nhưng hình như rất quan tâm.

Trâu Thiều Đông sớm phát hiện ra điều đó, ngoảnh lại nhìn Lạc Tài Tần, hai bên nhìn nhau, Trâu Thiều Đông mỉm cười.

Lạc Tài Tần không hiểu tên kia cười gì, đứng dậy xoay người chạy vào trong nhà, cầm hai hộp thức ăn ra.

Champagne vốn chuẩn bị mon men tới bên Ngô Diệu, ăn mì xào cũng tạm, nhưng vừa mới nhìn thấy Lạc Tài Tần xách hộp thức ăn ra, nó lập tức dứt khoát chạy tới xin xỏ. Lý do rất đơn giản, hộp thức ăn của Lạc Tài Tần luôn có nghĩa là được – ăn ngon!

Quả nhiên, Lạc Tài Tần lấy một miếng sườn lợn đưa cho Champagne, Champagne vẫy vẫy đuôi bắt đầu ăn.

Lúc Ngô Diệu bưng mì xào ngoảnh đầu lại thì thấy Champagne đang sung sướng ăn sườn lợn.

“Champagne à, mày lại ăn chực nhà người ta rồi.” Ngô Diệu đi tới, ngồi bên chiếc bàn đặt ở cửa phòng tranh, cùng ăn với Lạc Tài Tần.

Lạc Tài Tần cầm đôi đũa chỉ chỉ vào túi nilon màu trắng đang đặt trên bàn, “Dồi muối bố anh làm đấy, không phải hôm trước em khen ngon à?”

“Ôi thế thì ngại chết đi được” Ngô Diệu vui vẻ mở túi, mùi thơm tỏa ra.

“Thơm quá!” Trâu Thiều Đông đang ăn mì cũng chạy qua đó ngồi.

Kinh nghiệm đấu tranh bao nhiêu năm cảnh báo Ngô Diệu rằng, đừng có phản ứng lại với Trâu Thiều Đông! Và thế là cô ăn dồi muối thơm ngon, nghĩ tới những chuyện vẩn vơ.

Lần đầu tiên trong thấy Lạc Tài Tần, Ngô Diệu thấy anh ắt hẳn là một công tử sống trong nhung lụa, mùi đại gia tỏa ra từ người anh đặc biệt rõ ràng. Ngô Diệu bị Trâu Thiều Đông hành hạ thảm thương, giờ vẫn thấy mình dở dỏ hăm hăm, thế nên mới giữ khoảng cách với người đàn ông này.

Vào một buổi chiều, Ngô Diệu trông thấy một ông chú trung niên cách túi nilon đứng ở cửa, tò mò nhìn vào trong cửa hàng của cô.

Ngô Diệu phân tích, khả năng người này là tên biến thái hoặc là kẻ cuồng theo dõi rất là thấp, bèn cười hi hi hỏi, “Chú ơi chú tìm ai đấy ạ?”

Ông chú kia vội càng chạy lại, cười nói, “Chú tìm Tiểu Tần ở phòng tranh bên cạnh”.

Tiểu Tần?

Ngô Diệu rướn người nhìn thừ sang nhà bên, thấy cánh cửa sắt bên ngoài lớp cửa kính không khóa, bèn đáp, “À, chắc anh ấy chạy ra ngoài rồi ạ, không khóa cửa sắt thì một lát là về thôi, chú cứ ngồi chờ ở chỗ cháu ạ!”

“Ôi, thôi cháu ạ... Chú để cái này ở đây nhé, nó về cháu đưa cho nó giúp chú được không?”

“Được ạ”. Ngô Diệu đưa tay nhận lấy, hỏi, “Chú là.....?”

“Chú là bố nó!”

A... Ngô Diệu tỏ vẻ kinh ngạc một cách rất bất lịch sự.

Ông chú cười phá lên rồi đi mất.

Ngô Diệu chợt thấy ảo tưởng vỡ tan, nhìn ông chú kia rất bình thường, không nhận ra được chút xíu bóng dáng nào của Lạc Tài Tần ở ông. Lúc ấy cô đã nghĩ, mẹ Lạc Tài Tần phải đẹp đến cỡ nào mới có thể làm xoay chuyển được cái gen này...Hay là đột biến gene?

Hôm đó lạc tài Tần trở về, vừa nghe nói bố mình tới thì lập tức phán một tiếng “Chuẩn luôn”. Túi vừa mở, Ngô Diệu đã ngửi thấy mùi thơm phức.

“Cái gì thế ạ?” Ngô Diệu tò mò hỏi.

“À, tôm nướng bố anh làm đấy, mấy hôm trước anh nói muốn ăn món này”. Lạc Tài Tần rút khăn giấy ra lau tay, rồi vừa bóc một con tôm to lên bỏ vào miệng, vừa chỉ chỉ vào hộp thức ăn bảo Ngô Diệu, “Ăn đi! Tay nghề của bố anh cực siêu!”

Ngô Diệu chỉ ngửi mùi thôi đã thấy ngon rồi, bèn lấy một con.

Mới ăn được một miếng cô đã hiểu tại sao bà mẹ xinh đẹp vô song của Lạc Tài Tần lại lấy ông bố tướng mạo bình thường của anh...

Lạc Tài tần vô cùng hào phóng chia một nửa số tôm cho Ngô Diệu, còn đưa một phần cho thím mì xào, sau đó mồm ngậm tôm, ngồi ở giữa con ngõ nhỏ bóc tôm dứt cho Champagne.

Lúc đó Ngô Diệu nằm bò lên quầy hàng, miệng nhai tôm, thấy cái dáng ngồi của lạc Tài Tần không hề trù tượng, cũng không hề nghệ thuật, mà là rất tả thực!

“Bố anh là đầu bếp hả?” Bình thường Ngô Diệu rất thích ăn, nghĩ cô là người bình thường không thể làm ra món ăn ngon thế này.

“Ừ!” Lạc Tài Tần gật đầu, “Là đầu bếp cao cấp!”

Cứ một qua hai lại như thế, hai nhà rất nhanh chóng thân quen với nhau.

Ngô Diệu rất thích ông Lạc. Ngoài chuyện nấu ăn ngon, tính ông cũng rất hiền lành, gặp ai cũng cười, mỗi lần đưa cơm đều mang ít thức ăn cho Ngô Diệu, tới Champagne cũng rất thích ông.

Ngô Diệu cũng đã gặp Mẹ Lạc Tài Tần như mong ước, bà quả đúng là mỹ nhân, đứng chung với bố Lạc Tài Tần thì chẳng xứng đôi chút nào.

Ngô Diệu luôn nghi ngờ, hai người như thế thì sao có thể yêu nhau được.

Cho tới một ngày, trong con ngõ nhỏ, chứng kiến cảnh bà Lạc khoác chiếc áo màu đỏ trẻ trung xinh đẹp cẩn thận sửa sang lại áo sống cho ông Lạc, Ngô Diệu đã tỉnh ra. Cô chợt cảm thấy, có lẽ thưởng thức tranh trù tượng chính là thế này đây, sự vật không hài hòa chưa hẳn đã xấu, chẳng trách Lạc Tài Tần có thiên phú tốt.

Ngô Diệu vừa ăn vừa thả cho đầu óc nghĩ ngợi lung tung, tới khi hoàn hồn lại đã thấy Trâu Thiếu Đông vừa cầm dĩa ngồi ăn, vừa ngắm tranh trong căn phòng phía sau Lạc Tài Tần.

“Tôi đã thấy bức tranh này trong triển lãm tranh ở Paris rồi”. Trâu Thiếu Đông lại gần nhìn thử, “Là tranh thật này, anh vẽ à?”

“Ừ”. Lạc Tài Tần thấy hình như Trâu Thiếu Đông cũng nghiên cứu về tranh, bèn đáp lại có phần vui vẻ.

“Bao nhiêu thế, bán cho tôi đi”. Trâu Thiếu Đông mở lời.

“Cậu làm đầu tư nghệ thuật à?”. Lạc Tài Tần hỏi.

“Tôi mua về sưu tầm thôi!” Trâu Thiếu Đông cười đáo.

“Lừa nhau đấy”. Ngô Diệu đang ngậm nửa cây dĩa, nói với lạc Tài Tần, “Anh ta là kẻ xấu, không lợi miễn làm.”

Nghe vậy Lạc Tài Tần ngoảnh đầu lại nhìn Trâu Thiếu Đông.

Trâu Thiếu Đông bắt đắc dĩ thở dài, “Được rồi, tôi treo ở công ty để lấy tiếng”.

“À..”. Lạc Tài Tần dường như đã hiểu ra, chỉ vào mấy bức tranh khác, “Cậu mua mấy bức kia đi, bức này người ta đặt rồi, dùng mấy bức kia trang trí thì dễ nhìn hơn”.

Trâu Thiếu Đông đi qua đi lại nhìn mấy bức tranh khác rồi hỏi Lạc Tài Tần, “Đúng rồi, anh có làm thiết kế không?”

“Cậu mở công ti gì?”. Bình thường Lạc Tài Tần cũng làm công việc này nên hỏi.

“Game trực tuyến và hoạt hình.” Ăn hết dồi, Trâu Thiều Đông lấy khăn giấy lau tay, “Tôi muốn làm vừa chuyên nghiệp, lại vừa có cảm giác nghệ thuật như Blizzard hoặc Pixar”

Lạc Tài Tần hất cằm về phải mấy tập giấy dày cộp ở bàn bên rồi nói, “Cậu xem có phong cách nào phù hợp không”.

Trâu Thiều Đông bước tới gỡ một quyển ra, ngược mắt lên nhìn Lạc Tài Tần, “Đều là anh làm cả? Anh có làm việc cho người khác không?”

Ngô Diệu nghe thấy, nghiêm túc xua tay với Lạc Tài Tần, “Đừng làm, anh ta là tên gian thương!”

“Này...”. Trâu Thiều Đông nhìn Ngô Diệu, “Đừng làm phiền, anh đang nói chuyện công việc mà”.

Ngô Diệu nhướn mày, bụng bảo dạ, anh giả vờ cái vẹo gì hả.

Lạc Tài Tần vui vẻ lắc đầu, “Tôi thích tự do thoải mái”.

Trâu Thiều Đông dường như cảm thấy tiếc, đưa cho Lạc Tài Tần một tấm danh thiếp nói, “Khi nào anh đổi ý thì tới tìm tôi, ngoài ra, thiết kế lần này tôi muốn phong cách thể này”. Vừa nói, vừa mở tập ảnh thiết kế ra, chỉ vào một mục.

Lạc Tài Tần liếc nhìn, “Công nhân và kiến trúc sư đều phải do tôi tìm, vật liệu cũng do tôi chọn, tiền thì công huy động đủ mới khởi công, miễn phiền phức!”

“Không thành vấn đề!” Trâu Thiều Đông gật đầu, “Tôi cho người soạn hợp đồng, mấy ngày nữa kí.”

Lạc Tài Tần vẫn tiếp tục ăn cơm.

Bàn xong công việc Trâu Thiều Đông lại nhìn Ngô Diệu, “Em còn đang phát hỏa nhỉ”.

Ngô Diệu nghĩ thầm, tôi àm được phát hỏa thì ột mỗi lửa thiêu chết anh luôn!

Nhưng Ngô Diệu không nhận.

Trâu Thiều Đông đặt danh thiếp lên quầy hàng, xoa xoa đầu cô rồi xoa người đi.

Tới khi người đã đi rồi, Lạc Tài Tần mới hỏi Ngô Diệu, “Em ghét cậu ta lắm à?”

Ngô Diệu nhắm mắt lại hỏi, “Rõ ràng lắm sao?”

“À....” Lạc Tài Tần ngẫm nghĩ một lát, “Cứ như không rõ lắm ấy”.

Ngô Diệu thu dọn dĩa và hộp thức ăn nhanh trên bàn, chuẩn bị đem vứt.

“Cậu ta là người yêu em hả?”

“Sao thế được!” Ngô Diệu nghĩ bụng, tiểu thư đây chỉ hẹn hò với Trâu Thiều Đông vốn vẹn ba ngày mà bị dẫn vật tới bảy tám năm!

Vứt rác xong, Ngô Diệu quay lại, u ám nói với Lạc Tài Tần, “Anh cẩn thận với Trâu Thiều Đông đấy, anh ta là tên biến thái, ăn người không nhả xương!”.

“Khụ khụ” Lạc Tài Tần cười đến mức sặc sụa cơm.

Ngô Diệu vừa dắt Champagne về cửa hàng thì thấy Trương Phi Phi lồm lét chạy lại, tay cầm một chiếc túi che mặt, trông như kẻ trộm.

“Mày làm gì thế?” Ngô Diệu nhìn Phi Phi một cách khó hiểu.

“Trâu Thiều Đông đâu?”

“Đi lâu rồi, không phải mày muốn đập chết anh ta sao?”

“Đi rồi thì tốt, lần này không đập chết được hắn!” Phi Phi khoát tay, lấy miếng dồi trong túi ra ăn, “Diệu Diệu, Trâu Thiều Đông mò tới công ty tao làm quảng cáo, kế hoạch lớn lắm, lần này hắn ta là khách sộp của công ty tao. Nếu mày không thích, tao nhất định sẽ đá hắn đi, nhưng mà.... nếu định mức tháng này của tao không xong, thì tiền thưởng của tao cũng tèo luôn.”

“Được rồi, việc công thì mày cứ làm.” Ngoài miệng Ngô Diệu nói thế, nhưng trong lòng thì bực bội. Trâu Thiều Đông làm gì vậy? Vừa về đã tìm Trường Phi Phi làm quảng cáo, còn định thuê Lạc Tài Tần nữa.

Dù rất muốn YY chút đỉnh rằng hẳn ta làm thế vì mình, nhưng lý trí nói với Ngô Diệu rằng, bệnh công chưa phải được điều trị, nghĩ lung tung sẽ bị sét đánh, thế nên cô kiên quyết lắc đầu, coi lần này là trùng hợp xui xẻo đi!

Thế nhưng sự trùng hợp xui xẻo kai càng lúc càng có gái trị YY một cách nhanh chóng. Vì ba ngày sau, ngày nào Trâu Thiều Đông cũng mò tới chỗ này, nói văn vẻ thì là nghiên cứu phương án thiết kế cùng Lạc Tài Tần nhưng phần lớn thời gian đều chết gí trong cửa hàng của Ngô Diệu.

Ngô Diệu thấy hẳn ăn mặc như tên mặt người dạ thú, còn hào nhả chào hàng giúp thì toàn thân nổi da gà. Đương nhiên, hình như việc làm ăn của cô dạo này có tốt hơn một chút, đám nữ sinh phái trừu tượng lú ra lú rú ở nhà bên còn sang đây mua một vài món đồ nho nhỏ.

Chiều tối hôm ấy khi đóng cửa hàng, Ngô Diệu không chịu nổi nữa, bèn ngoảnh đầu lại hỏi Trâu Thiều Đông, “Này, rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Trâu Thiều Đông dứt hai tay vào túi, ngậm điếu thuốc, trả lời cô, “Anh cần một người thành thật làm thư kí, em tới giúp anh đi!”

“Không có hứng thú.” Ngô Diệu thở phào một cái, hóa ra là việc công.

“Anh còn cần một cô bạn gái ngoan ngoãn, nề nếp nữa, em làm nhé?” Trâu Thiều Đông lại cười hỏi.

Ngô Diệu nghe xong thì ngẩn người ra.

Trải qua những năm tháng “đấu tranh” trogn quá khứ, Ngô Diệu sớm đã được tôi luyện thành người sắt. Thế nên khi nghe Trâu Thiều Đông nói, cô không nổi giận ném đồ, cũng không hoảng hốt thẹn thùng đỏ mặt tim đập rộn ràng. Cô chỉ chậm rãi, chậm rãi ngoảnh đầu lại nhìn Trâu Thiều Đông, “Anh muốn em làm gì?”

“Bạn gái anh” Trâu Thiều Đông mỉm cười bổ sung thêm một câu, “Tạm thời thôi!”

“À...Bạn gái tạm thời à?” Ngô Diệu vẫn giữ nụ cười, đi vòng sang bên, dắt Champagne về, vừa đi vừa ầm ĩ, “Trâu Thiều Đông, anh đi chết luôn đi! Chết sạch sẽ một chút! Đừng có gây họa ở nhân gian nữa, cẩn thận kiếp sau đầu thìa làm thái giám!”

Trâu Thiều Đông nhìn Ngô Diệu nổi gân đùng rờ ra khỏi ngõ, không nhịn nổi cười, ngoảnh đầu lại thì thấy Lạc Tài Tần đang đứng ở cửa phòng tranh nhìn mình khó hiểu.

Trâu Thiều Đông hỏi, “Anh có biết, trên đời này có ba loại người không?”

Lạc Tài Tần nhún mày.

“Đàn ông, đàn bà...” Trâu Thiều Đông giơ hai ngón tay lên, rồi giơ ngón tay thứ ba lên, “và Ngô Diệu”.

Lạc Tài Tần đứng im nhìn hẳn.

“Người tốt, kẻ xấu và Ngô Diệu”. Trâu Thiều Đông vẫn giơ ngón tay lên, “Người thông minh, kẻ ngu dốt và Ngô Diệu”.

Nghe hẳn nói xong, Lạc Tài Tần lặng lẽ cúi đầu đẩy chiếc xe đạp địa hình qua cửa phòng tranh, định phóng đi.

Trâu Thiều Đông hỏi, “Anh thấy sao?”

Lạc Tài Tần đạp được một cái thì đột ngột bóp phanh dừng lại, anh mò tay vào trong túi, lấy bản hợp đồng còn chưa kí ra trả cho Trâu Thiều Đông.

“Sao thế?”

Lạc Tài Tần nhún vai, “Tôi không làm nữa.”

Trâu Thiều Đông sững sờ, “Tại sao?”

Lạc Tài Tần đạp xe đi, bỏ lại một câu, “Đột nhiên không có hứng thú”.

3. Chương 3

“Không làm nữa?”

Sáng sớm hôm sau, Ngô Diệu thấy tên ôn thần Trâu Thiếu Đông không tới thì vui sướng bội phần, phát hiện Lạc Tài Tần không kí hợp đồng với hắn mà đang ở trong ngõ vắng màu lên tranh, bèn tò mò đánh tiếng hỏi.

Lạc Tài Tần chỉ bằng quơ đáp lại một câu, “Cho thôi rồi!”

“Sao lại không làm, kiếm được thế cơ mà!” Ngô Diệu nằm bò lên quầy hàng hỏi, tay còn cầm một chiếc giũa nhỏ, giữa móng chân cho Champagne.

“Tự dưng hết hứng không đi nữa!.. Lạc Tài tần nhìn Ngô Diệu, “Không phải cô ghét cậu ta à?”

“Ghét chứ!”. Ngô Diệu gật đầu cái rụp, “ Nhưng ghét nên mới phải giật tiền của anh ta! Mà thôi vậy, anh không kiếm được của anh ta thì kiếm của người khác, cách xa anh ta một tí cũng tốt!”

Lạc Tài Tần thấy Ngô Diệu thả một chân của Champagne xuống, rồi đưa tay nhắc một chân khác lên, khoe miệng hơi nhếch kên, tựa hồ đang rất vui.

Khoảng chừng 9 giờ sáng, Trương Phi Phi chạy đến, vừa vào cửa đã bỏ nhào, “Diệu Diệu!”

“Sao thế?” Ngô Diệu thấy Phi Phi đầu bù tóc rối, vội hỏi “Bị sàm sỡ à?”

“Sàm sỡ cái gì, vừa chửi nhau một trận!”

Ngô Diệu tròn tròn mắt, “Mày chửi khách hàng à? Sao giờ không đi làm lại tới chỗ tao?”

“Nghỉ rồi! Chỗ đó không giữ tao, sẽ có chỗ khác giữ!”

“Không phải lần trước mày nói cực thích công việc này à?” Ngô Diệu có chút tiếc thay cho cô bạn, “Sao gây gổ với khách thế?”

“Tao cho thằng cha ấy tắm café ngay trước mặt sếp tap”.

“Phụt...”

Phi Phi nói xong, Ngô Diệu còn chưa mở miệng thì Lạc Tài Tần ở bên cạnh đã không nhìn được cười, “Có khí phách, người ta đụng chạm tới cô hả?”

Trương Phi Phi lườm Ngô Diệu, bĩu môi nói, “Cạn bã!”

Ngô Diệu cau mày, “Mày tạt café vào ai thế?”

Phi Phi không đáp.

“Nói.”

“Trâu Thiếu Đông”.

“ha...”. Ngô Diệu kinh ngạc hít sâu, nghĩ tới chuyện Trương Phi Phi đổ café lên đầu hắn là đã thấy vô cùng tuyệt vời, tiếc là không được chứng kiến!

“Thằng đầu cẳng đó nói lung ta lung túng!” sắc mặt Trương Phi Phi thoáng tahy đổi, “Hắn không quen sếp tao, thế mà cứ nhắc mày trước mặt sếp, không phải rõ là nói cho tao nghe sao! Nghĩ là tao không dám ra tay à, ra nước ngoài lượn một vòng, về nước lại càng dễ tiện, không ột bài thì tao không nuốt nổi cục tức này!”

“Anh ta nói tao thế nào?” Ngô Diệu không hiểu, trước nay Trâu Thiều Đông không nói nhiều, đặc biệt việc không liên quan thì không lên tiếng.

“Hắn nói cái gì mà trên thế giới này có ba loại người, người tốt, kẻ xấu và Ngô Diệu... Người thông minh, kẻ ngu dốt và Ngô Diệu!” Phi Phi lại càng thấy tức giận, “Mẹ nó”.

Lạc tài Tần ở bên cạnh ngẩn ra một lát, thoáng chút suy tư rồi mỉm cười bất đắc dĩ, tiếp tục vẽ tranh.

Ngô Diệu nghe chẳng hiểu được gì, người tốt, kẻ xấu, Ngô Diệu cái gì chứ... Trâu Thiều Đông lại chấp dây thần kinh nào không biết.

Dù phản ứng của Ngô Diệu có hơi chậm nhưng cô cũng không ngốc, mấy hôm trước Trâu Thiều Đông tới dụ dỗ Lạc Tài Tần hợp tác, sau Lạc Tài Tần đột nhiên từ chối. Lần này hình như hắn lại có ý phá rối công việc của Phi Phi, hắn không vô duyên vô cớ làm việc vô bổ như thế, ắt hẳn phải có tính toán.... Có lẽ ít nhiều cũng liên quan tới cô.

“Thế mày tính sao?” Ngô Diệu hỏi Phi Phi.

“Còn làm gì được nữa, tìm việc mới thôi.” Phi Phi thoải mái đáp, “Bản tiểu thư có năng lực như thế, có cả đồng người tranh giành. Cứ nghỉ ngơi mấy ngày thôi nhưng Diệu Diệu này...”

“hả?”

“Tao bị công ty đuổi rồi, không ở lại nhà trọ của công ty được nữa”. Phi Phi thúc cùi tay vào Ngô Diệu, “Tao qua chỗ mày ở mấy hôm nhé!”

“Được, bọn mình dọn nhà thôi!” Ngô Diệu dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đóng cửa hàng.

“Các em chuyển nhà hả?” Lạc Tài Tần đánh tiếng hỏi.

“Vâng”. Hai người cùng cười hì hì, gật đầu với anh, “Nếu có một phu khuân vác khỏe mạnh thì càng tốt.”

Lạc Tài Tần bật cười, “Chờ chút nhé, anh tìm thêm người”. Nói xong bèn đóng cửa, rút di động ra.

Nhà trọ của Phi Phi là của công ty cấp cho được trang bị đầy đủ, chỉ việc xách đồ vào ở. Tất cả những đồ điện gia dụng cỡ lớn cô đều không có, chỉ có một chiếc vi tính, mấy thùng lớn đựng quần áo và một thùng sách.

“Em chuyên nghiệp quá”. Lạc Tài Tần lật xem bộ sách về thiết kế và quảng cáo trên giá sách nhà Trương Phi Phi, tất cả đều là những quyển sách nguyên gốc bằng tiếng nước ngoài siêu dày.

“Phi Phi là tài nữ!” Ngô Diệu nhanh nhẩu nói, “Từ nhỏ tới lớn nó đi thi chưa bao giờ đứng thứ hai! Đầu óc cũng siêu tốt!”

Lạc Tài Tần quan sát Trương Phi Phi một lượt, cô bé này nhìn thì đúng là kiểu người không dễ chọc vào, bản chất hoàn toàn khác biệt với mấy người thành thật an phận như Ngô Diệu, Trương Phi Phi vừa nhìn đã biết là người mạnh mẽ khác thường, chẳng trách lại tạt cho Trâu Thiều Đông cả bình café.

Nghĩ tới đây, Lạc Tài Tần lại phì cười, vừa nghĩ tới cảnh tượng đó đã không nhịn nổi.

Đang thu dọn thì chuông cửa vang lên.

Ngô Diệu gần cửa nhất bèn với tay mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một anh chàng tóc vàng, ăn mặc đặc chất Punk, trông vô cùng không đáng tin cậy.

Ngô Diệu chớp chớp mắt, thuận tay định đóng cửa lại.

“Này này!” Tóc vàng vội vàng chặn cửa, “Lạc Tài tần đâu? Anh ấy gọi tôi đến dọn nhà mà!”

“Á!” Ngô Diệu nhanh chóng mở cửa ra, việc dọn nhà tìn tìn vào anh ta được.

“Dọn nhà cho em hả?” Tóc vàng hỏi Ngô Diệu.

Ngô Diệu chỉ vào Phi Phi ở phía sau.

“HI~” Trước giờ với ai Phi Phi cũng nhiệt tình, vậy tay chào hỏi.

“Cậu ta là Liêm Khải!” Lạc Tài Tần giới thiệu qua ba người với nhau.

Liêm Khải, nam.

Là bạn học với Lạc Tài Tần, cũng làm nghệ thuật. Thú vị ở chỗ, mặt mũi áo quần Liêm Khải đặc biệt trứu tượng, nhưng lại là người vẽ tranh sơn dầu cổ điển, tả thực phong cảnh.

Sau này có cơ hội được thấy tác phẩm của cậu ta, hai kẻ ngoài lề là Ngô Diệu và Trương Phi Phi đều khen không ngớt lời, vẽ chẳng khác gì ảnh chụp, khiến Liêm Khải cười phá lên, chỉ nói một câu, “Hai người chưa nhìn thấy tranh tả thực phong cảnh của Lạc Tài Tần rồi, ảnh chụp có thật đến đâu cũng không bì được hình ảnh chiếu trong gương”

Trương Phi Phi vốn ít đồ, Liêm Khải lái xe đa dụng tới, vừa đủ một chuyến, đưa cả người lẫn đồ tới dưới nhà Ngô Diệu.

Nhà Ngô Diệu là nhà tầng, bình thường bố mẹ đều ở tầng dưới, tầng hai Ngô Diệu đang ở có cửa riêng, cô thường ra vào từ tầng trên, nên chẳng khác gì ở riêng. Theo lời bố mẹ Ngô Diệu thì làm thế để tiện cho con gái rượu mang bạn trai về nhà.

Trương Phi Phi và Ngô Diệu là bạn thân bano nhiều năm, người nhà họ Ngô cũng không coi Phi Phi là người ngoài, thấy cô dọn tới, bà Ngô qua qua lại lại bận rộn hẳn lên, bưng trà rót nước..Nhưng đều là chăm sóc cho Lạc Tài Tần và Liêm Khải, còn không ngớt khen hai cô gái.

Ngô Diệu kéo mẹ sang một bên, “Mẹ, mẹ làm cái gì thế, lòng dạ xốn sang à?”

“Này, lão thế không biết”. Bà Ngô gõ vào đầu cô, “Mày nhìn thử xem, hao thẳng nhóc kia đều không tôi, hợp với hai đứa chúng bây lắm!”

Ngô Diệu bĩu môi, lại nữa rồi.

Chuông cửa reo vang, bà Ngô mở cửa thù thấy Trâu Thiểu Đông tay xách nách mang.

“Cô ạ”.

“Ôi chào! Thiểu Đông à, cháu về nước rồi hả?” Bà Ngô vội vàng để hấn vào nhà, lại hỏi, “Bố mẹ có khỏe không, sao không cùng tôi?”

Trâu Thiểu Đông lần lượt trả lời, dẫu sao cũng là họ hàng, nên sớm đã thân thiết.

Trên tần ồn ào, Trâu Thiểu Đông mỉm cười hỏi bà Ngô, “Đang sửa nhà hả cô?”

“Đang dọn nhà, bạn Diệu Diệu dọn tới ở cùng với nó”.

“À....Cháu lê thăm Diệu Diệu đã”. Trâu Thiểu Đông lên tầng.

Đương nhiên bà Ngô không ngăn cản, vui vẻ đi gọt hoa quả,

Sự xuất hiện của Trâu Thiểu Đông chắc chắn là chuẩn với câu oan gia ngõ hẹp. Ngô Diệu cầm găng tay hùng hùng hổ hổ đi tới lôi hấn ta xuống nhà.

“Anh muốn làm gì?” Ngô Diệu kéo Trâu Thiểu Đông ra ban công, đóng cửa lại, lạnh lùng hỏi.

Trâu Thiểu Đông cười cười, “Làm gì là làm gì? Anh tới tahwm mộ người mà, chú không có nhà hả?”

“Sao anh lại phá công việc của Phi Phi!”

Trâu Thiểu Đông chọc chọc ngón tay vào bông hoa hướng dương trong chậu, “Là tự Phi Phi nói không làm đó chứ. Trông ông sếp có vẻ rất không đành lòng để cô ấy đi đâu...Cũng đúng thôi, giờ nhân tài khó kiếm. Hay để cô ấy làm PR cho bên anh nhé?”

“Nó không thêm!” Ngô Diệu bắt măn, “Sau này anh bớt chọc phá nó đi”.

“Ha ha, anh vẫn thấy kì lạ”. Trâu Thiểu Đông ngoảnh lại cúi đầu nhìn Ngô Diệu, “Phần lớn bạn bè của em đều không tệ... Là số em may mắn, hay em được người ta thích nhỉ?”

Ngô Diệu khinh thường lườm hấn ta, “Mất em tốt, nhìn người tình tương!”.

“Nhưng mắt chọn bạn trai của em lại thường”.

“Rốt cuộc anh tới làm gì hả?” Ngô Diệu then quá hóa giận.

“Anh sợ em giận, chuyện Phi Phi thật sự là chuyện ngoài ý muốn”. Trâu Thiệu Đông đưa một chiếc hộp xinh xắn cho Ngô Diệu: “Xin lỗi cô ấy thay anh nhé!”

“Anh không tự nói với nó à?” Ngô Diệu mở hộp ra, là một lọ nước hoa cao cấp, Phi Phi hẳn sẽ thích.

“Thế sao được, cô ấy không phải là em, anh có giày vò hành hạ thế nào em cũng chỉ như con thú nhỏ giẫy giụa mấy cái là cùng, còn cô ấy thì cứ như thú dữ, lát nữa cô ấy có đẩy anh từ trên tầng xuốngs, anh cũng chẳng có cửa kêu oan”. Trâu Thiệu Đông tùm tùm nói.

Ngô Diệu tức khí quay người đi.

“Này, đợi đã.” Trâu Thiệu Đông ngăn lại, rồi ngồi xuống chiếc ghế dài đặt ở cửa ban công hỏ, “Lạc Tài Tần có quan hệ gì với em?”

“Anh đổi nghề làm cảnh sát hả?”

“Tệ thì hỏi chút thôi. Anh thấy anh ta thích em”.

“Em vừa quen anh ấy”. Ngô Diệu nhú mày, hồi đại học cô cũng thử hẹn hò vào lần, nhưng bạn trai chẳng trụ được bao lâu đã bị tên biến thái Trâu Thiệu Đông hù chạy mất...”

“Anh đừng có giở mấy trò thủ đoạn để tiện ra.” Ngô Diệu cảnh cáo.

Trâu Thiệu Đông cười, “Từ trước tới giờ, anh chưa hề dùng thủ đoạn để tiện, chỉ sợ em thành thật bị người ta bắt nạt nên mới thử mấy cậu trai nhỏ bé của em một chút, không ngờ bọn họ đều không chịu nổi... Nhưng Lạc tài Tần troogn cũng ok, không giống mấy người trước”.

Ngô Diệu nghiêm túc nhìn hấn, “Anh đừng quan tâm đến chuyện của em được không! Chúng ta đã không quan hệ gì nữa từ lâu rồi!”

Trâu Thiệu Đông nhìn Ngô Diệu một lượt, “Chúng ta có quan hệ với nhau từ khi nào thế? Miêu tả cụ thể thời gian địa điểm chút đi. Nếu có thì sao anh không nhớ được nhỉ”.

Ngô Diệu rất muốn cầm cây xương rồng ở cạnh mình đập lên đầu hấn ta. Cô hít sâu một hơi, tự nhủ rằng đừng chấp nhặt với lưu manh làm gì, rồi quay người về phòng.

Vừa lúc bà Ngô bưng đĩa hoa quả đi lên, “Diệu Diệu, bảo mọi người nghỉ tay ăn hoa quả đi.”

“Vâng”. Ngô Diệu bưng hoa quả lên tầng, Trâu Thiệu Đông đi ngay phá sau, định đưa tay lấy quả nho nhưng cô không cho.

“Này”. Bà Ngô nổi nóng, “Con làm gì thế?”

Ngô Diệu lên phòng, Trâu Thiệu Đông định bám theo, cô bèn giơ chân lên ra vẻ sắp đập hấn.

Trâu Thiệu Đông đành dừng lại ở tầng dưới không lên,

“Giận lấy hả?” Bà Ngô hỏi.

“Không ạ”. Thiệu Đông nhún vai cười, “ Bao nhiêu năm rồi mà trông Diệu Diệu vẫn thế”.

“Ừ, nó được chiều nhiều quá, thế nên không lớn nổi, cháu đừng chấp nó nhé”.

“Chấp gì đâu cô”. Trâu Thiệu Đông nhìn đồng hồ, “Cháu đi trước đây cô ạ, cháu còn mấy việc phải làm nữa”. Nói xong bèn đưa danh thiếp cho bà Ngô, “Có chuyện gì cô cứ gọi số này ạ.”

“Được được”. Bà Ngô tiễn hấn ra ngoài. Vừa đóng cửa lại thì thấy Ngô Diệu chạy xuống, “Tên quỷ đáng ghét kia đi chưa mẹ?”

“Này”. Bà Ngô lườm cô một cái, “Sao lại nói anh thế hả con nhìn thử xem, người ta đã tự mở công ty riêng, tuổi trẻ đây triển vọng”.

“Con cũng có công ty riêng mà!” Ngô Diệu nghiêm mặt nói.

Bà Ngô bật cười, “Cửa hàng bé tí thì có!” Nói xong liền dúi ít tiền vào tay cô.

“Mẹ làm gì thế?” Ngô Diệu không cảm.

“Lát nữa con mời các bạn đi ăn cơm đi! Nhớ ăn ngon đấy”. Bà Ngô cười rất mập mờ, bẹo má cô, “Thông minh lên đi con gái! Mau tìm chàng rể về ẹ”. Rồi ngâm nga một bài hát đi mất.

Ngô Diệu nhăn mũi lại – Tài Tần, gọi thân thiết thế làm gì!

Quay người lên tầng trên, Ngô Diệu nhìn thấy một cảnh khá kì lạ:

Lạc Tài Tần đang đứng sắp xếp giá sách, Liêm Khải đang nói chuyện cười đùa vui vẻ với Trương Phi Phi ở sân phơi nhỏ bên ngoài.

“Anh em của anh định làm gì thế?” Ngô Diệu đi tới hỏi Lạc Tài Tần.

Lạc Tài Tần ngoảnh đầu lại liếc nhìn, kiểm định một lúc, rồi đơn giản trả lời, “tán gái”.

“hanh thế cơ à?” Ngô Diệu ôm cuốn sách nhìn ra ngoài, “Hai người bọn họ mới gặp nhau chưa được hai tiếng mà”.

“Từ trước tới giờ Liêm Khải chỉ tán gái hai tiếng là xong, một tuần sau chia tay”. Lạc Tài Tần xếp sách lên giá dựa theo màu sách và khổ sách, rất chỉnh tề, bên trái là một đồng sách giải trí màu mè lòe loẹt của Ngô Diệu, bên phải là sách tham khảo của Trương Phi Phi.

Lát sau, Lạc Tài Tần nói thêm một câu, “Hình như lần này khác mấy lần trước”.

“Khác cái gì?”

“À, trước Liêm Khải toàn tán gái ngốc”. Vừa nói vừa chỉ tay vào bên sách của Ngô Diệu, rồi lại chỉ vào sách của Trương Phi Phi, “Lần này là gái thông minh...” Còn chưa nói hết câu, đã lảo đảo vì bị Ngô Diệu xô một cái thật mạnh.

“Ha ha ha..” Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng cười thoải mái của Phi Phi, Liêm Khải chọc cô rất vui vẻ.

Trên sofa, Champagne lười biếng vùi mình vào nệm xốp mềm, ngáp một cái.

4. Chương 4

Vì ít đồ nên loáng một cái đã dọn xong, mọi người cùng đi ăn một bữa xả láng, nhưng bữa cơm biến thành tiết mục khoa giáo phóng điện giữa Liêm Khải và Trương Phi Phi để Ngô Diệu và Lạc Tài Tần được học hỏi ngay hiện trường, có phần sống động và đặc sắc.

Sau bữa cơm, Ngô Diệu thấy tâm trạng Trương Phi Phi rất tốt, bèn chuẩn bị làm thêm tăng nữa, cùng đi dạo phố với cô, còn Liêm Khải và Lạc Tài Tần trở về với công việc.

“Diệu Diệu, lúc này Trâu Thiều Đông tới làm gì thế?” Trương Phi Phi hỏi.

Ngô Diệu lấy lọ nước hoa từ trong túi ra đưa cho cô, “Anh ta nói xin lỗi mày, đó là chuyện ngoài ý muốn!”

“Ừ”. Phi Phi đưa tay nhận lấy, liếc nhìn nhãn hiệu, “Thôi vậy, dù sao tao vốn đã không muốn làm việc rồi, mượn cớ chạy lấy người thôi”.

“Thật à? Thế mày đã tìm được công ty nào chưa?”

“Vẫn chưa”. Phi Phi mở lọ nước hoa ra xịt một chút lên tay, đưa lên ngửi thử, rất hài lòng, “Tao muốn nghỉ ngơi một thời gian đã, sau này tìm công ty khác hợp ý hơn, tao cứ thấy làm công cho người ta thế này cũng không được”.

Những điều Ngô Diệu lo lắng không phải là công việc của Phi Phi, dẫu sao từ bé cô ấy đã rất có năng lực. tới đâu cũng có thể sống tốt.

“Thế tên Trâu Thiếu Đông kia vẫn quần lấy mày như âm hồn không siêu thoát hả?”. Phi Phi lẩm nhẩm một câu, “Nhưng công ty của tên ấy nghiêm chỉnh không tới nỗi tui, ý tưởng thiết kế cũng được, dù hắn ta đáng ghét, nhưng thực sự là người rất tài giỏi.”

Ngô Diệu nghe tới đây thì ngẩn người ra, trợn trừng mắt nhìn Phi Phi, “Mày nói công ty hắn thiết kế rất được...Công ty của hắn đã trang trí xong rồi hả?”

“Ừ...Tao tới tham quan rồi!” Phi Phi thả lọ nước hoa vào trong túi xách.

Ngô Diệu thầm nghi ngờ, Trâu Thiếu Đông có bệnh rồi, nếu công ty đã thiết kế xong thì sao còn phải tìm Lạc Tài Tần để hợp tác? Lạc Tài Tần từ chối lời mời của hắn ta, có phải cũng vì đã biết hắn lừa gạt không?

“Diệu Diệu, nghĩ gì thế?” Phi Phi kéo tay cô vào trong cửa hàng chọn quần áo, lúc ấy di động của Phi Phi đổ chuông rất nhiều lần, nhưng cô đều tắt đi không nghe.

Ngô Diệu cũng không hỏi là ai, chỉ lo lắng ngắt điện thoại của người ta thế có được không?

“Là sếp cũ đấy!” Trương Phi Phi bực bội nói, “Không có tao, ông ta làm to thế được chắc? Trước mặt Trâu Thiếu Đông còn thích sĩ diện thể hiện bảo tao phải nhận lỗi với thằng khốn kia, bà đây nghỉ việc, xem ông ta làm tiếp kiểu gì nào?”

Ngô Diệu cầm ly trà sữa đứng ở bên, nhìn Phi Phi vừa thử quần áo, vừa tỏa ra làn khí thù hận, nghĩ tới chuyện năm ấy. Hồi đó Trâu Thiếu Đông đã cô, Phi Phi cầm dập ghim đuổi theo hắn tới ba con phố, còn ngồi canh trước cổng nhà hắn tới nửa đêm. Dù không biết tại sao Phi Phi phải lấy dập ghim làm vũ khí, nhưng từ đó về sau, trong trường có rất nhiều bạn trai nhìn thấy cô ấy đều đi đường vòng.

Mua sắm xong, tâm trạng của hai người đều rất tốt. Hai người về nhà sớm, mua một đồng hồ ăn vặt, làm tổ trên sofa nói chuyện xem phim.

Đến tối Phi Phi nấu nguyên nồi cháo điện thoại, nói năng ngọt ngào tình cảm.

Ngô Diệu tò mò nhìn cô bạn.

“Liêm Khải”. Trương Phi Phi sán lại cười hì hì, hỏi, “Mày thấy người đó thế nào?”

“Anh ta ăn mặc như thế không quá à?” Ngô Diệu nghĩ Phi Phi thích kiểu người ưu tú hơn,

“Có thể dạy dỗ được!” Phi Phi gật đầu tự tin.

“Nhưng Lạc Tài Tần nói anh ta thay bạn gái như thay áo ấy!”

“Anh ấy cũng tự nói với tao là chưa quen bạn gái nào qua một tuần cả”.

“Thế mà mày còn hẹn hò với anh ta à?”

“Tao có nói là hẹn hò đâu?” . Trương Phi Phi mở lon bia ra uống một ngụm, “Hơn nữa tao cũng thay bạn trai thường xuyên! Mày thì sao? Lúc nào mới tìm lại một anh hả? Dù sao mày cũng đang phòng không, tính chuyện yêu đương đi!”

Ngô Diệu chọc ngón tay vào tai Champagne, tự lẩm nhẩm, “Tao cứ ở nhà rịt thế này cũng rất tuyệt”.

“Mày còn chưa thoát ra khỏi bóng ma tâm lý do Trâu Thiếu Đông gây ra hả?” Trương Phi Phi cũng mở một lon bia đưa cho Ngô Diệu, “Lạc Tài Tần không tồi”.

“Thôi, đừng nghĩ mấy chuyện này nữa!” Ngô Diệu uống bia, lảng tránh chuyện yêu đương.

Hai người ồn ào tới tối muộn mới tắm rửa xong xuôi chuẩn bị đi ngủ. Vừa đặt lưng xuống, Ngô Diệu đột nhiên nhận được tin nhắn chỉ có một câu từ một số điện thoại lạ gửi đến, “Mua giúp bao thuốc với”.

Ngô Diệu nghĩ bụng chắc gửi nhầm rồi, bèn ném di động sang bên cạnh.

Chuông tin nhắn lại vang lên một tiếng, nội dung là: “Còn chưa ăn cơm tối, đói”.

Ngô Diệu nhìn đồng hồ, giờ đã hơn mười một giờ rồi, ai mà thăm thương như thế chứ.

“Không ra ngoài được, muốn ăn cơm! Muốn hút thuốc!” Tin nhắn lại gửi tiếp đến.

Trương Phi Phi trở mình, nhích lại gần, “Diệu Diệu, làm gì thế?”

“Có người lạ nhắn tin cho tao”. Ngô Diệu đưa di động cho Trương Phi Phi xem.

Trương Phi Phi đọc xong rồi đột nhiên hạ thấp giọng xuống, u ám hỏi, “Diệu Diệu, mày từng xem bộ phim kinh dị Di động của Thái Lan chưa?”

Ngô Diệu run lên, lắc đầu.

“Thế gần đây mày có gặp phải tai nạn giao thông, vụ án giết người hay nhảy lầu không?”

“Không có đâu”. Ngô Diệu định gạt lại do động.

“Thế thử gọi xem là ai”. Phi Phi bấm gọi, chỉ lát sau bên kia nhận máy. Phi Phi bịt mũi hỏi bằng giọng eo éo, “Alo, tôi là Diệu Diệu đây, ai yêu thăm tôi thế?”

Ngô Diệu bị cô chọc tới tức chết, muốn gạt lại di động, nhưng sắc mặt Phi Phi thoáng thay đổi, ra dấu với Ngô Diệu, “Suýt!”.

Ngô Diệu gạt nẩy mình, ngồi trên giường nhìn Phi Phi, không biết xảy ra chuyện gì.

Nghe hồi lâu, Trương Phi Phi đột nhiên nói, “Tôi sẽ thử xem xét:, rồi ngắt máy, xoay người đắp chăn.

“Này?” Ngô Diệu hoang mang, “Phi Phi, chuyện gì thế?”

Phi Phi kéo cô nằm xuống, “KHông sao, ngủ đi ngủ đi”.

Ngô Diệu rất muốn hỏi rõ, nhưng Phi Phi dường như không muốn nói. Cô lại nhìn màn hình di động, không có thêm tin nhắn hay cuộc gọi nào nữa, số điện thoại đó có rất nhiều số 3, khi Trâu Thiều Đông viết tên cô thường hay viết tắt thành 33, khi xoay ngang là MM- Diệu Diệu.

Ngô Diệu vội lắc đầu, ngăn bản thân nghĩ ngợi lung tung rồi tắt đèn đi ngủ.

Ngủ được một lát lại nghe thấy Phi Phi nằm bên cạnh liên tục trở người, khe khẽ thở dài như có chuyện gì phiền não lắm.

Ngô Diệu khẽ cười, yên lặng ngủ.

Sáng hôm sau, trong lúc còn mơ màng, Ngô Diệu đã nghe thấy có người lẩm nhẩm bên tai, “Diệu Diệu, xin lỗi....Diệu Diệu...”

“Hả?” Ngô Diệu mở mắt, thấy Phi Phi ngồi bên giường ôm Champagne, lẩm nhẩm rì rầm không biết đang nói gì.

“Phi Phi, mày đang làm gì thế?”

“Diệu Diệu, tao phạm sai lầm rồi”. Phi Phi hạ giọng, “Mày đừng giận được không, tao thiếu nghĩa khí quá”.

Ngô Diệu sững ra rồi bật cười, chống một tay dưới cằm hỏi, “À.....có phải mày sắp làm việc cho Trâu Thiều Đông không?”

“Sao mày biết?!”

“Số điện thoại tối qua đúng là của anh ta hả? Cũng phải, ngoài anh ta ra thì còn ai nhạt nhẽo thế chứ?”

“Mày có giận tao không?”

Ngô Diệu thành thật gật đầu, “Đương nhiên là giận!”

Thấy Trương Phi Phi bắt đầu bất an hơn, Ngô Diệu bèn lảng sang chuyện khác: “Thế nên đêm qua tao không nói ày biết, để mày cả đêm mất ngủ, xem như báo thù!”

Trương Phi Phi ngăn người, lập tức hiểu ra, “A! Hóa ra mày đã phát hiện ra rồi hả?”

Ngô Diệu ngồi dậy, “Ai bảo mày không nói cho tao biết!”

“Không phải sợ mày giận à, tao còn nghĩ xem phải nói thế nào đây”

“Tao hiểu mà. Quy mô của công ty cũ đối với mày là quá nhỏ, mày tài giỏi như thế thì nên tìm một công ty lớn. Những công ty lớn nhiều người lắm cạnh tranh, mày không có ai nâng đỡ, có giỏi đi chẳng nữa cũng chỉ làm thuê cho người ta thôi”. Ngô Diệu vươn tay nắn nắn tai Champagne, “Trâu Thiều Đông về năng lực đúng là không cần phải bàn, anh ta nhất định sẽ ày cơ hội tuyệt nhất, mày phải gắng mà nắm lấy đấy”.

“Mày thật sự không giận à?” Trương Phi Phi càng nghe càng cảm thấy áy náy, “Tao như kẻ phản bội ấy, hắn ta tệ bạc với mày thế mà!”

“Anh ta cũng không tệ bạc quá với tao, có lẽ chỉ hơi háo thắng một chút thôi”. Ngô Diệu buộc tóc lại gọn gàng, “Cũng xem như anh ta muốn gì được nấy, chuyện con gái gọi thì tới, đuổi thì đi cũng là thường, Từ sau khi chia tay, tao cũng không để tâm gì tới anh ta nữa, có lẽ anh ta không cam lòng”.

Phi Phi gật đầu, thấy Ngô Diệu không giận thật nên cũng bình tâm lại.

Ngô Diệu dắt Champagne tới cửa hàng như thường lệ, Trương Phi Phi trang điểm xong xuôi thì tới công ty bàn thủ tục hợp tác cùng Trâu Thiều Đông.

“Chào buổi sáng”.

Vừa tới cửa hàng, Ngô Diệu đã thấy Lạc Tài Tần đang ngồi xồm ở ngoài, đứng bên cạnh còn có hai viên cảnh sát.

“Xảy ra chuyện gì thế?”. Ngô Diệu chạy tới hỏi.

Lạc Tài Tần chỉ vào cửa phòng tranh đang mở toang, Ngô Diệu thò đầu vào nhìn, chỉ thấy cửa cuốn trông như bị bầy ra bên trong giá vẽ bị đổ xô ngổn ngang trên sàn, vài bức tranh treo trên tường đã biến mất.

“Bị đột nhập ăn trộm”. Viên cảnh sát vừa ghi biên bản, vừa hỏi Ngô Diệu, “Cô là chủ cửa hàng bên cạnh phải không? Mở cửa xem có bị mất gì không?”

“Vâng”. Ngô Diệu vội vàng mở cửa, may mà cửa hàng không bị trộm thứ gì.

“Tổng cộng bị trộm mất bốn bức tranh sơn dầu...Mẹ dân nghệ thuật các cậu kiểm bọn thật đấy, tổng giá trị chẳng khác gì cướp hiệu vàng.” Viên cảnh sát vừa ghi lại những thứ bị mất, vừa nói đùa với Lạc Tài Tần, “Trộm tranh chẳng thả trộm quách cậu đi nhỉ, tóm về rồi muốn vẽ bao nhiêu là có bấy nhiêu”

“Anh đừng nói đáng sợ thế như thế được không?” Ngô Diệu hỏi thăm, “Có thể phá được vụ này không ạ?”

“Tác phẩm nghệ thuật chắc chắn phải được sang tay, nếu không trộm về cũng chỉ có thể tự thưởng thức”. Viên cảnh sát cất cuốn sổ, “Yên tâm, số tiền đã cấu thành vụ án đặc biệt lớn rồi, đủ để tên trộm kai ăn đủ”. Nói xong, bèn cùng đồng nghiệp rời đi.

Thím mì xào hỏi Lạc Tài Tần, “Tiểu Tần này, bị trộm nhiều lắm hả?”

Lạc Tài Tần cười cười, “Không sao ạ!”

“Bức tranh đoạt giải kai của anh cũng bị trộm à?” Ngô Diệu cũng thấy tiếc thay cho anh, trong bao nhiêu con sâu róm, con trong bức ấy là béo nhất, dễ thương nhất.

“Bức bị trộm là chép lại thôi, tranh thật đang ở trong bảo tàng”. Lạc Tài Tần trả lời tỉnh queo.

“Nhưng hôm trước Trâu Thiều Đông nói là tranh thật mà...”

“Thế à?” Lạc Tài Tần xoa cổ Champagne, “Chắc tôi không để ý”

Ngô Diệu ngồi xuống cạnh anh, “Tên trộm kia có thể là người anh quen không? Người bình thường sẽ không đi trộm phòng tranh đâu”.

Lạc Tài Tần nhìn cô cười cười, “Trộm bây giờ thông minh lắm, có lẽ là trộm chuyên nghiệp. Nhưng không sao, vẽ lại thôi.

Đến tối đóng cửa hàng, Ngô Diệu ngó thử vào phòng tranh, thấy Lạc Tài Tần vẫn còn ở đây.

“Anh chưa về à?” Ngô Diệu hỏi.

“Ừ, hôm nay chắc phải thâu đêm rồi”. Lạc Tài Tần một tay cầm bút vẽ, tay kia cầm bảng màu, đứng trước giá vẽ trông rất có khí chất.

Ngô Diệu thầm tắc lưỡi mấy tiếng, đúng là chuyên nghiệp mà.

“Tối nay anh ở đây một mình hả?” Ngô Diệu đi vào, “Gọi Liêm Khải tới đi!”

Lạc Tài Tần bật cười, “Anh cần cậu ta bảo vệ hả?”

“Anh không sợ sao?” Ngô Diệu hạ thấp giọng, “:Không phải anh cảnh sát kia nói, trộm tranh chẳng thà trộm anh đi”.

Lạc Tài Tần phì cười, “Em nghĩ nhiều quá đó, chỉ là trộm bình thường thôi, sao có thể ghé qua tới lần thứ hai chứ.” Nói xong bèn khoát tay với Ngô Diệu, “Về nhà đi”.

Dù Ngô Diệu lo lắng nhưng cũng bó tay, đành dặn dò anh cẩn thận một chút rồi đưa Champagne đi về.

Về tới nhà, Diệu Diệu vẫn thấy tâm trạng nặng nề, còn Phi Phi thì đặc biệt vui vẻ.

“Tên Trâu Thiều Đông kia nếu chỉ xét trên khía cạnh công việc thì đúng là không có gì để nói”. Phi Phi vừa khen, vừa ngồi cầm bản phác thảo phân cảnh.

“Không phải trước nay mày tòa viết chữ thôi sao?” Ngô Diệu xịch lại gần hỏi.

“À, đó là kịch bản, nhưng lần này tao muốn làm đạo diễn hình ảnh quảng cáo mới, thế nên vẽ thành phân cảnh thì trực quan hơn”. Phi Phi lấy tẩy xóa xóa, “Này, chuyện vẽ tranh đúng là phải có thiên phú đấy, bản này vẽ rõ ràng có điều không đủ đẹp”.

Không thấy Ngô Diệu ngồi bên có phản ứng gì, Phi Phi nhìn cô, “Mày sao thế Diệu Diệu?”

Ngô Diệu kể lại chuyện hôm nay phòng tranh của Lạc Tài Tần bị ăn trộm.

“Thật à?” Phi Phi nhੌm dậy, “Đi bọn mình đi tìm anh ấy!”

“Hả? Hơn mười giờ rồi mày”

“Đúng rồi! Lỡ như có chuyện thì sao? Mang Champagne theo”.

“Champagne vẫn là cún con thôi...” Ngô Diệu còn chưa kịp nói thêm, Trương Phi Phi đã kéo cô xuống nhà.

“Mày còn mang theo bản vẽ làm gì?” Ngô Diệu thắc mắc.

“Nếu anh ấy rảnh, nhờ anh ấy vẽ lại cho tao một lượt”. Phi Phi cười hì hì nói, “Tiện thôi mà, chủ yếu là quan tâm tới sự an toàn của anh ấy!”

Ngô Diệu thấy bó tay, đây mới là mục đích chính thì có.

Ông Ngô vẫn chừ ngủ, nghe nói anh chàng họa sĩ ở phòng tranh bên cạnh bị trộm, bèn đích thân lái xe đưa hai cô gái tới phòng tranh. Vừa tới đầu ngõ đã thấy xe cảnh sát đậu ở đây.

“Ai da, không phải xảy ra chuyện thật chứ?” Ông Ngô vội vàng dừng xe, Phi Phi và Diệu Diệu xuống xe, đi tới cửa phòng tranh, thấy hai viên cảnh sát và Lạc Tài Tần đều ở đó, còn có cả thím mì xào cùng một cậu nhੌ choai choai chừng mười bảy mười tám tuổi, tóc nhuộm vàng.

Mấy bức tranh sơn dầu dựng bên tường.

“Cái thằng không có tiền đồ này, mau nhận lỗi với người ta đi”. Thím mì xào không ngừng xô đẩy thằng nhੌc kia, thằng bé cúi đầu không nói gì.

Ngô Diệu và Phi Phi đưa mắt nhìn nhau, thoáng chốc đã hiểu ra, có lẽ cậu nhੌc này là con trai của thím mì xào.

TRước đây khi nói chuyện với Ngô Diệu và Lạc Tài Tần thím mì xào đã từng nói con trai không có chí tiến thủ, khiến thím lo lắng, dù cùng học nghệ thuật nhưng không bì được với Lạc Tài Tần.

“Diệu Diệu, thằng ranh kia nhất định là nghe mẹ nói tranh của Lạc Tài tần đáng giá nên mới đi trộm... Chắc là bị mẹ nó bắt được!”

Ngô Diệu gật đầu.

“Đồng chí cảnh sát, tôi đưa con trai tôi ra tự thú, các anh đừng bắt nó, nó còn nhỏ chưa hiểu chuyện. A Lực, mau nhận lỗi đi”.

Viên cảnh sát nhíu mày hỏi, “Mấy tuổi rồi? Có chứng minh thư chưa?”

“Có ạ”. Thím mì xào lấy chứng minh thư đưa ra cho cảnh sát.

“Đã mười tám rồi à?” Cảnh sát thở dài, “Số tiền cấu thành vụ án lớn rồi, không phải chuyện đùa đâu. Con bác đã đủ tuổi rồi”.

“Oa...” Phi Phi khẽ nói với Ngô Diệu, “Vụ án lớn đó, từ mười năm tới chung thân luôn!”

Lần nhày cả người lớn lẫn trẻ con đều sợ hãi, thím mì xào mắng con trai xối xả, A Lực cũng sợ tới đần người ra.

Phi Phi lè lưỡi, nháy mắt với Ngô Diệu – Bi kịch rồi!

“Thôi bỏ đi”. Lạc Tài Tần nói với cảnh sát, “Dù sao cậu ta cũng trả lại tranh rồi”.

“Không được”. Cảnh sát nói, “Cậu coi chúng tôi không tồn tại à?”

Mọi người đều nhìn cảnh sát.

Lạc Tài tần suy nghĩ một lát, hỏi, “Thế nếu tổng giá trị của mấy bức tranh này chỉ một trăm tệ thì sao?”

“Hả?” Mọi người quay lại tròn mắt nhìn anh ta.

Lạc Tài Tần quay người vào phòng, cầm mấy bức tranh ra ngoài đặt sang bên, “Có rất nhiều tranh giống nhau, đều là tranh sao chép cả, không đáng tiền”.

Cảnh sát ngồi xuống xem xét cẩn thận, đúng là đều giống nhau, rồi nhìn Lạc Tài Tần một cách nghi ngờ, “Lúc này rồi có thấy mấy bức tranh này đây? Cậu mới vẽ đấy à?”.

“Đã nói tranh gốc ở bảo tàng mỹ thuật rồi mà”. Lạc Tài Tần hỏi Ngô Diệu, |”Nhỉ?”

“Vâng...| Ngô Diệu hiểu ra, gật đầu, “Đúng vậy!”

Lạc Tài Tần nhếch khóe miệng.

“Thế à?” Cảnh sát vẫn còn hơi ngờ vực, liếc nhìn Lạc Tài Tần, “Khi này cậu có nói đâu?”

“Nhảm thôi”. Lạc Tài Tần nhún vai.

Hai vị cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, hình như vẫn còn đắn đo.

Lạc Tài Tần bước tới hỏi cậu nhóc kia, “Có bật lửa không?”

Cậu nhóc hơi đần người, vô thức lục túi lấy ra bật lửa. Lạc Tài Tần ngồi xuống trước mấy bức tranh kia, châm lửa đốt...

Tranh sơn dầu rất dễ bắt lửa, chỉ nháy mắt thôi là xong, mọi người đều tròn mắt nhìn, há miệng không thốt nên lời.

Lạc Tài Tần ngoảnh đầu lại hỏi viên cảnh sát, “Thật sự không đáng tiền mà đúng không? Cho cậu nhóc này cơ hội đi”.

Viên cảnh sát nhìn anh hồi lâu, cười nói, “Được, cậu thú vị lắm”. Nói xong bèn đưa tay cốc cậu nhóc một cái, lần sau còn dám không?”

Cậu nhóc vội vàng lắc đầu, đưa mắt nhìn mấy bức tranh đang bốc cháy ra sức lắc, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thím mì xào chạy tới cảm ơn Lạc Tài Tần.

Pho Phi tóm lấy cậu nhóc làm công tác giáo dục tư tưởng cho con nhà người ta, “Này, em xem, em lớn ngần này rồi, ăn mặc như thế này thì ra giống gì hả? Em không biết hiểu thuận với mẹ em hả? Ngày nào mẹ em cũng ở ngoài dọn hàng để em đi nhuộm tóc ăn trộm chút. Lần này em gặp may đấy, không thì chung thân, chung thân!”

Ngô Diệu đứng bên cạnh ngẫm nghĩ..Hình như chiều nay Lạc Tài Tần đã đoán ra ai trộm tranh, nên mới cố ý ở lại vẽ mấy bức tranh giống nhau kia. Vậy rồi cuộc anh ta đốt tranh thật hay tranh giả?

“Này!” Ông Ngô đi tới vỗ lên vai cô, Ngô Diệu ngoái đầu lại, thấy bố mình đang ngậm điều thuốc, hạ giọng nói, “Con gái này, bố thích thằng nhóc này đấy, cậu về làm con rể bố nhé!”

....

5. Chương 5

Ngô Diệu rút điều thuốc trong miệng bố ra, “Đã nói bố không được hút thuốc mà!”

“Vui mà con”. Ông Ngô ra tới cửa phòng tranh, thấy Lạc Tài Tần đã tiễn hai mẹ con thím mì xào đi, đang chuẩn bị đóng cửa về nhà, bèn hỏi, “Tiểu Lạc này, có đi ăn khuya không cháu?”

Lạc Tài Tần cũng hơi đói, thấy vẫn còn sớm liền vui vẻ đồng ý, cùng lên xe với ông Ngô. Suốt đường đi, ông Ngô hỏi thăm hết một lượt mười tám đời tổ tông nhà Lạc Tài Tần, ông tìm hiểu rất cẩn thận, ngay cả chuyện bố Lạc Tài Tần thích hút thuốc hiệu gì cũng hỏi,

Ngô Diệu ngồi phái sau vắt tay lên trán, Trương Phi Phi đứng là con quỷ tinh ranh, vừa trông là biết ý ông Ngô, bèn ngồi bên cạnh giúp thêm mắm dặm muối khen ngợi Ngô Diệu, khen tới độ ông Ngô nở mày nở mặt.

Ăn uống xong xuôi, Trương Phi Phi nhờ Lạc Tài Tần vẽ lại phân cảnh, Lạc Tài Tần chỉ mấy nửa tiếng đã vẽ lại được mười mấy phân cảnh, động tác nhanh chóng, hiệu quả quá tuyệt vời, trông chẳng khác gì mấy quét độ phân giải cao, Ngô Diệu và Phi Phi nhìn nhau mà lè lưỡi.

Sau này Trương Phi Phi kể lại chuyện này với Liêm Khải, Liêm Khải đã cười hai kẻ ngoài nghề, “Em nghĩ ai cũng có thể vẽ tranh trừu tượng chắc? Những người vẽ tranh trừu tượng nổi tiếng đều có thể trở thành họa sĩ vẽ tả đàng cấp quốc tế đấy”.

Ông Ngô tóm chặt lấy Ngô Diệu, “Con gái, hay là chúng ta cứ quyết định thế đi nhé! Nghe nói gene nghệ thuật có thể di truyền!”

Ngô Diệu tức tới độ giật lấy ly rượu của ông, “”Không cho bố uống rượu!”

Sáng sớm hôm sau, Ngô Diệu đưa Champagne đi thăm mỹ viện dành cho chó, cắt gọt sấy tròn gói, làm kiểu đầu đánh bông, trông hết một chú sư tử con, khi dắt đi bộ đã nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ từ người đi đường.

Đến trước cửa hàng, Lạc Tài Tần miệng ngậm hotdog, tay đang khóa xe, vừa thấy Champagne liền nhào tới, hiểu kính phần hotdog bé tí còn lại cho nó.

“Tối qua anh đốt tranh thật hay tranh giả thế?” Diệu Diệu thấy thím mì xào đang tất tả làm mì cho đàn học sinh ghé qua, bèn hạ giọng hỏi Lạc Tài Tần.

“Cố vằm đề gì đâu, dù sao cũng là tranh anh vẽ cả”.

“Con người anh đúng thật là không ỏi, mong rằng A Lực sẽ rút ra một bài học”. Ngô Diệu thở dài.

“Sáng nay anh thấy nó giúp mẹ dọn hàng, đã nhuộm lại tóc, còn cắt đầu dinh gọn gàng, đeo bản bê đi học”. Lạc Tài Tần còn chưa nói hết câu, đã thấy một chiếc xe đậu ở đầu ngõ.

Ngô Diệu vắt tay lên trán.....Là bố mình.

Ông Ngô xuống xe, đầu tiên chào hỏi Lạc Tài Tần, sau đó nói với Ngô Diệu, “Diệu Diệu, hôm nay con đừng về nhà ăn cơm nhé, cứ ăn ở ngoại với phi Phi đi, sau mười hai giờ đêm hãy về được không?”

“Có chuyện gì hả bố?” Ngô Diệu bực bội hỏi

“Còn ai nữa ngoài chị họ con, lần này sắp ly hôn rồi”, Ông Ngô lắc đầu, “Bác con đưa nó tới nhà mình để mọi người khuyên nó, con tìm chỗ nào trốn đi, đừng để nó lại cào con”.

“Vâng”. Ngô Diệu kinh hồn bạt vía gật đầu, “Vâng, con không về”.

Ông Ngô đi rồi, Lạc Tài Tần thắc mắc, “Sao lại cào cô?”

Ngô Diệu ngẩng mặt lên trời lắc đầu, “Chị họ em mắc chứng u uất nhẹ, không thích con gái trẻ, mỗi khi phát bệnh, thấy gái trẻ là phải cào, em bị chị ấy cào một lần rồi”.

“Cào?”

Ngô Diệu giơ cánh tay cho Lạc Tài Tần xem. Ngô Diệu rất trắng, da mỏng lại trắng nõn nà, mấy vết sẹo trên cánh tay nhỏ nhắn trông rất nông, màu hồng nhàn nhạt, trông như vừa mới chóc vảy.

“Bị cào tháng trước đây, sắp khỏi rồi”. Ngô Diệu thả ống tay áo xuống rồi mở cửa hàng.

Ngô Diệu gọi điện cho Phi Phi, vừa khéo hôm nay Phi Phi bận việc ít nhất mười hai giờ mới xong, dặn Ngô Diệu sau khi đóng cửa thì tới công ty tìm mình.

Ngô Diệu hơi lưỡng lự, biết cô không muốn tới công ty Trâu Thiệu Đông, Phi Phi bèn đảm bảo, “Yên tâm đi, hết giờ là Trâu Thiệu Đông chạy nhanh lắm, hẳn ta không làm thêm giờ đâu”.

“Ừ, thế thì được”. Ngô Diệu an lòng, tính tò mò lại dâng cao, muốn tới công ty Trâu Thiệu Đông xem thế nào.

“Đúng rồi”. Ngô Diệu hỏi Lạc Tài Tần, “Anh biết công ty của Trâu Thiệu Đông đã trang trí xong hết chưa?”

Lạc Tài Tần ngăn người ra, lắc đầu, “Không biết”.

“Thế tại sao anh lại từ chối hợp tác với anh ta?”

“Trâu Thiệu Đông thật sự không phải bạn trai em à?” Lạc Tài Tần ngồi ở bậc thềm trước cửa. kéo Champagne lại chải lông, “Thế chắc cậu ta còn chưa dứt tình hẳn với em rồi! Cậu ta chỉ muốn thử xem bên bên cạnh em có đáng tin hay không thôi”.

Ngô Diệu nhịu mày, thành thật lắc đầu, “Anh nghĩ anh ta cao thượng quá rồi đấy, tuyệt đối không phải thế!”

“Thế tại sao?” Lạc Tài Tần thắc mắc.

“Vì anh ta xấu xa!” Ngô Diệu đáp lại đơn giản, rõ ràng, chắc như đinh đóng cột.

Mấy hôm nay học sinh thi cuối kì, nên việc làm ăn của Ngô Diệu cũng giảm nhiều, cô mãi một bày hàng.

“Diệu Diệu có ở đây không?” Bên ngoài có tiếng gọi.

Ngô Diệu đang ngồi trên thang liên cúi đầu nhìn, “Anh rẽ ả?”

“Ừ, em ở đây à?” Một người đàn ông trung niên đeo kính trông rất tri thức nho nhã bước vào, tay còn cầm mấy quyển sách.

“Sao anh lại tới đây?” Ngô Diệu leo xuống, hình như người đàn ông kia rất cẩn thận, anh ta cứ luôn miệng nhắc cô cẩn thận.

Người đàn ông này họ Mẫn, Mẫn Chấn Vũ, là giảng viên của trường đại học sư phạm gần đây, cũng là anh rể họ của Ngô Diệu.

“Anh nghe chú nói em đang ở đây nên tới thăm em một lát, sách lần trước em cần đây” Mẫn Chấn Vũ đưa mấy quyển sách cho Ngô Diệu, phần lớn chúng đều có liên quan tới kinh doanh trên mạng và marketing. Ngô Diệu cầm lấy, rồi rót ly trà mời anh ta ngồi.

“Anh sắp ly hôn với chị họ em rồi, cô ấy điên rồi phát sợ, anh chịu không nổi nữa!” Mẫn Chấn Vũ lắc đầu thở dài, vươn tay ra cho Ngô Diệu xem, “Em nhìn xem, tan xương nát thịt!”

Ngô Diệu biết đây chắc là kiệt tác của bà chị họ mình, muốn an ủi đôi ba câu, nhưng Mẫn Chấn Vũ đã hạ quyết tâm, “Em biết không, cô ấy còn tới trường anh làm loạn, đại học sư phạm đương nhiên toàn là con gái, cô ấy như bị điên bắt lấy một cô bé trong lớp rồi nói người ta quyến rũ anh, anh suýt mất việc!”

Ngô Diệu nhíu mày, sao làm lớn chuyện thế kia chứ! Thế này thì không có nổi đường lui rồi.

“Diệu Diệu, em khuyên dì và mẹ giúp anh, chị họ em bị bệnh, phải đưa vào bệnh viện.”

Đương nhiên Ngô Diệu biết, bác sĩ cũng đã nói, nếu uống thuốc một thời gian mà không hiệu quả thì phải vào viện. Nhìn tình hình của chị họ thì rõ ràng là thuốc không có tác dụng, nhưng chị ấy là máu thịt của các, ai nỡ lòng nào đưa con gái của mình vào bệnh viện tâm thần chứ?

Ngô Diệu an ủi Mẫn Chấn Vũ đôi ba câu, anh ta mới chào tạm biệt để ra về. Lúc ra ngoài anh ta nhìn thấy Lạc Tài Tần ngẩng đầu lên. Hai người đối mặt, hình như Mẫn Chấn Vũ bị giật mình, nhưng đã hoàn hồn lại rất nhanh, quay người bước đi vội.

Lạc Tài Tần quan sát rất giỏi, vốn cũng không nghĩ nhiều, nhưng nét mặt của Mẫn Chấn Vũ như nói rõ rằng anh ta biết mình. Anh nhíu mày nghĩ ngợi, thì nhớ ra một người....Thấy Ngô Diệu đang bò ra quỳ hàng ngần ngợ, anh bước vào hỏi, “Diệu Diệu, có phải người kia là giảng viên trường sư phạm không?”

“Đúng rồi, anh quen à?”

“Ừ, bảo sao nhìn quen thế. Bạn gái anh ta là bạn học cũ của anh, giờ cũng đang dạy ở trường sư phạm”.

“Cái gì?” Ngô Diệu bật dậy, “Anh ta là anh rể của em đó!”

Lạc Tài Tần sững sốt, cẩn thận ngẫm lại, “Có phải anh ta họ Mẫn không?”

Ngô Diệu kinh ngạc, lẽ nào anh ta thật sự có tình nhân, và chị họ mình đã phát hiện ra?! Mẫn Chấn Vũ muốn cả nhà cô đưa chị họ vào bệnh viện tâm thần, hẳn thật quá độc ác!

“Hóa ra là anh rể em, khéo thế nhỉ” Lạc Tài Tần ngồi xuống tiếp tục lau xe, “Nhưng đúng là không ngờ được cô bạn kia của anh, cô ấy trông vô cùng giản dị”.

Ngô Diệu lao tới hỏi, “Bọn họ quen nhau bao lâu rồi? Hay là anh thấy bọn họ quen nhau bao lâu?”

Lạc Tài Tần sờ mũi, “Ít cũng phải hơn nửa năm rồi. Liêm Khải cũng đang dạy ở đại học sư phạm đấy, một tuần một tiết. Anh hay tới đó chơi bóng rổ với cậu ta, toàn thấy thầy Mẫn kia ôm ôm ấp ấp bạn ạn trong phòng vẽ, Liêm Khải cũng nói với anh hai người đó là một cặp, nhưng không ai biết thầy Mẫn đã có gia đình”.

Ngô Diệu càng nghe càng thấy tức, bụng bảo dạ, hơn nửa năm cơ à, nghĩa là lần này chị họ mình không bịa chuyện.

Nếu nói Mẫn Chấn Vũ thích người khác, cô có thể hiểu, dù tính cách anh ta không hợp với chị họ, nhưng sau khi ly hôn hãy tìm người khác chứ kiêu lên lên lút lút bắt cá hai tay thật quá thất đức. Nhất là anh ta còn quyết định đưa chị họ mình vào bệnh viện tâm thần, Chị họ bây giờ có nỗi khổ mà không nói nên lời, nói không ai tin. Lỡ bị đưa vào bệnh viện tâm thần thật thì chẳng phải là xong rồi sao.....Tốt xấu gì cũng là đã từng vợ chồng ân ái, có ân đoạn nghĩa tuyệt thì cũng đừng quay lại cắn cho người ta một miếng chứ.

Ngô Diệu chạy vào góc phòng, gọi điện kể lại một lượt ẹ. Bà Ngô sợ hãi, bảo Ngô Diệu khoan hẵng về nhà, chị họ cô hãy còn đang nổi cáu, mọi người sẽ điều tra rõ ràng.

Chuyện này khiến Ngô Diệu không thể vui nổi, chịu đựng đến hơn năm giờ chiều cô bèn đóng cửa hàng, chuẩn bị đi tìm Phi Phi. Đúng lúc Lạc Tài tần cũng định đóng cửa, anh hỏi, “Em đi ăn cơm đấy à? Tưởng phải ngồi tới hơn mười hai giờ mới đi?”

“Em đi tìm Phi Phi”.

Lạc Tài Tần lên xe đạp, “Anh đang rảnh, đèo em đi nhé?”

“Vâng ạ!” Ngô Diệu đang lười đi xa thế lại đưa Champagne theo nên không thể đi xe bus, gọi taxi thì thấy quá lãng phí, bèn ôm Champagne ngồi sau xe Lạc Tài Tần.

Lạc Tài Tần hỏi địa chỉ, rồi chậm chậm đạp xe đèo Ngô Diệu đi.

“Anh biết không, chị họ em bị điên chính là vì xe đạp đấy”. Ngô Diệu đột nhiên lên tiếng.

“Xe đạp?: Lạc Tài Tần không hiểu.

“Hồi còn trẻ chị họ em vừa thông minh lại xinh xắn, không những là hoa khôi của trường mà còn đứng đầu khoa văn, thi đậu vào trường đại học nổi tiếng. Sau khi tốt nghiệp nhờ nhà có quan hệ tốt mà chị vào được chỗ ngon lành, tiền lương đãi ngộ tuyệt vời vô cùng, gần như ngày nào cũng có người tặng hoa, vệ tinh thì không thiếu”.

“Đúng là thuận buồm xuôi gió”. Lạc Tài Tần gật đầu.

“Chị ấy quen bạn trai từ hồi còn học đại học. Anh ấy cũng là người ưu tú, dân làm ăn, hai người vốn đã sống chung với nhau rồi, chỉ chờ có con rồi làm đăng kí kết hôn. Nhưng một hôm, chị họ em ở gần công ty bạn trai thì nhìn thấy một người đàn ông đi xe đạp chờ một cô gái, trông họ rất thân mật. Nhìn từ xa người đó giống ý hệt anh bạn trai chị ấy.” NGÔ Diệu nói, rồi lại bật cười, “Sau hôm đó, chị họ em bắt đầu nghi thần nghi quỷ, suốt ngày vô duyên cô có gây sự với bạn trai. Anh ấy dần dần xa cách. Rồi chị ấy mắc bệnh u uất, khi chẩn đoán bệnh, bác sĩ khuyên chị ấy uống thuốc”.

“Cô ấy không hỏi lại anh ấy sao?” Lạc Tài Tần có hơi thắc mắc, “Có thể cô ấy nhìn nhầm!”

“Lúc đó chị ấy không nói cho bất kì ai biết, bố mẹ cũng không hay biết, có lẽ là vì sĩ diện, em tâm sự với chị ấy mới biết. Chị ấy bảo mình đã ra má hiệu với bạn trai, muốn anh ta nhận sai, nhưng anh ta không nắm lấy cơ hội! Sau này bệnh của chị em biến chứng thành cuồng loạn, hai người họ chia tay, bệnh của chị ấy cũng chưa được chữa khỏi. Trong cơn giận hờn, chị ấy đã chọn đại ra một trong số bao người theo đuổi, chính là anh rể bây giờ. Sau khi kết hôn, bệnh tình của chị ấy ngày càng trầm trọng, dẫn tới tình cảnh rối rắm như bây giờ!”.

“Vậy rốt cuộc anh bạn trai cũ kia có lãng nhãng không?” Lạc Tài Tần hỏi.

Ngô Diệu im lặng giây lát, “Năm ngoái khi đi siêu thị em tình cờ gặp bạn trai cũ của chị ấy. Anh ấy đã lập gia đình, vợ anh ấy rất xinh đẹp, nhang nhác giống chị họ em, đứa con trai cũng đáng yêu lắm”.

Lạc Tài Tần không lên tiếng, nghe Ngô Diệu nói tiếp.

“Anh ấy rất khách sáo với em, hình như muốn hỏi thăm tình hình của chị họ, hơn nữa còn không hiểu sao chị họ em năm đó đột ngột phát điên lên. Em kể qua loa lại chuyện cho anh ấy nghe, anh đoán xem anh ấy nói gì?”

“Nói gì?”

“Anh ấy nói...mình không biết đi xe đạp”.

6. Chương 6

Kết thúc một ngày làm việc, Trâu Thiệu Đông chuẩn bị về nhà, lúc đi ngang qua cửa phòng làm việc của Trương Phi Phi thì phát hiện cô vẫn đang làm thêm giờ, bánh pizza vẫn đặt trên bàn.

Nghĩ một lát, Thiệu Đông bèn quay về phòng làm việc, gọi điện thoại tới nhà Ngô Diệu, hỏi bà Ngô xem Ngô Diệu đã về nhà chưa, mình muốn hẹn Ngô Diệu ăn cơm.

Bà Ngô không giấu giếm, lo lắng Ngô Diệu lang thang một mình ở ngoài tới nửa đêm, có Trâu Thiệu Đông ở cùng thì tốt, nên kể sơ qua tình hình trong nhà, đầu sao cô chị họ Lương Tiểu Mạn của Ngô Diệu cũng là họ hàng với Trâu Thiệu Đông, mọi người đều quen biết nhau.

Sau khi gác điện thoại, Thiếu Đông bưng tách café tới bên cửa sổ, nhìn dòng người đến đến đi đi phía dưới, nghĩ ngợi.

không biết thời gian trôi qua được bao lâu, bỗng thấy một chiếc xe đạp ngã nghiêng băng qua đường, người đạp xe là Lạc Tài Tần, Ngô Diệu ngồi ở phía sau ôm Champagne.

Khắp khu buôn bán toàn nhà cao tầng này đều là dân công sở đi lại gấp gáp, trông hai người này có phần nhàn nhã...thật đúng là đau cả mắt.

Trâu Thiếu Đông uống một ngụm café, thản nhiên nhìn chiếc xe dừng lại. Lúc đi xuống xe Ngô Diệu không cẩn thận trượt chân một cái, suýt nữa là ngã bệt xuống đất, may mà Lạc Tài Tần nhanh tay đỡ được, Trâu Thiếu Đông lắc đầu, cô vẫn vững về chẳng khác gì ngày trước.

Trương Phi Phi đang bận xe lại phân cảnh đã chụp được hôm nay, Ngô Diệu cũng không làm phiền cô, vừa cắt một miếng bánh pizza nhỏ nhỏ đút cho Champagne, vừa kể lại chuyện chị họ và anh rể.

“Mẹ nói!” Trương Phi Phi nghe xong máu nóng bốc lên, “Anh rể nhà mày là giống gì thế? Ngoại tình thì thừa nhận đi, không phải ly hôn lấy con bồ ấy về là được rồi à, sao còn cặn tàu ráo máng tống chị họ mày vào bệnh viện tâm thần chứ?!”

“Thế nên tao đã kể ẹ tao rồi!” Ngô Diệu nằm bò ra bàn nhìn Phi Phi tổng hợp lại các phân cảnh.

Lạc Tài Tần tựa vào bàn, lật xem ảnh thiết kế tạo hình do họa sĩ trong công ty vẽ, thấy ý tưởng về game rất thú vị.

“Diệu Diệu, việc Mẫn Chấn Vũ tới tìm mày cũng thất đức quá đấy!” Phi Phi vừa nói vừa ghép các phân cảnh thành bản xem thử.

“Tao chỉ không hiểu, tại sao hẳn phải tống chị họ tao vào bệnh viện tâm thần mới chịu thôi? không phải bên nhà tao không cho họ ly dị, bác tao đã nói từ lâu rồi”.

“Vấn đề danh dự”.

Ngoài cửa chợt có tiếng người nói chen vào.

Ngô Diệu vừa nghe thấy thì mí mắt giật giật, ngoảnh đầu lại nhìn, quả nhiên là Trâu Thiếu Đông.

“Tiểu Mạn tới trường gây rối, nghĩa là mọi người trong đại học sư phạm đều biết Mẫn Trấn Vũ có tình nhân, trực tiếp ảnh hưởng tới tiền đồ của anh ta”. Trâu Thiếu Đông cầm tách café bước vào, “Nếu Tiểu Mạn nhập viện vì chứng bệnh thần kinh trầm trọng, thì hành vi ngoại tình của Mẫn Chấn Vũ sẽ biến thành hành vi có thể cảm thông và thấu hiểu”.

“Oa” Trương Phi Phi vỗ tay, “Cách đề tiện thể này mà cũng nghĩ ra được! Tên trí thức ấy khổ nạn thật!”

Ngô Diệu lại nhìn Phi Phi ý hỏi, “không phải mày nói Trâu Thiếu Đông không ở đây sao?”

Phi Phi cười gượng mấy tiếng ý nói, “Ai biết được, chắc hẳn ta đã đoán được từ trước”.

“Trông thế nào?” Trâu Thiếu Đông hỏi Lạc Tài Tần, “Mấy bản thiết kế này cũng được đấy chứ?”

Lạc Tài Tần gật đầu, “không tồi, nhưng hình như chưa đủ độ đồng nhất giữa phong cảnh và nhân vật”.

“Đúng rồi, tôi cũng thấy thế!” Trương Phi Phi lập tức ngẩng đầu lên, “Cảnh quá sáng”.

“Mai nhớ bảo bọn họ sửa lại”. Trâu Thiếu Đông cũng nhận ra vấn đề.

Ngô Diệu đang nghĩ hay là đi trước thì di động đổ chuông, là mẹ gọi.

“Mẹ à?”

“Diệu Diệu, chị họ con bị cưỡng chế ào bệnh viện rồi!”

“Cái gì?” Ngô Diệu thất kinh.

“Bọn họ nói Tiểu Mạn bị bệnh tâm thần loại nặng, tới trường học gây sự làm sinh viên bị thương, nên đã cưỡng chế đưa vào bệnh viện rồi, hơn nữa anh rể con còn kí tên đồn ỷ”.

“Làm sao bây giờ....” Ngô Diệu cũng hơi bối rối.

“Bác con còn đang đòi chết đây. Bạn bè của con có ai biết luật không, nghĩ cách giúp nó đi. Bố con và bác trai con đã tới bệnh viện rồi.

“Vâng! Con về nhà ngay đây” Ngô Diệu ngắt di động, định đi thì Trâu Thiếu Đông ngăn lại, “Sao thế?”.

Ngô Diệu kể sơ qua, Lạc Tài Tần nghe thấy vậy thì nhủ mày, “Xong rồi, chắc anh rể cô nghĩ anh sẽ nói cho cô biết nên đã ra tay trước”.

“Đúng là đồ hạ lưu!” Trương Phi Phi ném tờ giấy trong tay đi, “Diệu Diệu, tao nghe nói bệnh viện tâm thần sẽ dùng kích điện với những bệnh nhân tâm thần nặng nóng nảy phải không? Khùng bố thật đấy!”

“không đâu”, Ngô Diệu cũng sợ mất vía, “Tim chị họ tao không tốt àm!”

Lúc này, di động của Trâu Thiếu Đông cũng đổ chuông, là bà Trâu gọi tới, kể chuyện Tiểu Mạn.

“Con biết rồi mẹ ạ, con có cách giải quyết!” Trâu Thiếu Đông nói hai câu ngắn gọn rồi dập máy, gõ gõ đi động lên cầm, nói với Ngô Diệu, “Anh đi tìm Mẫn Chấn Vũ nói chuyện xem thế nào”.

“Này”. Phi Phi hỏi, “không phải anh định lấy bạo lực trị bạo lực đấy chứ?”

Trâu Thiếu Đông cười cười, “Trông anh giống người lấy bạo lực trị bạo lực sao?” Dứt lời rồi đi mất.

Ngô Diệu và Phi Phi nhìn nhau.

Lạc Tài Tần gấp tập tranh trong tay lại, “Chúng ta song kiếm hợp bích đi”. nói xong bèn gọi điện cho Liêm Khải, bảo cậu ta nghĩ cách hẹn bạn cũ đi ăn cơm, mà đương nhiên, người bạn đó chính là cô tình nhân ở trường sư phạm của Mẫn Chấn Vũ.

Chưa được chục phút, Liêm Khải đã gọi điện lại, nói tất cả đã sắp xếp xong, nửa tiếng nữa gặp nhau.

Ngô Diệu bảo Phi Phi làm việc tiếp, nhân tiện trông giúp Champagne, còn mình và Lạc Tài Tần cùng tới quán nước nhỏ gần trường sư phạm.

Lúc Ngô Diệu và Lạc Tài Tần bước vào đã thấy Liêm Khải và cô gái kia đang nói chuyện vui vẻ.

“Ai da, đại tài tử. đây là bạn gái cậu à? Xinh thật đấy!”

Vừa bước vào đã nghe thấy câu đó, Ngô Diệu thoáng qua sững sờ. Hóa ra Liêm Khải lấy lí do, “Lạc Tài Tần tìm được bạn gái xinh lắm,có muốn ra xem không?” để hẹn bạn học tới.

Đúng là phụ nữ trên trái đất này đều tò mò, cô bạn học cũ này cũng không ngoại lệ, vui vẻ đồng ý. cô bạn kia tên là Hứa Hiểu Hồng.

Ngô Diệu chăm chú quan sát chị ta. Đúng như lời Lạc Tài Tần nói, chị ta vô cùng giản dị, không hề giống kiểu người quyến rũ chồng người khác.

“Diệu Diệu còn đang đi học à? Trông nhỏ quá!” Hứa Hiểu Hồng rất nhiệt tình, rót trà bóc quýt cho Ngô Diệu, “Em lợi hại thật đấy, Trước đây con gái của cả học viện mỹ thuật bọn chị đều nhìn chăm chăm vào Lạc đại tài tử này, không ngờ lại để em giành mất”.

Ngô Diệu thấy hơi khó xử, cười cười nhìn quanh, Liêm Khải và Lạc Tài Tần đều gật đầu với cô ra hiệu – nói thẳng ra đi.

“Sao thế? Sợ à? Chị với bọn họ thân nhau mà”. Hứa Hiểu Hồng cười to.

Ngô Diệu uống ngụm trà nói, “Mẫn Chấn Vũ là anh rể em”.

Ngô Diệu nói xong, Hứa Hiểu Hồng cũng ngẩn ngơ, lát sau sắc mặt dần dần trắng bệch, “À...|. cô nhìn Lạc Tài Tần và Liêm Khải, thì ra hai người kia dở trò.

“Chuyện anh rể em đã lập gia đình chị đã biết và cũng nghe nói rất nhiều về tính tình của chị họ em”. Hứa Hiểu Hồng lên tiếng trước, “Chị rất thông cảm với anh rể em, bọn chị thật lòng yêu nhau.

“Đúng rồi...” Liêm Khải đột nhiên nói với Diệu Diệu, “Hiếu Hồng trông rất giản dị, nhưng mẹ cô ấy là phó hiệu trưởng trường đại học sư phạm, bố là cán bộ cao cấp, tiêu chuẩn quân đội đấy”.

Hứa Hiếu Hồng mặt đỏ bừng, lườm Liêm Khải một câu, “nói linh tinh gì đấy!”

“Nghe nói cậu không muốn dạy ở trường nữa?” Liêm Khải nói tiếp.

“Là vì nghĩ tới tương lai của tớ và Mẫn Chấn Vũ”. Khi nói câu này, Hứa Hiếu Hồng có chút ngượng ngập, “Hai người cùng dạy một trường cũng không tốt lắm, nhiều người sẽ bàn tán lung tung”.

Ngô Diệu nhìn dang vẻ hạnh phúc của chị ta, bần khoăn không biết liệu mình có thể thuyết phục được chị ta không, phần lớn phụ nữ những lúc như thế này đều không có lý trí.

Nhưng Hứa Hiếu Hồng lại cười, “Chị nghe nói Lương Tiểu Mạn, rất xinh đẹp. Em là em họ của cô ấy phải không? cô ấy chắc cũng đẹp như em”.

Ngô Diệu thành thật trả lời, “Chị họ em còn đẹp hơn em nhiều”.

“Vậy thì chắc hẳn là giai nhân rồi, nghe nói vì bị bạn trai cũ đá nên mới tóm lấy Chấn Vũ làm phao cứu sinh, không những không chịu trách nhiệm với bản thân mình, mà còn không chịu trách nhiệm với người khác! Sau khi Chấn Vũ cưới cô ta về mới biết chứng bệnh thần kinh nghiêm trọng của cô ta, đây không phải là hại người sao? Có thể nói tình cảnh như bây giờ là do một mình cô ta tạo thành!”

Liêm Khải cầm tách trà đưa mắt ra hiệu cho Lạc Tài Tàn – Hình như chỉ số thông minh của bạn mình đang ở dưới mức trung bình, có thể khuyên được sao?

Lạc Tài Tàn cũng thấy rất nan giải.

Ngô Diệu nghe xong chỉ bình tĩnh phản bác, “Trước khi Mẫn Chấn Vũ kết hôn với chị họ em anh ta đã biết chị ấy có bệnh trầm cảm. Lúc ấy anh ta đã cầm tay chị họ em thế nguyên son sắt, nguyện cả đời chăm sóc cho chị ấy. Bởi thế mà nác em mới đồng ý cho hai người lấy nhau. Chị có thể nói chị họ em bị người ta đá nên mới tìm phao cứu sinh, thì em cũng có thể nói khi chị em suy sụp vì bị bỏ rơi, Mẫn Chấn Vũ thừa cơ xông vào, rồi cuộc chuyện ra sao chỉ có đương sự biết! Giống như chị trăm phương ngàn kế bao biện rằng chị và Mẫn Chấn Vũ là thật lòng thương nhau, nhưng người ngoài nhìn và thì thấy bồ nhí vẫn là bồ nhí, ngoại tình vẫn là ngoại tình, biện minh có hay thế nào đi chăng nữa cũng không thay đổi được sự thật”.

Mặt Hứa Hiếu Hồng thoáng đỏ lên, có chút bất ngờ, ban đầu còn thấy cô bé này hẳn là rất thật thà, không ngờ mồm mép lại vô cùng lợi hại.

Ngô Diệu thấy may vì không để Trương Phi Phi đi cùng, nếu có Phi Phi ở đây, không chừng đã đập bàn chửi nhau rồi.

“Dù bọn em có nói gì về Chấn Vũ đi chăng nữa, chị cũng sẽ không hối hận về việc mình đã làm”.

“không ai bảo chị phải hối hận cũng không ai bảo chị phải bỏ anh ta. Em chỉ muốn hai người buông tha cho chị họ em”. Ngô Diệu kể lại chuyện chị họ mình bị cưỡng chế vào bệnh viện.

Hứa Hiếu Hồng không tin nổi, “Chấn Vũ làm thế thật sao?”

“Giờ chị họ em đang ở bệnh viện tâm thần”.

Hứa Hiếu Hồng cau mày không đáp, cúi đầu suy nghĩ.

Lúc này, di động của Ngô Diệu đổ chuông, là số điện thoại có dãy số 3, lẽ ra cô không thèm nhận, nhưng có lẽ lần này Trâu Thiệu Đông gọi điện vì chuyện của chị họ, Ngô Diệu vội vàng bắt máy.

Những gì Trâu Thiệu Đông nói nằm ngoài dự đoán của Ngô Diệu, nói đúng hơn, anh ta không nói gì, chỉ bảo cô đưa điện thoại di động cho Lạc Tài Tàn.

“A lô?” Lạc Tài Tàn nhận máy, nghe hồi lâu rồi gật đầu, “Tôi hiểu rồi”.

Đưa trả lại máy cho Ngô Diệu, Tài Tàn quay lại nói với Hứa Hiếu Hồng, “Chuyện đã giải quyết xong rồi!”.

“Cái gì?” Hứa Hiếu Hồng và Ngô Diệu đều kinh ngạc nhìn Lạc Tài Tàn.

“Trâu Thiều Đông đưa cho Mẫn Chấn Vũ mười vạn tệ, anh ta đồng ý tới bệnh viện giải thích rõ tình hình, đưa chị họ cô ra khỏi đây, sau khi ly hôn không dính dáng gì với nhau nữa”.

“Đây mà là cách giải quyết à? Sao lại phải đưa tiền cho anh ta?” Ngô Diệu suýt bật người dậy, “Có phải hà em sai đâu?”

Lạc Tài Tần kéo cô ngồi xuống bảo cô đừng nóng vội, “Mẫn Chấn Vũ lo lắng công việc ở trường không được đảm bảo, nhưng chỉ cần giữ được công việc cho Hiểu Hồng thì không thành vấn đề. Trâu Thiều Đông dùng việc vạch trần chuyện anh ta với Hiểu Hồng làm điều kiện. Anh ta đồng ý chỉ cần chúng ta không làm ồn lên thì mười vạn là giải quyết được vấn đề”.

“Ai cho anh tự tự tác như thế?” Ngô Diệu càng nghĩ càng thấy chuyện này thật khó tin, tên Mẫn Chấn Vũ này vốn là đồ rác rưởi mà!

“Mẫn Chấn Vũ nhận tiền thật sao?” Chân mày Hứa Hiểu Hồng nhíu chặt lại.

Lạc Tài Tần gật đầu, rót ly trà cho Ngô Diệu, Ngô Diệu vốn không muốn nhận, nhưng lại thấy bàn tay đang để dưới bàn của Lạc Tài Tần khê bóp cổ tay mình.

Ngô Diệu sững người lại, hồi hộp...nhìn lại thấy Hứa Hiểu Hồng đang cúi đầu nghĩ ngợi, sắc mặt có thể tóm lược thành mấy từ - phần nộ, thắc mắc, hoảng loạn, thất vọng.

Ngô Diệu hiểu ra, là Trâu Thiều Đông và Lạc Tài Tần kẻ xướng người ca!

“đi thôi!” Liêm Khải cũng đứng dậy, “Sớm biết tiền có thể giải quyết được thì đã không lãng phí nước bọt rồi. Tình nghĩa vợ chồng bao năm chỉ đáng giá mười vạn tệ, bây giờ chân tình cũng đáng giá quá gì!”.

“Hiểu Hồng, bọn mình đi trước nhé!” Lạc Tài Tần chào.

“Ừ...” Hứa Hiểu Hồng vội vàng gật đầu rồi đứng dậy.

Sau khi thanh toán xong, Liêm Khải ra ngoài thì thấy Ngô Diệu vẫn cúi đầu, bèn đưa tay xoa đầu cô, “Đừng buồn, phải nói là số chị họ em may đấy. vút được tên rác rưởi kia sớm. cô ấy vừa đẹp lại chưa có con, chữa bệnh xong thì lại tìm người khác tốt hơn. Anh sẽ giới thiệu cho cô ấy, thích bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Ngô Diệu ngơ ngẩn gật đầu.

Hứa Hiểu Hồng cúi đầu bước qua rồi lên xe đi mất.

“Này!” Ngô Diệu túm lấy Lạc Tài Tần, “Các anh đang tính toán gì thế?”

Lạc Tài Tần sờ cằm lẩm nhẩm, “sự thật chứng minh, đừng tin tưởng vào kiểu người như Trâu Thiều Đông.”

“Là ý gì?” Ngô Diệu không hiểu, Lạc Tài Tần kéo cô lên xe Liêm Khải, “Tóm lại chuyện đã êm xuôi hết rồi, em chờ mấy hôm nữa xem kết quả thôi.”

“Đúng rồi, Diệu Diệu.” Liêm Khải vừa lái xe vừa hỏi, “Phi Phi đã tan làm chưa? Gọi cô ấy cùng đi ăn bữa cơm chúc mừng luôn nhé?”

Ngô Diệu thấy hai người đó mang bộ mặt sau cơn mưa trời lại sáng thì có hơi bực, gọi điện về nhà thì bà Ngô báo tin mừng, “không sao rồi, chị họ con rất khỏe, cũng rất hợp tác chữa bệnh, còn nói chuyện với bác sĩ nữa. Bác sĩ bảo nó hồi phục rất nhanh, ở lại bệnh viện theo dõi thêm mấy ngày nữa là có thể về nhà rồi.”

Ngô Diệu khoanh tay không hiểu sao mọi chuyện lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế? không biết kịch bản này ở đâu ra đây...

Ba ngày sau, mọi chuyện có biến chuyển. Liêm Khải tới buôn chuyện, nói Mẫn Chấn Vũ bị Hứa Hiểu Hồng bắt quả tang trên giường với bồ, thanh danh bê bối và đã bị trường đuổi việc.

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?” Ngô Diệu nghĩ không ra.

Lạc Tài Tần vừa vẽ, vừa trả lời: “Chuyện này thực ra cũng không rắc rối, vấn đề nằm ở chỗ không ai chịu tin chị họ em.”

Ngô Diệu không hiểu, “Là ý gì?”

Chị họ em nói anh rể cô ngoại tình, mọi người đều không tin, nhưng có từng nghĩ rằng, tại sao chị họ em phải cào sinh viên nữ không?”

Ngô Diệu ngẩn ra, há hốc miệng nhìn Lạc Tài Tần: “không phải là ...”

“Anh rể em không chỉ đơn giản là bắt cá hai tay như thế đâu!” Lạc Tài Tần cười lắc đầu, “Năm ấy, anh ta cưới chị họ em vì cô ấy xinh đẹp, rồi tìm tới Hứa Hiểu Hồng vì cô ấy có lợi cho tiền đồ của anh ta. Em nghĩ xem, Hứa Hiểu Hồng là kiểu người nghệ sĩ, còn Mẫn Chấn Vũ là kẻ lưu manh, anh ta tìm thêm một cô bồ nhí nữa là điều hoàn toàn dễ hiểu! Đây cũng là nguyên nhân tại sao Mẫn Chấn Vũ xúi Hứa Hiểu Hồng dời trường.”

“À, hóa ra là như thế!” Ngô Diệu bình tĩnh.

“thật ra Trâu Thiếu Đông không đi tìm anh rể em. Cậu ta chỉ sai người đi tìm bạn cùng phòng với nữ sinh viên bị chị em cào hỏi thăm, đưa ít tiền là mấy cô bé kia khai thật. Thế là cậu ta gọi điện cho anh, bảo anh nghĩ cách cho Hứa Hiểu Hồng biết”. Lạc Tài Tần nặn màu lên bảng pha màu, trộn ít màu đen, rồi lại pha thêm ít màu đỏ, “Điều cậu ta muốn là khiến Hứa Hiểu Hồng nghi ngờ nhân phẩm của Mẫn Chấn Vũ. Hiểu Hồng là người khôn ngoan, tìm người điều tra một chút là phát hiện ra anh ta còn có một bồ nhí, vậy thì không phải là chuyện bị lộ hết rồi sao ? Chuyện này Trâu Thiếu Đông làm tốt, không đánh mà thắng”.

Ngô Diệu hít sâu một hơi, thật là ... hóa ra chuyện này được giải quyết đơn giản như thế.

“Hơn nữa” Tài Tần nửa đùa nửa thật nói, “Em đã bao giờ nghĩ, bệnh của chị họ mình đã gần khỏi rồi, sao đột nhiên lại phát điên mà đi gây rối, còn cô sinh viên kia thiếu điều bị cào nát mặt không ? ”

“A ...” Ngô Diệu kinh ngạc hít sâu, “Chị ấy có ý định trút giận ? ”

“Giờ cô ấy còn có thể dùng chuyện anh rể em đi ngoại tình và chuyện anh ta cưỡng chế cô ấy vào bệnh viện làm lợi thế, giành lấy lợi ích tối đa trong phiên tòa ly hôn.” Lạc Tài Tần thở dài một hơi, xoa đầu Ngô Diệu, “Vốn tưởng chị họ yếu thế, ai dè là kẻ lợi hại tàn nhẫn, chỉ có em là thật thà nhất.”

Nhưng Ngô Diệu không thấy mình thật thà, chỉ là cô rất khó tưởng tượng được chị họ mình lại có tâm cơ sâu như thế.

Hai người đang nói chuyện thì thấy A Lực đang giúp mẹ bày hàng, Ngô Diệu chống hai tay dưới cằm gật đầu, “A Lực ngoan hơn trước nhiều rồi.”

Giờ Lạc Tài Tần là thần tượng của A Lực, ngày nào cậu cũng mang tranh vẽ xong tới cho anh ta xem, nghe đôi lời chỉ bảo.

Ngô Diệu chợt hỏi Lạc Tài Tần, “A Lực có năng khiếu không?”

“Có chứ!” Lạc Tài Tần gật đầu, “Rất có năng khiếu nữa ấy chứ!”

“Thế thì tốt!” Diệu Diệu mừng thay cho thím mì xào, hy vọng thằng nhóc này sẽ có tương lai.

Trưa hôm ấy cửa hàng của Ngô Diệu buôn bán rất được, tiền vị khách cuối cùng đi, cô đứng sau quầy hàng tính sổ sách, đột nhiên thấy Lạc Tài Tần bưng mì xào chạy vào, “Diệu Diệu, tìm chỗ trốn đi!”

“Hả?” Ngô Diệu không hiểu gì, ngẩng đầu lên thì thấy một người đang chậm rãi đi từ đầu ngõ, trông anh ta vừa sa sút vừa tiêu tụy. Là Mẫn Chấn Vũ.

7. Chương 7

Ngô Diệu vừa trông thấy Mẫn Chấn Vũ đã giật mình, vội vàng trốn ra phía sau Lạc Tài Tần.

Lạc Tài Tần ngẩng đầu lên nhìn trời, hạ thấp giọng xuống nói, “Em sợ cái gì, em càng sợ, anh ta càng thấy em có liên quan tới chuyện này đó!”

“Em.....” Ngô Diệu căng nhắc được ba giây, quyết định trốn tiếp, chết cũng không ra!

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lúc này Mẫn Chấn Vũ đã đi tới cửa hàng Ngô Diệu, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Ngô Diệu và Lạc Tài Tần. Ngô Diệu trốn sau lưng Lạc Tài Tần, lấy một bình hoa bằng đồng từ trên giá xuống đưa cho anh, Lạc Tài Tần còn bưng mì xào, lại càng không nói được gì.

“Diệu Diệu, anh tìm em muốn em giúp đỡ anh một chút”. Mẫn Chấn Vũ lưỡng lự lên tiếng.

Ngô Diệu tròn tròn mắt nhìn anh ta, hỏi, “Giúp cái gì?”

“Em giúp anh cầu xin chị họ em, bảo cô ta nương tay với anh, anh không muốn ngồi tù”. Nói tới đây, sắc mặt Mẫn Chấn Vũ trở nên khó coi, “Đúng...Anh có lỗi với cô ta, nhưng một cây làm chẳng nên non, nếu mồn bức anh chết, anh sẽ kéo cô ta chết chung!”

Ngô Diệu không hiểu, “NGồi tù gì chứ?”

“Cô ta có bằng chứng do bệnh viện tâm thần cung cấp là anh cưỡng chế cô ta vào bệnh viện bất hợp pháp, muốn tố cáo anh tội bạo lực gia đình”. Mẫn Chấn Vũ nghiêng rằng, “Cô ta còn muốn tố anh nhận tiền của sinh viên, gian lận khi sinh viên xin học bổng...”

Ngô Diệu và lạc Tài Tần đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nghĩ – Tên rác rưởi Mẫn Chấn Vũ này vô địch vũ trụ rồi, sao chuyện thất đức gì cũng làm thế này.

“Tự anh về nói với chị ấy đi”. Ngô Diệu khuyên, “Chuyện nào cũng có thể thương lượng được, dẫu sao cũng từng là vợ choonh”.

“Nếu cô ta còn nhớ tới tình nghĩa vợ chồng....”.

“Diệu Diệu!”

Mẫn Chấn Vũ còn chưa nói dứt câu, đã nghe bên ngoài ngõ có tiếng người gọi, Ngô Diệu thò đầu ra nhìn, là mẹ mình.

Bà Ngô vội vàng chạy tới quát, “Mẫn Chấn Vũ, mày muốn làm gì?!”

Mẫn Chấn Vũ nhú mày.

Lạc Tài Tần và Ngô Diệu cũng không hiểu tại sao bà Ngô lại kích động như thế.

“Diệu Diệu”. Bà Ngô chạy vào, thấy Lạc Tài Tần đang bảo vệ Ngô Diệu thì thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu lại chỉ vào Mẫn Chấn Vũ, “Mày có phải là người không hả, liên quan gì đến Diệu Diệu đâu.....Tao nói ày biết, mày dám động vào con gái vàng bạc của tao, tao sẽ liều mạng với mày”.

NGô Diệu vội kéo mẹ mình lại, “Mẹ...Mẹ đừng nóng. Anh rể không làm gì con hết”.

“Diệu Diệu à, vậy mới nói em không giống người nhà này, giờ mà vẫn còn gọi hấn là anh rể hả?”. Cách đây không xa lại vang lên một giọng nói chậm rãi, hơi cao, là giọng của phụ nữ.

Mọi người đều nhìn theo tiếng nói thì thấy một người phụ nữ mặc vest rất thời trang.

Lạc Tài Tần cũng nhìn theo, đoán đây có lẽ là cô chị họ của Ngô Diệu, Lương Tiểu Mạc.

Lương Tiểu Mạc năm nay ba mươi tuổi, nhưng với một mỹ nhân có gương mặt tinh tế và vóc dáng nóng bỏng, nhan sắc lại được chăm sóc tốt như thế thì ba mươi tuổi không thành vấn đề. Cô ta có tất cả những đặc trưng của một mỹ nhân phải có, mắt to mũi cao, môi mỏng mặ trái xoan, tóc màu hạt dẻ xoăn lộn to, quần áo thời trang lại đắt tiền.

Lạc Tài Tần nhìn cách ăn mặc chủ yếu là xem mắng màu, dù có tao nhã hay không thì màu sắc chủ đạo của chị ta mặc hơi sáng quá, mắng màu hơi mạnh, đặt vào tranh trừu tượng thì tuyệt đối là một tác phẩm sắc sỡ....Đương nhiên, sắc sỡ cũng chẳng sao, ai cũng có quyền sắc sỡ hoặc nghiêm túc.

Ngô Diệu thấy nghi hoặc, tại sao Lương Tiểu Mạc lại đến đây.

“Đi thấy chưa, cháu đã bảo tên súc sinh này sẽ quay lại làm phiền Diệ Diệ mà”. Lương Tiểu Mạn chậm rãi đi vào trong cửa hàng, tìm chiếc ghế ngồi xuống, “Lần này Diệ Diệ giúp cháu nhiều như thế, hẳn ta nhất định sẽ ghi hận, tìm cơ hội báo thù”.

Lạc Tài Tần khẽ nhíu mày, ngoảnh đầu lại nhìn Mẫn Chấn Vũ, “Diệ Diệ không hề làm gì cả, chỉ là vừa hay tôi lại biết anh. Anh còn nhớ không?”

Mẫn Chấn Vũ rất bình thản gật đầu, “Tôi biết, chuyện này coi như là quả báo, dẫu sao giấy cũng không gói được lửa”.

Trong bụng Ngô Diệ thừa hiểu, câu vừa rồi của Lương Tiểu Mạn đúng là có ý đồ độc ác, chị ta ngầm chỉ cho Mẫn Chấn Vũ biết cô cũng góp phần hại anh ta. Chắc chắn Lạc Tài Tần cũng nhận ra ý đồ đó, nên mới nhận hết chuyện về mình.

Khi này ở nhà nghe Lương Tiểu Mạn nói Mẫn Chấn Vũ có thể tới làm phiền Ngô Diệ, bà Ngô lo lắng quá liền xông tới cửa hàng mà tuyệt đối không ngờ được chị ta lại có ý đồ khác. Bà ngỡ ngàng không tin nổi, nhìn Lương Tiểu Mạn, bụng bảo dạ con bé này bị ma nhập hay sao mà ác thế? Cả nhà giúp nó như thế, Ngô Diệ còn tốn bao công sức giúp nó, vậy mà còn quay lưng lại với Ngô Diệ.

Nhưng Ngô Diệ vô cùng bình tĩnh, hay có thể nói, cô phản ứng rất chậm, hoặc phải nói thực ra cô đã có chuẩn ị tâm lý nhất định. Thấy mẹ mình trông như sắp nổ tung đến nơi, Ngô Diệ vội vàng kéo bà xuống, :”Mẹ, mẹ đừng nóng, anh rể lớn rồi tự biết chừng mực, ai tốt ai xấu anh ấy biết rõ trong lòng, oan có đầu nợ có chủ, ai hại ai trong lòng tự biết”.

Lạc Tài Tần nhìn Ngô Diệ có chút bất ngờ - Không thể xem là quá thành thật – ăn nói cũng đâu ra đấy.

Ngô Diệ ngược mắt lên nhìn anh – Con giun xéo lắm cũng quẩn mà!

Lương Tiểu Mạn cười, cũng không khó chịu, lạnh lùng nhìn Mẫn Chấn Vũ, “Giờ biết nói tới tình nghĩa vợ chồng rồi à? Lúc anh có bồ nhí, lúc gọi người tổng tôi vào bệnh viện sao không nghĩ tới tình nghĩa vợ chồng đi?!” .

Bà Ngô uống ngụm trà, “Chuyện trong nhà thì về nhà mà nói đi, đừng nói ở cửa hàng Ngô Diệ, đi hết đi”.

Lương Tiểu Mạn nhún vai, “Cháu không quan tâm, bọn cháu tới cục cảnh sát cãi nhau là được”.

Sắc mặt của Mẫn Chấn Vũ lúc này đã xanh lét, trợn trừng mắt nhìn Lương Tiểu Mạn, “Tôi đã mất hết danh dự không còn lại gì, cô còn muốn thế nào nữa? Lương Tiểu Mạn, cô đừng quá đáng quá, làm người phải chừa lại đường lui!”.

Lương Tiểu Mạn cười tiếp, “Không phải anh rất bản lĩnh sao? Đi tìm bồ nhí bồ to của anh tới giúp đi!”

Mẫn Chấn Vũ bình thường luôn là trí thức nho nhã, nhưng giờ đã chịu đả kích quá lớn, cả người đều mất đi lí trí, bước lên một bước chỉ thẳng vào Lương Tiểu Mạn, “Cô đừng ép tôi như thêm tôi chết cũng phải kéo cô chết theo cùng!”

“Thế anh đi chết đi!” Lương Tiểu Mạn thuận tay vớ lấy bình hoa ném về phía Mẫn Chấn Vũ, nhưng không ném trúng, bình hoa rơi trên mặt đất vỡ tan tành.

Diệ Diệ chớp chớp mắt – Bình hoa ấy giá một trăm tệ...

Mẫn Chấn Vũ thấy Lương Tiểu Mạn ra tay, máu nóng cũng bốc lên, xông vào nhà.

“A!” Lương Tiểu Mạn hét to. Thông thường thấy Lạc Tài Tần đang đứng ở bên cạnh thì cô ta chỉ cần trốn ra sau lưng anh là xong chuyện. Nhưng không, Lương Tiểu Mạn quay người chạy vào trong cửa hàng, Mẫn Chấn Vũ đuổi theo, hai người xô đẩy hết hàng bày trên giá xuống.

Cửa hàng của Ngô Diệ toàn là những món đồ trang trí ngổ, dễ vỡ bằng thủy tinh, sứ, pha lê...Bình thường cô bày hàng đều cẩn thận từng ly từng tí, giờ thì chúng đều rơi hết xuống đất.

“Gâu gâu!”

Hình như Champagne cũng hoảng sợ, nó trùng trùng nhìn hai người rồi sữa lên.

Bà Ngô nóng ruột, định vào can nhưng Lạc Tài Tần cản lại, ra hiệu cho bà và Ngô Diệu lui ra ngoài, tránh bị thương.

Hai mẹ con bà Ngô đưa mắt nhìn nhau thắc mắc.

Lúc này, Lương Tiểu Mạn đã chạy khắp cửa hàng, cũng gạt được kha khá những thứ nên gạt rồi mới chịu chạy ra ngoài, hét lên với Lạc Tài Tần, “Cứu tôi với! Giết người!”

Nhưng khi chị ta chạy tới trước mặt, Lạc Tài Tần không những không giúp mà còn lùi lại một bước. Lương Tiểu Mạn không ngờ dưới chân mình có một lọ hoa bằng đồng bị vứt đó từ lúc nào, giẫm phải nó, lảo đảo, bị Mẫn Chấn Vũ túm được tóc ra sức kéo lại cho chị ta một cái tát.

Lương Tiểu Mạn gào thét lên như bị điên, đánh nhau với Mẫn Chấn Vũ. Phụ nữ khi phát rồ cũng không vừa, chị ta nuôi móng tay dài, Mẫn Chấn Vũ bị cào, mặt mũi đầy máu. Mẫn Chấn Vũ cũng phát điên, anh ta thừa sinh, sức lực có hạn, đánh ngang cơ với Lương Tiểu Mạn.

Mẹ con bà Ngô nhìn ngẩn ra.

Lạc Tài Tần nhìn sang quán mì xào, ra hiệu gọi điện thoại với A Lực đang đứng gác mặt ra.

A Lực nhanh trí, vội vàng lôi di động ra gọi cảnh sát.

Thấy A Lực ngắt máy, thím mì xào bèn nói, “A Lực, mau đi ngăn lại đi, cửa hàng nhà Diệu Diệu bị phá hỏng hết rồi. Tiểu Tần là người lịch sự. Không phải trước đây con đánh nhau rất lợi hại sao, mau tách hai người kia ra đi”.

A Lực vui vẻ đáp, “Mẹ đúng là thật thà, mẹ không nhận ra bà chị kia cố ý gây chuyện sao. Ý nh Lạc là để chị ta tự làm tự chịu đó”.

Thím mì xào vẫn thấy hơi khó hiểu.

“Thôi, người thật thà như mẹ không hiểu đâu”. A Lực thò tay nhúm miếng trứng rán hành trong nồi lên ăn, “Đồ đạc bị bọn họ làm hư rồi, Diệu Diệu tổn thất lớn đấy, quan trọng là bực mình! Lần này cảnh sát mà tới, cứ nói thẳng là hai người kia gây rối rồi kéo cả lũ vào đồn, họ không muốn bồi thường cũng khó. Hơn nữa, không nuốt trôi được cục tức này, con mà là Diệu Diệu, dù có châm lửa đốt cả cửa hàng, con cũng phải dạy cho bà điên kia một bài học”.

A Lực vừa dứt lời chưa được bao lâu, cảnh sát đã tới. Vẫn là viên cảnh sát lần trước, A Lực rụt cổ, nấp sau lưng thím mì xào.

“Oa...”

Hai viên cảnh sát nó vào bên trong một cái, tròn mắt lú lười khi thấy một nam một nữ đang xông vào đánh nhau, mặt mũi hia người đầy máu me, trông không rõ lắm.

“Ây da”. Cảnh sát vỗ đùi, “Quên không mang theo chó cảnh sát rồi”.

Nghe anh ta nói vậy, Ngô Diệu suýt nữa vắng tục.

Lạc Tài Tần trình bày với viên cảnh sát kia, “Cô kia có tiền sử bị bệnh thần kinh, hơi dữ dằn, còn anh kia là chồng của cô ta, ngoại tình bị tóm được. Có thể yêu cầu họ bồi thường thiệt hại được không?”

“Được quá ấy chứ”. Cảnh sát nói, rồi hét vào bên trong, “Này, đừng đánh nữa”.

Lúc bấy giờ Mẫn Chấn Vũ đã không muốn đánh nữa, nhưng Lương Tiểu Mạn còn chưa chịu tha. Mẫn Chấn Vũ tóm lấy hai tay chị ta, nhưng vẫn bị móng tay chị ta gây thương tích.

“Con mẹ này điên như thế, ai dám tới gần chứ”. Viên cảnh sát gọi thêm đồng nghiệp tới, ba người đàn ông cao to, một trái một phải mới giữ được hai cánh tay của Lương Tiểu Mạn kéo ra ngoài.

“Tôi không bị điên!” Lương Tiểu Mạn cao giọng quát.

Ngô Diệu đứng bên cạnh mặt mày cau có, đúng là không bị điên, nhưng tâm lí chắc chắn có vấn đề. Chị ta điên cuồng gây náo loạn như thế, rốt cuộc là muốn làm gì?

Khi đưa Mẫn Chấn Vũ ra, thấy mặt mũi anh ta đã máu me đầm đìa, viên cảnh sát chắc chắn mấy tiếng rồi đưa anh ta tới bệnh viện trước, còn Lương Tiểu Mạn vì gây thương tích và gây thiệt hại tài sản của người khác nên bị tạm giữ.

“Diệu Diệu, là mẹ hồ đồ, bị nó lừa tới”. Bà Ngô giúp Ngô Diệu thu dọn, vừa tính toán thiệt hại. Viên cảnh sát để lại số điện thoại cho Lạc Tài Tần, nói tính toán xong thì gọi điện báo cho anh ta biết, bọn họ sẽ báo người gây chuyện bồi thường, tới khi ấy muốn tự giải quyết hay giải quyết qua cơ quan pháp luật thì tùy bọn họ tự quyết định.

Cảnh sát đi rồi, Ngô Diệu vẫn thấy mình như đang nằm mơ, đầu óc trống rỗng, không biết chuyện gì vừa xảy ra. Champagne vẫy vẫy đuôi chạy tới chỗ thím bán mì xào, A Lực đưa nửa miếng trứng rán hành còn thừa cho nó, rồi cầm cây chổi vào cửa hàng, nói với bà Ngô, “Bác ơi, bác, cẩn thận kéo bị đứt tay, cứ lấy chổi quét lại, tính đại khái ra một giá, rồi bảo họ đền gấp đôi!”

Ngô Diệu đứng ở chưa, vất vả lắm mới hoàn hồn lại, ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tài Tần, anh cũng đang cúi đầu nhìn co, hai người nhìn nhau hồi lâu, rồi đột nhiên cười “phì” một tiếng.

Ngô Diệu càng nghĩ càng thấy tức cười, lẽ ra lần này cô phải vô cùng bức bối, nhưng trong lòng lại chẳng có gì buồn bức, ngửa cả mối thù bị vào lần trước cũng đã được trả đủ!

Bà Ngô cũng lắc đầu cười cười, vừa nãy khi Lương Tiểu Mạn mưu hại Diệu Diệu, bà đã muốn qua cho cô ta mấy cái bạt tai, nhưng rốt cuộc vẫn chưa động tay đánh người thật, giờ hay rồi, chớ cần chớ. Bà nói Lạc Tài Tần, nheo thâm, ừm...cậu thanh niên này rất có cá tính, không phải....hình như phải gọi là có đầu óc, ừ! Rất có sức hấp dẫn.

Lạc Tài Tần giúp thu dọn đồ đạc, rồi đột nhiên hỏi bà Ngô, “Cô ơi, sao cô ta lại hận Diệu Diệu như thế?”

Ngô Diệu bắt mắt nhìn Lạc Tài Tần, như có ý nói: Sao anh không hỏi em? Hỏi mẹ em làm gì?

Bà Ngô lắc đầu, thở dài thườn thượt, “Còn không phải vì Thiếu Đông sao?”

“HẢ?” Lần đầu tiên Ngô Diệu nghe nói việc chị họ mình luôn ngứa mắt với mình lại có quan hệ với Trâu Thiếu Đông, :Mẹ, có can hệ gì tới Trâu Thiếu Đông chứ?”

“Con không biết nhỉ, hồi đó chị họ con theo đuổi Thiếu Đông dai lắm”. Bà Ngô lắc đầu, “Sau này, trước khi lên đại học thì Thiếu Đông hẹn hò với con, nó tức tới xị khói, mới tới trường đại học tìm đại một người...Không ngờ rốt cuộc cũng chẳng ra đâu và đâu”.

“Là thế ạ...” Ngô Diệu ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên vỗ tay, “A! Con biết rồi! Vì bị chị họ theo đuổi không tài nào dứt ra được nên Trâu Thiếu Đông mới lấy con ra làm bia đỡ đạn, đá chị họ con xong thì cũng quăng con đi luôn!”

Lạc Tài Tần nghe xong, buột miệng hỏi, “Lúc đá em ah ta nói sao? Thế nào chẳng có lí do chứ”.

“Cái lí do xàm nhất trần đời đó hả?” Ngô Diệu tức rồi, “Anh ta nói em còn nhỏ! Chờ mấy năm nữa rồi tính”.

Khóe miệng Lạc Tài Tần khẽ giật giật, cúi đầu tiếp tục sửa sang đồ đạc, bà Ngô lắc đầu, gí ngón tay vào đầu Ngô Diệu, “Con nói xem làm sao mẹ để con ra được hả. con chẳng giống mẹ chỗ nào hết”.

Ngô Diệu xao xĩa đầu, trong lòng đầy một bỗ tức giận, những nghi vấn bấy lâu trong lòng đều đã được giải đáp. Hóa ra lý do là như thế, mà mình còn YY lâu, nghĩ rằng Trâu Thiếu Đông thật sự thích mình chứ!

Lạc Tài Tần lo lắng hỏi, “Cô ơi! Lương Tiểu Mạn còn gây phiền phức cho Ngô Diệu được không ạ?”

“Cháu yên tâm đi, cô và bố Ngô Diệu đã thương lượng, ông ấy có thể giải quyết được”. Bà Ngô thở dài, “Kể cũng lạ, cô thì ngang bướng, để được đưa con gái thành thật như đếm. Chị cô là người thật thà, chẳng biết sao mà nặn được đứa con gái như thế!”

“Cháu thấy Lương Tiểu Mạn có vấn đề về tâm lý”. Lạc Tài Tần lắc đầu, “Sau này vẫn phải cẩn thận một chút”.

“Không sao”. Ngô Diệu phát hiện con mèo chiêu tài trong bộ mười hai con giáp mà mình thích nhất còn nguyên vẹn, vội nhặt lên, “Tiểu Mạn rất thực tế, chị ấy nhìn về phía trước nhanh lắm”.

Nghe tới đây. Lạc Tài Tần chợt ngừng đầu lên, dường như đã có linh cảm, Ngô Diệu vội đẩy anh, “Anh mau đi về đi, chỗ này để nhà em lo là được”.

Lạc Tài Tần hơi chần chừ, bà Ngô cũng xua anh ra ngoài, “Ai da, Tiểu Tần à, sáng tác quan trọng hơn, chỗ này để bọn cô dọn, hôm nay cảm ơn cháu lắm, lúc nào cháu cũng để ý chăm sóc Diệu Diệu nhà cô!”

Lạc Tài Tần ngượng ngùng, nhưng linh cảm đã dâng lên thì chân tay ngứa ngáy, chạy về phòng tranh một mình vẽ.

Ngô Diệu đau xót không nguôi, mất cả buổi chiều quét dọn xong xuôi với bà Ngô, may mà Ngô Diệu có dự đoán trước, trải thảm trên mặt đất. Một phần bị vỡ, phần kia thì may vẫn còn nguyên vẹn; sửa sang lại một chút là ổn, những thứ bị hư Ngô Diệu cũng không vứt đi, chuẩn bị nghiên cứu tái sử dụng chúng.

Tính toán cẩn thận, hóa ra cũng chẳng thiệt hại bao nhiêu, bà Ngô dặn dò Ngô Diệu đừng quan tâm chuyện này, bà sẽ giải quyết nói xong thì rời khỏi đó.

Ngô Diệu đắm vai, tò mò chạy sang phòng tranh bên cạnh, muốn xem Lạc Tài Tần vẽ cái gì, cô vào nhìn thử, không thể không thán phục tốc độ thần kỳ của Lạc Tài Tần, anh đã vẽ xong mấy bức rồi.

Tranh Lạc Tài Tần vẽ lần này rất thú vị, một nửa là theo phong cách tả thực, nửa kia là phong cách trừu tượng, bên trái là muôn hoa như gấm, bên phải thì căn bản không hiểu mấy đường nét loạn xạ đó. Ngô Diệu không hiểu tranh, chỉ thấy cảm giác nghệ thuật của bức tranh này vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa việc chuyển từ tả thực sang trừu tượng cũng rất tự nhiên.

“Em thích bức này!” Ngô Diệu chỉ vào bức tranh Lạc Tài Tần vừa vẽ xong.

Chỉ thấy nửa bức dưới này trông y hệt một con mèo có vằn hổ, gần như nhìn thấy rõ được từng sợi lông, con mèo đang lười biếng nằm ngủ cạnh bó hoa đặt trên khăn trải bàn, giờ móng vuốt lên...Chiếc móng vuốt càng lúc càng trừu tượng, cuối cùng lại biến thành bức tranh sâu róm mà Ngô Diệu đã quen thuộc.

“Bức tranh này có ý gì? Mèo con đáng yêu quá” Ngô Diệu cười tươi nhìn con mèo.

Lạc Tài Tần không giải thích cho cô, chỉ hỏi, “Em có cảm thấy, thực ra ai cũng là kẻ thích bị hành hạ không”.

“Hả?” Ngô Diệu nhìn Lạc Tài Tần thắc mắc.

“Có phải người ta sống thực tế một chút mới tốt không?” Lạc Tài Tần hỏi, “thế nên ai cũng mong muốn những thứ thực tế?”

“Ừ....Kiểu như vậy đó, vật chất, tiền bạc, nhiều thứ nữa”. Ngô Diệu gật đầu đồng ý.

“Thế tình cảm thì sao?” Lạc Tài Tần hỏi tiếp, “Có phải tình cảm không thể quá thực tế? Khái niệm yêu hay không yêu thực ra rất trừu tượng”.

“Ha ha”. Ngô Diệu cười xười, “Cũng đúng”.

“Thế mới nói, con người vừa muốn sống thực tế, lại muốn trừu tượng, cuộc sống có thêm tình yêu cũng như tả thực rồi thêm trừu tượng, méo mó vặn vẹo, không phải tự hành hạ thì là gì?”

Ngô Diệu bị Lạc Tài Tần dẫn vòng vòng, còn đang suy ngẫm thì đã thấy anh đưa bút vẽ ình, “Vẽ thêm mấy sợi râu cho con mèo này đi”.

Ngô Diệu cầm bút vẽ căng thẳng lắc đầu, “Em không biết vẽ”.

“Điều anh cần là cảm giác này”. Lạc Tài Tần bảo cô cứ an tâm thoải mái vẽ đi.

Ngô Diệu lo ngay ngáy, quẹt thêm mấy nét râu nguệch ngoạc lên đám lông rậm rạp kia, rồi ngoái lại nhìn Lạc Tài Tần.

“Trước đây anh nghĩ mãi” Lạc Tài Tần chỉ vào con mèo sau khi đã được thêm mấy sợi râu xiên vẹo, trông vừa buồn cười lại đáng yêu, “Nếu con mèo trong tranh của Da Vinci mà được Picasso vẽ thêm râu thì sẽ trông thế nào”.

“Tứ bất tượng hả”. Ngô Diệu đáp.

Dien dan Lê Quý Đôn

Lạc Tài Tàn lắc đầu, kí tên mình lên góc dưới bên phải bức tranh, rồi bảo Ngô Diệu kí tên lên, hạ giọng nói, “Có lẽ là một con tứ bất tượng không đáng một xu, mà cũng có thể là một tác phẩm nghệ thuật vô giá”.

8. Chương 8

Đương nhiên Lương Tiểu Mạn sẽ không bị tố cáo hay ngồi tù, chị ta chỉ bị tạm giam, bác của Ngô Xiệu đã chạy tới tìm bà Ngô khóc lên khóc xuống, ra sức xin lỗi, nói Tiểu Mạn còn chưa khỏi bệnh, đừng chấp nó làm gì.

Từ việc này, TRương Phi Phi đã rút ra kết luận, người bị bệnh điên không đáng sợ, chỉ sợ kẻ không bị điên nhưng lại ỷ mình bị điên mà gây rối khắp nơi.

Ngô Diệu cũng không bắt Lương Tiểu Mạn bồi thường, nói cho cùng thì bắt bồi thường vẫn là làm khó cho bác giá, cái kiểu con ác mẹ iền này đúng là.....quá gớm.

Mọi chuyện xem như cũng giải quyết xong, Ngô Diệu lại đi đánh hàng về...Gần đây nuôi cá chọi đang thịnh hành, cô ôm về một đồng bình cá, đặt mua trên mạng mười mấy con cá chọi, nuôi trong bình.

Cá chọi trong nước chất lượng thấp, giá một con khá rẻ chỉ có năm tệ, đuôi rất to, tinh thần hăng hái. Một cái bình nhỏ nuôi được một con, cách lớp thủy tinh mà lúc nào chúng cũng đâm tới đâm lui như muốn đánh nhau.

Ngô Diệu bỏ cát trắng vào trong bình, thả vài cây bào tằm dập dềnh trên mặt nước. Hai bình một hộp, đặt tên là cá hôn nhau...Năm mươi tệ một hộp, rất đắt hàng. Ngày ngày Diệu Diệu trang trí cho bình cá không ngơi tay.

Mới đầu, Ngô Diệu tới cửa hàng thú nuôi Phong Ba tìm bà chủ để hỏi mua cá chọi. Bà chủ bảo cô lên mạng tìm giá bán buôn, mỗi lần có thể mua tới hơn trăm con. Cô lo lắng đặt hàng, lần đầu tiên chỉ đặt hơn một trăm con, cô nghĩ rằng chắc cũng phải mất toi hơn chục con, không ngờ con nào con nấy tung tăng khỏe mạnh.

Ngô Diệu nhìn cái túi nhựa to vật vờ được châm lỗ khí hồi lâu, phân nửa túi là nước, một đồng cá chọi chen chúc nhau tới nỗi không duỗi thẳng chân ra được. Liêm Khải gọi đây là cá dùng làm kinh tế. Cô lên baidu xem thử. Trong diễn đàn cá chọi, nick “hài thiên bẩm” đã tổng kết về cá chọi như sau: Loại cá này đúng là bị kịch, sinh ra đã thích đấu đá, cá không chỉ đấu với cá, mà còn phải đấu với hoàn cảnh môi trường. Chúng rất bí ối nhưng lại rất dễ nuôi, sống được trong nước hay ở trong bùn cũng khỏe re, hiển nhiên là con nào càng đấu giỏi càng sống lâu. Thế nhưng nhược điểm lớn nhất của loài cá tà môn này là sợ nước máy. Nước phải để lắng từ ba ngày trở lên, phơi nắng cho hết mùi clo rồi mới có thể thả cá vào. Xem ra cá có hung dữ cỡ nào cũng phải tìm nơi thích hợp mới sống được, không thì dính ột phát thì bán muối ngay!

Rất nhanh chóng, tất cả cửa hàng trong thành phố buôn bán đều bắt đầu bán cá hôn nhua, mẫu mã càng ngày càng đa dạng. Ngô Diệu đã kiếm được kha khá nên thôi không nhập thêm hàng nữa. Hôm đưa Champagne đi làm đẹp thì đột nhiên cô nảy ra một ý tưởng, về nhà tìm Lạc Tài Tàn làm giúp cô một mô hình bằng đất sét theo ngoại hình của Champagne, chân ngắn thịt nhiều đuôi cong.

“Em làm cái này làm gì?” Lạc Tài Tàn hỏi.

“he he”. Ngô Diệu cười bí ẩn. Cô lấy tiền lãi từ đợt bán cá chọi lần trước đặt làm một đồng chậu hoa be bé màu champagne hình dáng chú cún, trong mỗi chậu hoa đều trong hai cây có đuôi chó, còn bán kèm theo một túi bùn hữu cơ nhỏ. Trên nhãn mác có un hành Champagne phiên bản cute do Lạc Tài Tàn vẽ, bên cạnh là câu – Tôi yêu chó, bảo vệ chó.

Thế là....mấy chậu hoa đó cũng bán đắt như tôm tươi, rất nhiều người ôm Champagne, cầm chậu hoa bé chụp ảnh. Ít lâu sau ảnh được post lên mạng, người tới cửa hàng vì hâm mộ ngày càng nhiều thêm.

Ngô Diệu còn treo một tấm biển hình tròn ở cửa, trên đó là hình chibi đáng yêu của Champagne đang vẫy đuôi với mọi người được Phi Phi dùng vì tính đơn giản hóa. Phi Phi rất nhạy bén, tới cực thương hiệu đăng kí trước thương hiệu Champagne giúp Ngô Diệu.

Vào một cai là hết một tháng, việc làm ăn của Ngô Diệu càng lúc càng như điều gặp gió. Liêm Khải nói với Lạc Tài Tần, “Lúc nào Ngô Diệu cũng híp mắt trông như con mèo, cọ bên này một tí, dụi bên kia một tẹo, thế mà rất có đầu óc làm ăn”.

Gần đây Lạc Tài Tần cũng rất bận, bức tranh con sâu trầu tượng con mè tình yêu của anh tham dự triển lãm, bất ngờ giành được giải thưởng lớn quốc tế, vô số nhà sưu tầm nước ngoài và viện bảo tàng mong giành được series tranh này của anh. Nhưng Lạc Tài Tần giấu bức tranh con mèo trầu tượng đi, nhất quyết không bán.

Chủ nhật, Trước Phi Phi đến cửa hàng Ngô Diệu. Hai người đang buôn chuyện thì thấy xa xa có bóng người thướt tha chậm rãi đi tới, là Lương Tiểu Mạn.

Vết thương của Lương Tiểu Mạn đã gần khỏi. Hôm nay chị ta mặc một bộ đồ công sở màu xanh nhạt rất đẹp, nhìn rất giống dân công sở. Chị ta cười hì hì lên tiếng gọi, “Diệu Diệu”.

Ngô Diệu gật đầu, “Vâng, chị đã tìm được việc chưa?”

“Tìm được rồi”. Lương Tiểu Mạn thản nhiên bước vào, chị ta chọn một quyển sổ hình thức đơn giản rồi hỏi Ngô Diệu, “Bao nhiêu tiền đây em?”

“Tặng chị đây”. Quyển sổ này rẻ, Ngô Diệu chẳng buồn lấy tiền.

“Ừ...Thế cho em cái này”. Lương Tiểu Mạn lấy ra một hộp chocolate, “Một vị khách của chị tặng, dạo này chị béo quá, em ăn đi”.

“Vâng”. Ngô Diệu nhận lấy hộp chocolate, Lương Tiểu Mạn cầm quyển sổ rồi lên một chiếc ô tô đậu ngoài ngõ.

Trương Phi Phi hóng hớt nhìn ra ngoài, đó là một chiếc xe BMW C-Evolution, chắc là loại rẻ nhất, trong xe là một người đàn ông lạ mặt đeo kính râm, xe đưa Lương Tiểu Mạn đi.

“Này”. Phi Phi ngoảnh đầu lại, thấy Ngô Diệu đang bóc chocolate thì giật lại, “Mày không sợ có độc à?”

Ngô Diệu dở khóc dở cười, “Sao thế được!”

“Tâm thần thì giết người không bị tử hình” Phi Phi vội vàng cắt chocolate đi, “Đúng rồi,có phải chị ta câu được bạn trai mới không?”

“Cũng có thể”.

“Diệu Diệu” Phi Phi chống hai tay dưới cằm nằm ườn ra bàn nhìn cô, “Chị họ mày đúng là hiếm có khó tìm”.

“Người như thế có nhiều lắm”> Ngô Diệu lấy bút dạ tô màu cho bức tranh chibi đã vẽ xong, “Chị ấy chỉ quen nhìn về phía trước mà thôi”.

“Nhìn về phía trước....” Phi Phi thở dài thườn thượt, “Trước đây tao vẫn nghĩ rằng đó là cụm từ hay. Đúng rồi, hình như Trâu Thiều Đông đã có bạn gái”.

“Thế à”. Ngô Diệu cũng không thấy ngạc nhiên.

“Quyển rũ lắm”, Phi Phi bắt đầu rĩ rả, “Hình như hơi nóng tính, nhưng Trâu Thiều Đông chẳng để bụng. Con bé này rất lợi hại nhé, tốt nghiệp trường đại học khủng, vừa có khí chất vừa có học thức. Mày nói xem sao giờ con gái kiể đó lại nhiều thế nhỉ?”

“Không phải mà cũng thế sao?” Ngô Diệu cười hì hì.

“Thật thế à?” Phi Phi được bạn khen thì vui sướng, lại nghe thấy đầu gối có tiếng xe ô tô, thò đầu ra nhìn rồi trợn mắt ngoái lại nói, “Diệu Diệu, là Trâu Thiếu Đông!”

Ngô Diệu sững người, quả nhiên Trâu Thiếu Đông đi vào rồi.

Champagne vẫy vẫy đuôi với hắn. Ngô Diệu thấy giống chó Chow Chow cái gì cũng tốt, chỉ mỗi cái hèn, gặp ai cũng thân thiện, không phân biệt được địch ta.

Trâu Thiếu Đông ngồi xuống vỗ vỗ Champagne, hỏi, “Phòng tranh bên cạnh đóng cửa hả?”

Ngô Diệu nghĩ thầm, chẳng lẽ hắn tới tìm Lạc Tài Tần? Cô gật đầu, “Ừ, anh ấy tới bảo tàng mỹ thuật rồi”.

“Dạo này anh ta nổi tiếng lắm. Biết anh có quen Lạc Tài Tần mấy người bạn làm ăn đều muốn mời anh ta ăn bữa cơm”. Trâu Thiếu Đông rút điều thuốc ra châm lửa.

Ngô Diệu hơi bất mãn, “Anh có quen thân với anh ấy đâu?”

“Giới thiệu mới làm ăn mà, ai cũng được lợi”.

“Thế hỏi thử anh ấy trước đi, biết đâu anh ấy lại không đồng ý”. Ngô Diệu lẩm bẩm.

Trâu Thiếu Đông ngần ngừ chốc lát, hỏi Ngô Diệu, “Em quan tâm tới anh ta hả? Hay là vẫn chưa dứt tình cũ với anh? Hay là tâm trạng không tốt?”

“Này”. Không để Ngô Diệu trả lời, Trương Phi Phi đã trợn mắt nhìn hắn, “Anh có biết nói tiếng người không thế?”

Trâu Thiếu Đông lắc đầu, “Tiểu thư ơi, tốt xấu gì anh cũng là xếp của em mà, Em nể mặt anh một chút có được không?”

“Làm sao? Thích lấy việc công báo thù riêng à? Tôi không ngại đâu, tới đi!” Trương Phi Phi hung hăng.

Trâu Thiếu Đông đành bó tay. “Đúng rồi, Liêm Khải cũng là bạn em đúng không?”

“Ừm ừm”. Phi Phi đá lông nheo một cái, “Bạn trai dự bị No.1”

“Anh muốn nhờ anh ta vẽ một bộ tranh. Em giúp anh liên hệ được không? Giá cả thương lượng!”

“Không thành vấn đề” Trương Phi Phi đồng ý ngay.

Trâu Thiếu Đông gật đầu, thấy Ngô Diệu đang nghiêm túc vẽ tranh chibi bèn hỏi, “Thế nào, cuối tuần này em định đi đâu chơi?”

“Em phải trông cửa hàng” Ngô Diệu lắc đầu không muốn đi.

“Thứ bảy chủ nhật nghỉ, mở cửa hàng làm gì?” Trâu Thiếu Đông nhún mày, “Anh có vé đấy, đi xem phim không?”

“Phim gì?” Phi Phi hình như có hứng thú.

“Không đi”. Ngô Diệu lắc đầu.

Trâu Thiếu Đông nhìn cô, “Thế ăn cơm nhé”.

Ngô Diệu vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

“Thôi được rồi”, Trâu Thiếu Đông cũng không ép, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, vắt hai tay ra sau đầu, gác chân nằm ngả ra... Một động tác vốn rất lưu manh lại được làm vô cùng phóng khoáng. Trương Phi Phi ngấm nghĩa dáng người của hắn ta, nháy nháy mắt với Ngô Diệu.

Ngô Diệu hỏi, “Anh làm gì thế?”

“Anh trông cửa hàng hộ em, dù sao anh cũng đang rảnh”

“Anh không đi chơi với bạn gái à?” Ngô Diệu thuận miệng hỏi một câu.

Trâu Thiếu Đông ngồi dậy, nhìn Ngô Diệu dường như có chút kinh ngạc, “Anh không có bạn gái”.

Ngô Diệu cau mày, trong mắt lóe lên sự chán ghét.

Trâu Thiều Đông kinh ngạc nhìn biểu cảm thoáng qua của Ngô Diệu, nụ cười trên mặt cũng héo đi.

Trương Phi Phi nhìn qua nhìn lại, thấy vô cùng khó xử.

Một lúc sau, Trâu Thiều Đông đứng dậy nói, “Anh đi trước đây”.

Trương Phi Phi liếc mắt ra ngoài, chiếc xe đã biến mất.

“Phù...” Thở phào một hơi, Phi Phi thắc mắc hỏi Ngô Diệu, “Diệu Diệu, sao mày dữ thế hả? Từ trước đến giờ mày có giận bao giờ đâu”.

Ngô Diệu đặt bút xuống, “Tùy tiện đùa giỡn tình cảm của người khác”.

“Cái gì”.

“Năm đó, vì muốn đã chị họ ta, anh ta hẹn hò với tao được ba ngày. Giờ rõ ràng đã có bạn gái mà không chịu thừa nhận”.

“Này...Diệu Diệu, có khi chuyện hần ta có bạn gái không phải là thật. Mày cũng biết Trâu Thiều Đông được nhiều con gái thích mà”. Phi Phi lẩm bẩm, “Nhưng hần ta lấy mày ra làm bia đỡ đạn, ba ngày đã đá thì đúng là quá ghê tởm”.

Ngô Diệu trầm ngâm hồi lâu, khóe miệng giật giật, nói, “Thôi kệ, đi mày”.

Cô vừa dứt lời, đã nghe có giọng u ám nói, “Ai nói với em hồi đó anh lấy em ra làm bia đỡ đạn”.

Giọng nói trầm trầm khiến Ngô Diệu và Phi Phi giật nảy mình. Trâu Thiều Đông mặt mũi hầm hầm đứng ở cửa, cau mày nhìn Ngô Diệu, “Ai nói với em thế?”

Thì ra lúc này hần chỉ giả vờ đi rồi cố ý nghe xem Ngô Diệu và Phi Phi nói gì.

Thấy Ngô Diệu không trả lời, Trâu Thiều Đông nghĩ một lát rồi gật đầu, “Chị họ em?” Hần nhướn mày lên cười lạnh lùng, rồi quay người đi mất, “Cô ta chết chắc rồi”.

“Này!” Ngô Diệu thấy tình hình không ổn, chẳng lẽ mình hiểu nhầm? Nhưng với tính cách của Trâu Thiều Đông thì có thể anh ta sẽ đến gây chuyện với Lương Tiểu Mạn. Cô bèn vội vàng đuổi theo.

Phải gọi là khéo tới mức không thể khéo hơn, đúng lúc này Lạc Tài Tần đạp xe rẽ vào trong ngõ, lướt qua Trâu Thiều Đông, thấy mặt hần vẫn hầm hầm, bèn thắc mắc ngoái đầu lại nhìn mà chân vẫn đạp xe đều, không ngờ Ngô Diệu từ trong cửa hàng lao ra.

“Rầm” Trương Phi Phi sợ hãi hét lên “A!”

Trâu Thiều Đông ngoái lại, Ngô Diệu đụng phải xe đạp của Lạc Tài Tần, cả hai người đều ngã lăn ra đất.

“Ây da”. Thím mì xào vội chạy ra đỡ.

“Diệu Diệu”. Phi Phi chạy tới dìu Ngô Diệu, Trâu Thiều Đông cũng quay lại.

Ngô Diệu không bị thương, chân bị bàn đạp làm xây xước một chút, nhưng Lạc Tài Tần thì ôm tay trái.

“Anh không sao chứ?” Ngô Diệu thấy sắc mặt Lạc Tài Tần trắng bệch, có lẽ anh đã bị thương.

“Hình như bị thương, cũng không quá...”

“Đến bệnh viện đi”. Trâu Thiều Đông đỡ Lạc Tài Tần lên xe, Ngô Diệu cũng đi theo, còn Phi Phi ở lại trông cửa hàng.

Thím mì xào tò mò, “Phi Phi này, có phải Diệu Diệu và Tiểu tần, thêm cả cậu Trâu kia là....tình tay ba không?”

Phi Phi ngượng ngập, “Cũng không thể coi là tình tay ba, giờ cổ lắm cũng chỉ có thể gọi là elip tình ái thôi ạ”.

Lạc Tài Tần được chẩn đoán nứt xương tay trái, dù vết thương không nặng, nhưng vẫn phải bó bột nửa tháng. Ngô Diệu vô cùng áy náy.

Cảm thấy bầu không khí giữa Ngô Diệu và Trâu Thiệu Đông là lạ, Lạc Tài Tần bèn nói với Ngô Diệu, “Không sao, anh thường vẽ bằng tay phải mà. Em mua cho anh chai nước với”

“Vâng” Ngô Diệu chạy ra ngoài.

Trâu Thiệu Đông rút điều thuốc, chưa kịp châm lửa thì bị cô y tá dừ dần lườm ột cái, vội cất đi.

“Chắc Diệu Diệu nhầm” Lạc Tài Tần đột nhiên lên tiếng, “Tìm cơ hội nói rõ đi”.

Trâu Thiệu Đông sững người “Sao anh biết tôi bực mình chuyện gì?”

Lạc Tài Tần nhún vai, “Tôi thấy chuyện có thể khiến cậu tức giận không nhiều, khả năng liên quan đến Ngô Diệu khá lớn”.

Trâu Thiệu Đông ngồi xuống chiếc ghế gần đó, mãi sau mới lên tiếng, “Trước giờ cô bé ấy cứ khiến người ta không an tâm nổi. Có những người nhìn về phía trước, có những người nhìn lại phía sau, chỉ có cô ấy là nhìn quanh nhìn quẩn, chỗ nào cũng để mắt tới”.

9. Chương 9

Dù vết thương trên tay Lạc Tài Tần không phải do Ngô Diệu cố ý gây ra, nhưng ít nhiều cô cũng liên quan. Ngô Diệu áy náy, quên sạch chuyện Lương Tiểu Mạn và Trâu Thiệu Đông.

Hai người trở về phòng tranh, Ngô Diệu chọc chọc ngón tay vào Lạc Tài Tần, “Nửa tháng tới, có gì cần giúp đỡ anh cứ gọi em nhé!”

Lạc Tài Tần nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Nếu nói thế thì việc ăn uống vệ sinh của anh đều không tiện...”

Ngô Diệu đá anh một cái, anh cười cười, “Này em đừng làm gãy chân anh nữa đấy, tới lúc anh không đi được thì cô công là cái chắc”.

Ngô Diệu lườm anh, người này còn ba xàm hơn cả Trâu Thiệu Đông, Trâu Thiệu Đông nhìn là biết đen tối, còn người này lại là đen tối trá hình ngốc ngếch trời sinh!

Lạc Tài Tần vừa ngồi trên ghế chải lông cho Champagne, vừa nói chuyện với Ngô Diệu, “Nói thật mấy hôm nay anh bận lắm.....Hay là em cho anh mượn tay nhé?”

“Mượn tay?” Ngô Diệu bắt giắc giấu tay mình đi.

“Khụ khụ”. Lạc Tài Tần ho mấy tiếng, “Mai em nghỉ bán một ngày, giúp anh được không?”

“Được thôi, anh cần em làm gì?” Ngô Diệu rất chân thành.

Lạc Tài Tần không nói rõ, chỉ bảo sáng sớm mai gặp nhau ở cửa phòng tranh, còn dặn Ngô Diệu ăn mặc rộng rãi một chút, phải làm việc chân tay.

Vừa về tới nhà, Ngô Diệu đã nghe thấy có tiếng người nói chuyện rất to trong phòng khách. Trương Phi Phi chạy xuống cầu thang ngo vào nhìn, rồi quay lại làm mặt hề với Ngô Diệu, “Là bác gái mà đấy!”

“Bác tao?” Ngô Diệu đau khổ nói, “Bác ấy lại có chuyện gì nữa?”

Phi Phi nhún vai, nhẹ nhàng kéo tuột Ngô Diệu vào trong phòng. Trước giờ ăn tối, bà Ngô lên trên tầng kể rằng Lương Tiểu Mạn đã dọn ra ngoài ở khiến bác gái lo lắng.

Phi Phi rất vô tình thay một bộ quần áo đẹp, đi ăn tối cùng bạn trai sự bị No.1. Còn Ngô Diệu cũng không muốn ở nhà nghe bác mình tố khổ n lần như thím Lâm (một nhân vật trong truyện của Lỗ Tấn), bèn khăn gói quả mướp lên phố dạo chơi.

Đã lâu rồi Ngô Diệu không đi dạo phố một mình, hình như giờ vừa lúc tan tầm, “biển người” ở khu phố buôn bán đang lúc dâng triều thì phải? Cô đứng lạc lõng trên đường phố, cảm giác mọi người ai nấy đều bận rộn, chỉ duy có mình tự do không mục đích, nên thấy có chút cần rút lương tâm.

Trâu Thiều Đông lái xe về nhà thì lại bị tắc ở khu phố buôn bán sầm uất.....Một hàng dài ô tô, cả một huyện người, lâu lâu mới nhích được có vài mét.

Châm một điều thuốc....

Ngày nào cũng đối mặt với tình cảnh này, người không nóng tính cũng được luyện cho hết nóng luôn. Một tay Trâu Thiều Đông đặt lên cửa sổ ô tô, chờ đèn đỏ phía trước nhảy sang màu xanh. Mắt liếc thoáng qua, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Thiếu Đông vốn còn nghĩ rằng mình nhìn nhầm, cẩn thận nhìn lại.....thấy Ngô Diệu đang cầm trà sữa đứng trước cửa kính nhà hàng ven đường, khuỷu tay treo một chiếc túi nilon nhỏ, đi dạo loanh quanh. Chân tay thì vụng về chậm chạp. số đông đi về phía nam, còn cô đi về phía Bắc, người ta đi bên trái, cô thì đi sát bên phải, dù cô tuân thủ luật giao thông, nhưng số đông chỉ thích nhanh chóng thuận tiện. Đi vào bước lại đụng phải người ta, Ngô Diệu xin lỗi trông vô cùng thật thà ngoan ngoãn.

Trâu Thiều Đông bắt đầu tìm xem gần đây có nơi nào có thể đậu xe không.

Ngô Diệu đang đi dạo, liếc mắt trông thấy một bộ quần áo sau cửa kính. Áo len màu xám, viền lá sen, trông không có gì đặc biệt lắm nhưng trên cổ có đính một vòng lông đà điểu làm trang trí trông yêu quá. Cô rất thích những thứ lông bông bông, nhất là áo len cổ lông, dù bình thường mặc kiểu ấy không hề thích hợp, mau về cũng chỉ để treo trong tủ làm cảnh, nhưng cô vẫn thích. Nheo mắt nhìn giá, trong phạm vi chấp nhận được, Ngô Diệu có hơi rung rinh. Đang định đi vào thì chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng nói, “Không được nhúc nhích, cướp đây”.

Ngô Diệu sững sờ, ngoảnh đầu lại thì thấy có người đứng phía sau, một tay bó bột treo trên băng vải, một tay cầm túi mua về của KFC. Là Lạc Tài Tần.

“Sao anh lại ở đây?”

Lạc Tài Tần giơ cái túi lên, “Tối mua đồ ăn”.

“Anh không về nhà à?”

“Không, anh sống ở ngoài cả tháng, chừng nào tháo bột thì về” Lạc Tài Tần nghiêng đầu nhìn vào trong cửa hàng, “Quần áo trông đẹp nhỉ”

“Anh cũng thấy rất đẹp đúng không? Nhưng không thực dụng lắm!” Ngô Diệu lại bắt đầu dẫn đo.

“Không phải thích là được rồi sao, không thì cứ mua về tự mặc tự ngắm”. Lạc Tài Tần cười, khuyến khích cô tiêu tiền.

Ngô Diệu vốn đã rung rinh, liền bị lung lay trong nháy mắt, chạy vào mua một chiếc, tâm trạng vô cùng vui sướng hỏi Lạc Tài Tần, “Em cũng chưa ăn tối, anh đừng ăn mấy thứ ăn nhanh vớ vẩn đó, đi ăn sượng hằm không?”

Lạc Tài Tần ngẩng mặt lên, chắc phải sủa nghĩ đến ba giây rồi mới đáp, “Đi!”

Trâu Thiều Đông tìm được chỗ đậu xe, nhưng tiếc là xe bị kẹt giữa một đoàn xe dài dằng dặc, không tài nào nhúc nhích được. Tất cả mọi người khi đối mặt với cảnh tắc đường đều bất lực, dù xe có tốt đi chăng nữa, dù xe có tốt đi chăng nữa thì cũng vô dụng. Hắn trông thấy Lạc Tài Tần băng qua đường, đi tới phía sau Ngô Diệu, hai người nói cười vui vẻ, mau áo xong thì cùng đi với nhau. Cầm điều thuốc lên rút vài hơi, hắn phì cười, hóa ra trên thế giới này thật sự có chuyện duyên số... Tất cả mọi người khi đối mặt với duyên số đều bất lực, có tốt mấy đi chăng nữa thì cũng vô dụng. Bao năm qua không một ai lọt được vào mắt của hắn.

Dưới con mắt của hắn, Ngô Diệu rất thích trong nhà, rất ít nói, cô bé này giao tiếp kém, không thể quen được nhiều người đàn ông tốt. Thơi gian qua quả thực cũng chứng minh nhận định của hắn, bannj trai tới tới lui lui bên cạnh Ngô Diệu đều là những kẻ tầm thường cực độ. Con người là thế đó, đã ném thử thứ quá ngon thì khó mà chấp nhận thứ không tốt.....Trước giờ Trâu Thiều Đông không hề lo lắng, rất tự tin rằng Ngô Diệu sẽ luôn đợi hắn ở đây, cho tới khi Lạc Tài Tần xuất hiện, Còn đang suy nghĩ mông lung, thì Ngô Diệu và Lạc Tài Tần đã rẽ qua góc đường, biến mất trong biển người đông đúc, chiếc xe phía sau cũng sốt

ruột bấm còi inh ỏi. Trâu Thiều Đông dụi tắt điều thuốc, lái xe đi....Chính hắn cũng không biết liệu mình có chút nào tiếc nuối hay không cam lòng?

Ngô Diệu không cảm nhận được những rối bời khi Trâu Thiều Đông lướt qua cô, cô và Lạc Tài Tần cùng vào nhà bán xương hầm đông khách nhất trong khu phố, gọi món ăn uống vui vẻ.

Lạc Tài Tần thấy Ngô Diệu nhẩn nha như muốn giết thời gian bèn hỏi, “Sao em lại ra ngoài thế, không ở nhà ăn cơm sao?”

Ngô Diệu kể lại chuyện bác gái, chắc Lương Tiểu Mạn lại làm gì rồi.

“Đúng rồi, nói tới Lương Tiểu Mạn, mấy ngày nay anh có gặp cô ta”. Lạc Tài Tần vừa ăn vừa kể, “Có lẽ giờ cô ta đầu tư vào tác phẩm nghệ thuật”.

“Tác phẩm nghệ thuật thì đầu tư kiểu gì?” Ngô Diệu chưa từng nghe tới, “Giống cổ phiếu và bất động sản sao?”

“Kiểu như thế”. Nhắc tới chuyện này Lạc Tài Tần có vẻ không vui lắm, “Phần lớn tác phẩm nghệ thuật đều có một cái giá”.

“Có tiêu chuẩn đánh giá nào không?” Ngô Diệu nhíu mày, “Em thấy cũng như nhau cả”.

“Giờ nhan nhản họa sĩ, tác phẩm nghệ thuật rất khó để định giá, thế nên phần lớn đều dựa vào việc đầu cơ. Ví dụ em bán đấu giá tranh của mình, tìm chân gỗ nâng giá, sau đó tự mua vào với mức giá cao, làm như thế vài lần!”

“Tự mua tranh của mình?” Ngô Diệu ngẫm nghĩ, rồi nói: “A! Như vậy làm mấy lần thì giá trị sẽ tăng, mọi người sẽ nói tranh của anh có giá, sau này sẽ mua bán chỉ từ mức giá đó trở lên, như thế gọi là đẩy giá.”

“Chính là như vậy!” Lạc Tài Tần bắt đắc dĩ đáp.

“Tiểu Mạn làm như vậy không phạm pháp chứ?” Ngô Diệu lo lắng hỏi.

“Chuyện này khó nói lắm, nói thật thì đương nhiên là có, nhưng có quá nhiều người làm như thế. Sếp của cô ta tên Hầu Khải, là một nhà đầu tư rất nổi tiếng.”

Ngô Diệu cau mày: “Nhưng chị ấy đừng có gây chuyện, sao chị ấy không thể làm được chuyện nào tới nơi tới chốn thế không biết.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hầu Khải và Trâu Thiều Đông được xem là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, hai người đều có công ty khoa học kỹ thuật, cũng đều có phòng tranh, giờ lại cùng nhúng tay vào lĩnh vực quảng cáo, Lương Tiểu Mạn là họ hàng của Trâu Thiều Đông ...”

“Ý anh là Hầu Khải có thể sẽ lợi dụng Tiểu Mạn để đối phó với Thiều Đông?” Ngô Diệu ngẫm nghĩ giây lát rồi lắc đầu, “không đến mức thế đâu, đâu có phải phim Hồng Kông đâu, việc ai nấy làm chứ?”

Lạc Tài Tần cười nói: “Mong là như thế. Em có thể về nói với Trương Phi Phi, bảo cô ấy nhắc nhở Trâu Thiều Đông.”

“Ừm ...” Ngô Diệu liếc mắt nhìn Lạc Tài Tần, “Anh nói cho em biết là vì muốn nhắc nhở Trâu Thiều Đông đừng rơi vào bẫy hả?!”

Lạc Tài Tần nhún vai, “Xét về mặt công việc thì Trâu Thiều Đông rất xuất sắc, làm ăn cũng đứng đắn.”

Ngô Diệu gật đầu, gấp thức ăn cho Lạc Tài Tần. Hai người vui vẻ ăn cơm, sau đó lại đi dạo phố một lát, nói chuyện với Ngô Diệu không cần quá kiêng dè vì cô lúc nào cũng cười tủm tỉm, tính Lạc Tài Tần thì cởi mở, hai người cười vui suốt buổi tối. Quá nửa đêm, Lạc Tài Tần mới gọi taxi đưa Ngô Diệu về.

Về tới nhà, trong đầu Ngô Diệu chỉ toàn thấy Lương Tiểu Mạn, Hầu Khải và Trâu Thiều Đông, cô thấy có chút bất an, liệu có xảy ra chuyện gì không? Về phòng thấy Phi Phi đang viết lách, cô bèn sáp lại hỏi: “Phi Phi mà có biết Hầu Khải không?”

“Ừầy! Cái tên đại ác ôn mặt người dạ thú ấy à, đương nhiên là biết!”

“thật à?”

“Đương nhiên, gã muốn tao sang đó giúp, nhưng tên này thường hay lách luật trắng trợn, cứ đứng xa mà nhìn thì tốt hơn.”

“Anh ta là đối thủ của Trâu Thiều Đông à?”

Phi Phi ngẫm nghĩ, “Đúng là thế, đặc biệt là gần đây, hình như họ đã nhằm nhe mấy hạng mục giống nhau, cạnh tranh rất ác liệt.”

Thấy Ngô Diệu có phần lo lắng, Phi Phi đoán, “Này Diệu Diệu, tao ấy, buôn chuyện cũng rất có nguyên tắc nhé, có chuyện nói ra chắc chắn mày sẽ không vui ... Mày có muốn nghe không?”

“nói đi”. Ngô Diệu quả quyết gật đầu, ôm Champagne chuẩn bị nhận đả kích.

“Bạn tao làm việc trong công ty Hầu Khải, bọn nó bảo với tao, Lương Tiểu Mạn nói với Hầu Khải chị ta thâm như thế này là do Trâu Thiều Đông hại, còn nói quen với Lạc Tài Tần nữa, thế nên Hầu Khải mới giữ chị ta lại”. Phi Phi cao giọng hơn, “Diệu Diệu, tao không có ý gì, nhưng Tiểu Mạn thì biết cái gì? Bao nhiêu người tài cao đầu óc siêu việt còn chẳng được vào công ty Hầu Khải, giữ lại Lương Tiểu Mạn vừa không có bằng cấp, lại vừa không có năng lực, nói Hầu Khải không có ý khác thì ai tin? Nhưng mày yên tâm, Trâu Thiều Đông là ai chứ, anh ta đã đề phòng từ lâu rồi!”

Ngô Diệu ôm Champagne cau mày kết luận: “Sao chị ấy lại nói quen Lạc Tài Tần nhỉ!?”

“Này Diệu Diệu, mày có biết Lạc đại tài tử đáng giá bao nhiêu tiền không?” Phi Phi vừa nói vừa tiếp tục gõ bàn phím, “Liêm Khải nói, Lạc Tài Tần là thiên tài. Dân nghệ thuật là thế đó, thiên phú quyết định tất cả! Mày bảo Hầu Khải đem mấy ông họa sĩ già mà gã đang có đối lấy Lạc Tài Tần đi, gã sẽ chẳng do dự lấy một giây.”

Ngô Diệu ngồi ngẩn ra trên nệm, “không phải anh ấy chỉ mở phòng tranh thôi sao? Ngày nào cũng ăn mì xào ...”

“Ha ha!” Phi Phi cười sảng sặc, “Thế mới đáng giá chứ, những người có giá đều quái dị!”

Đêm ấy, Ngô Diệu trần trọc, trở mình cả đêm, khó khăn lắm mới thiếp đi thì lại mơ mình đánh một trận trời nghiêng đất ngã với Lương Tiểu Mạn.

Sáng hôm sau, Ngô Diệu mặc bộ đồ “Lao công chân tay” ngáp dài đến cửa phòng tranh đợi. Lạc Tài Tần xách hộp, lưng đeo giá vẽ lẻ rề đi tới.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Ngô Diệu thắc mắc hỏi.

Lạc Tài Tần cười, “đi thực tế.”

”Thực tế?”

10. Chương 10

Ngô Diệu đã bị Lạc Tài Tần “lừa” lên chuyến xe bus lắc lư tới vùng ngoại thành như thế, vất vả lắm mới chen được xuống xe. Trước mắt là vùng nông thôn.

“Nhà ở đây đều tự xây hết sao?” Cô chưa từng tới nông thôn nên cảm thấy vô cùng mới mẻ.

“Ừ, đều là tự tìm thợ xây đấy”. Lạc Tài Tần bước tới cạnh cô, “Có nóng không? Mua hai chai nước nhé?”

“Vâng, được ạ”. Ngô Diệu định chạy tới cửa hàng cạnh đó.

“Này!” Lạc Tài Tần một tay cầm bảng vẽ không ngăn được, thấy cô cầm đầu cầm cổ chạy bèn hét to lên, “Đứng lại!”

Ngô Diệu sững người, ngoảnh đầu lại thấy Lạc Tài Tần đang nhìn mình bắt đắc dĩ, bèn hỏi, “Anh thích nước lạnh hả?”

Lạc Tài Tần thở dài, bước tới, “Ý anh là, anh đi mua hai chai nước, em muốn uống gì?”

“À, khách sáo thế làm gì?” Ngô Diệu chạy vào cửa hàng mua hai chai nước vị chanh, mở nắp chai đưa cho Lạc Tài Tần, rồi mở nắp chai kia, vừa đi vừa hỏi, “Đi thực tế ở đâu ạ?”

Lạc Tài Tần chỉ về phía một chiếc cầu nhỏ phía trước, “Ở kia, đậm chất thôn quê”.

Đi tiếp chừng mười phút nữa, qua một chiếc cầu đã, nhìn về phía trước, quả đúng là phong cách đậm chất thôn quê....Phía xa là núi, gần đó là con đường nhỏ quanh co, hai bên đường là kênh nước, còn có một ruộng rau cải to, xa hơn nữa là đường ray xe lửa.

“Chưa từng tới nông thôn hả?” Lạc Tài Tần cười hỏi.

“Vâng, chưa bao giờ”. Ngô Diệu lắc đầu thán phục, chỗ này đúng là đẹp quá.

“Hồi còn nhỏ anh sống ở đây”. Lạc Tài Tần đi đến một sườn dốc, xa xa có hồ sen, mấy người thả câu bên bờ, trông đầy vui vẻ thỏa mãn.

Đỡ họa sĩ đi lên, Ngô Diệu dựng giúp giá vẽ, thấy ba chân giá không chắc chắn, còn tìm mấy viên đá nhỏ chèn vào cho chắc.

“Giỏi lắm”> Lạc Tài Tần lấy dụng cụ vẽ tranh ra, rồi ngồi lên hộp vẽ.

Cô cũng ngồi bên cạnh, chống tay nhìn.

Vẽ được một lát, một chiếc xe đạp điện đột nhiên dừng lại, ông lão ngồi trên xe đạp hô to, “Tiểu Tần, tới thăm ông nuôi hả con?”

“Vâng”. Lạc Tài Tần vẫy vẫy tay với ông lão, “Con vẽ xong rồi đi”.

“Để ông nói với ông con...” Nói tới đây thì thấy Ngô Diệu, bèn hỏi, “Bạn gái hả?”

Ngô Diệu muốn chớp mắt, Lạc Tài Tần gật đầu.

“Ôi, thế hôm nay ông phải mổ gà rồi. Ông đi báo cho ông ấy đây, ha ha”. Ông lão nói xong liền sốt sắng chạy xe đi.

“Khụ khụ!” Ngô Diệu lườm Lạc Tài Tần.

Lạc Tài Tần giơ tay chỉ chỉ vào tai mình, “Đó là hàng xóm của anh, tai ông ấy hơi nghễnh ngãng. Em có giải thích với sông ấy thì cũng chẳng ăn thua”.

Ngô Diệu ôm đầu, bụng bảo dạ thế thì không hay rồi.

“Ông là họ hàng của anh hả?”

“Ừ, là chồng vũ nuôi của mẹ anh. Ông tốt lắm. Anh mê chó cũng là từ ông”.

“Ừm....Nhà anh giàu thật đấy. Mẹ anh còn có cả vú nuôi nữa!” Ngô Diệu kinh ngạc.

Lạc Tài Tần vui vẻ, “Bà ngoại anh không có sữa, vừa hay bạn bà cũng có con nhỏ, vậy là bà chăm sóc mẹ anh luôn, thế nên một người là bà ngoại, một người là bà vú”.

“hay thế, chẳng phải là anh có hai bà ngoại sao?” Diệu Diệu nghiêng đầu, nhìn Lạc Tài Tần vẽ ông lão câu cá, gật gù.

Lạc Tài Tần vừa vẽ vừa kể chuyện hồi nhỏ cho Ngô Diệu nghe, “Anh lớn lên ở đây, hồi học cấp hai phải vào thành phố học, lúc mới vào trường thì nhớ nơi này lắm, cứ nhớ thì cầm bút vẽ. Những thứ anh nhìn thấy đều có thể ghi nhớ trong đầu, có thể vẽ ra giống ý hết như đúc. Thấy giáo cấp hai của anh nhìn thấy, bèn bắt đầu dạy anh kỹ thuật vẽ”.

“À” Ngô Diệu gật đầu, nhìn Lạc Tài Tần đang ngồi trên ghế gấp phác họa, lại nhớ chuyện tối qua Phi Phi nói anh rất đáng giá.

Về hết buổi sáng, Lạc Tài Tần đưa Ngô Diệu tới nhà ông trong làng.

Khoảng sân lảng xi-măng ở cổng trước đang phơi lúa, phía sau nahf là nhà nông hai tầng, Ngô Diệuj thấy một bà cụ đang ngồi bên bếp lò trước cửa nhà nhặt hẹ, trên bếp đặt chiếc ấm đồng màu đen.

Cánh cửa đằng sau bà cụ mở rộng, bên trong có rất nhiều giá phơi lá dâu, bên trái có lẽ là nhà bếp, tường nhà bị ám khói đen một mảng lớn, khói bếp đang bốc ra từ ống khói, bên trong vang lên tiếng xào nấu xèo xèo. Con mèo tam thể béo ù ngồi trên bệ cửa sổ đang liếm móng chân, chú chó vàng to lớn đang nằm sấp ở phía dưới, thấy Lạc Tài Tần lập tức vẫy đuôi.

“Bà”. Lạc Tài Tần đi vào, bà cụ ngẩng đầu lên, vội bỏ hẹ xuống đứng dậy nói, “Tiểu Tần, bạn gái đâu rồi, cho bà xem nào!”

Ngô Diệuj ngừng ngừng nhìn Lạc Tài Tần, bụng bảo dạ, ông chú lúc này cũng nhiều chuyện ghê.

Lạc Tài Tần không dám nói với cô rằng giờ chắc cả làng đều biết anh có người yêu.

NGô Diệuj nhìn bà vú của Lạc Tài Tần, bà vô cùng gầy, trông như chưa được ba mươi cân, cứ cảm thấy..liệu sức khỏe bà cụ có được tốt không? Cô ngược mắt lên nhìn Lạc Tài Tần. Anh gật đầu, trông như nhờ Ngô Diệuj giúp đỡ.

Ngô Diệuj tròn mắt nhìn anh, “Thế mà không nói sớm để còn mang ít đồ tới nữa!”

Lạc Tài Tần gãi đầu, còn sợ nói trước thì Ngô Diệuj không chịu đi.

“Bà”. Ngô Diệuj đỡ bà cụ, “Cháu tên là Ngô Diệuj”.

“Ừ...Diệuj Diệuj à?” Bà cụ mắt kèm nhèm bèn ghé lại nhìn, thấy Ngô Diệuj trắng trẻo ngoan ngoãn thì hài lòng lắm, nhanh chóng nhét phong bao đỏ cho cô, “Tiểu Tần nhìn người được quá!”

NGô Diệuj sao có thể nhận được, Lạc Tài Tần tới nói, “Bà cho thì em cứ cầm đi, không hận bà lại đâu”.

Ngô Diệuj cảm thấy vô cùng xấu hổ...Điểm đặc biệt nhất của những người thật thà chính là, tự dưng cho tiền còn khiến cô khó chịu ơn là tự dưng lấy tiền của cô.

Bà của Lạc Tài Tần rất hòa nhã, còn ông thì vô cùng thoải mái, mở chai rượu để uống với Lạc Tài Tần, mỗi người nửa chai.

Tối bữa cơm, NGô Diệuj ăn đủ thứ ngon, mùi vị những món ăn ở quê đều rất ngon. Cá, gà, vịt đều tự nuôi, rau trái không thuốc trừ sâu, đến cơm cũng nấu bằng củi, còn có cháy nữa....Cô no căng, bà cụ còn đưa cho cô hai hộp thức ăn, bảo mang về để người nhà ném thử thức ăn nhà nông.

Ông Lạc Tài Tần vô cùng hài hước. Người ta là cả đời chưa bao giờ say, còn ông cả đời chưa bao giờ tỉnh, nói chuyện triền miên, rượu vào bụng chưa được ba chén là văng tục ra hết, lại còn khuyên Lạc Tài Tần nhanh cưới vợ đi, làm Ngô Diệuj thẹn đỏ cả mặt.

Ngô Diệuj ngồi trên sạp tre nói chuyện với bà, con mèo tam thể nằm trên đùi cô. Lạc Tài Tần đi với ông tới chỗ nuôi chó xem con chó ngao mới, đúng là người yêu chó trong truyền thuyết, nghe đâu hai người họ mà nhìn thấy chó ngao Tây Tạng thì không đi nổi.

Hôm nau là ngày vô cùng đặc biệt với Ngô Diệuj, chuyện buồn phiền mấy hôm rồi đều bị vứt lên chín tầng mây, vui vẻ hưởng thụ sự yên tĩnh của cuộc sống điền viên, dù có hơi mệt, nhưng cảm giác như được sạc đầy pin. Cũng không biết Lạc Tài Tần thật sự đưa cô đi thực tế rồi thuận đường giả làm bạn gái để làm vui lòng hai cụ, hay đơn thuần chỉ để cô thư giãn.....nhưng dù thế nào thì kết quả cũng không rồi, hai bên đều hài lòng.

Ăn bữa tối xong, hai người mới tạm biệt ông cụ, bà cụ đi nhờ xe máy điện của người trong làng tới trạm xe bus, Ngô Diệuj ngoái đầu lại, hóa ra chỉ cần mất bốn mươi phút ngồi xe bus, thêm chục phút đi xe máy là có thể lảnh đời rồi.

“Này”. Lạc Tài Tần lên xe, chọc chọc Ngô Diệuj, “Hôm nay cảm ơn cô nhiều lắm, bà anh đã mong ngày này lâu lắm rồi”.

“cảm ơn gì chứ? Em cũng rất vui mà”. Ngô Diệu trả lại phong bao cho anh, “Được ăn được nói được gói mang về nữa chứ”. Lạc Tài tần cười cười, Ngô Diệu nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, tai hơi nóng lên không biết vì lẽ gì

Về đến nhà, Ngô Diệu bày thức ăn ngon ra đầy bàn, ông bà Ngô ném xong lại càng củng cố thêm quyết tâm muốn Lạc Tài Tần làm rể nhà này.

Ngô Diệu hét với lên trên tầng, “Phi Phi, có ăn không?”

“Ừm!”

Bà Ngô khoát tay với Ngô Diệu, “Tâm trạng Phi Phi không tốt, về nhà thì nổi cáu lên!”.

“Sao thế ạ? Cãi nhau với Liêm Khải ạ?”

“Không biết nữa”. Bà Ngô vào bếp lấy ra hai bát canh gân nhĩ, “Nào, con bê lên hai đĩa ăn, bảo Phi Phi hạ hỏa đi”.

“Vâng!” Ngô Diệu bê bát lên tầng, quả nhiên thấy Phi Phi đang ôm gối cáu giận trên giường.

“Phi Phi” Ngô Diệu đặt bát canh gân nhĩ xuống, quơ lấy Champagne đang xán lại làm nũng, hỏi Trương Phi Phi, “Làm sao thế? Ai chọc tức đại tiểu thư nhà chúng ta tức thế?”

Phi Phi ngồi bật dậy, nghiêng răng, “Là tên Liêm Khải, đúng là bực mình mà!”

“Bạn trai No.1 làm gì hả?” Ngô Diệu ngồi xuống chuẩn bị phụ bạn mắng chửi. Mỗi lần Phi Phi khó chịu trong lòng, điều cần nhất không phải an ủi, mà là mắng chửi thậm tệ tên đàn ông đó.

“Anh ta đi ăn cơm với tao thì đụng phải bạn gái cũ, con bé kia đúng là vênh váo! Cái tên Liêm Khải ấy không thêm giới thiệu là bạn gái, chỉ nói tao là bạn thôi! Cứ làm như bản tiểu thư đây không đang được giới thiệu lắm ấy!”

Phải rồi, bạn gái cũ là người mẫu cơ đây, dáng người mặt mũi cũng đẹp nhưng bản tiểu thư đây đâu có kém gì! Đâu tới nổi!”

“Anh ấy sợ mày giận mà” Trong lòng cô cũng cảm khái, hôm nay đúng là thú vị, đều là chuyện bạn trai bạn gái.....

An ủi Phi Phi một hồi, hai người đều mệt, tắm rửa xong lên giường đi ngủ sớm, chuẩn bị sáng mai dậy làm việc.

Ba giờ sáng, di động của Ngô Diệu đột ngột có chuông. BỊ đánh thức, Ngô Diệu cầu nhàu mò di động, ai mà nửa đêm nửa hôm rồi còn gọi tới, nhưng thấy cái tên hiển thị trên màn hình lại là Lạc Tài Tần.

Ngô Diệu sững người ra, nhận cuộc gọi, “A lô?”

“A lô?”

“Ông anh đi rồi”.

Ngô Diệu chết trân, mãi sau mới phản ứng lại được, “Hả? Sao thế được chiều nay còn mạnh khỏe mà....Anh đang ở đâu thế?”

di en danlequyd n c m

Lạc Tài Tần nói đang ở trên nóc phòng tranh.

“Anh đừng nghĩ quẩn nhé!” Ngô Diệu quỳnh lên.

Lạc Tài Tần hơi mệt mỏi, “Phòng tranh có một tầng, có nghĩ quẩn cũng tìm nhà cao tầng chứ, anh đang đau lòng, em đừng chọc anh nữa”

Ngô Diệu dụi mắt tỉnh hẳn, “Ồ.....thế em tới ngồi với anh nhé”.

Lạc Tài Tần im lặng một lát, “Mang theo mấy lon bia đến được không?”

“Được” NGô Diệu bỏ dậy thay quần áo, lấy mấy lon bia để trong tủ lạnh. Nghĩ một lát lại dắt theo Champagne, chạy xuống tầng viết giấy để lại, rồi cầm chìa khóa ô tô của bố, lái xe tới phòng tranh.

Cửa cuốn phòng tranh mới hạ xuống một nửa, đèn dóm sáng trưng, có chiếc thang đặt ở trong phòng. Ngô Diệu ngẩng nghĩ chốc lát, ôm Champagne trèo lên nóc nhà. Lạc Tài Tần bình yên vô sự ngồi trên đó thấy Champagne chạy tới bèn kéo nó lại vuốt ve.

“Sao anh lại lên đây? Không phải đến đó trông ban đêm sao?”

“Họ hàng nhà người ta đang khóc lóc, bọn anh chỉ được xem là họ hàng xa thôi, phải mai mới có thể tới, bố mẹ anh qua đó giúp rồi”. Lạc Tài Tần nhìn Ngô Diệu, “May mà hôm nay đưa em theo. Hoàn thành ước nguyện của ông”.

“Sao lại thế? Rõ ràng hồi sáng ông còn khỏe mà”.

“Khi ông xuống nhà thì bất cẩn trượt ngã, xuất huyết não, nửa đêm thì đi”. Lạc Tài Tần thở dài, “Số người là thế đó, nói đi là đi luôn”.

Thấy Lạc Tài Tần rầu rĩ Ngô Diệu bèn kéo anh ngồi xuống, nghĩ hồi lâu mà vẫn chẳng nảy ra được câu nào an ủi, chỉ sợ mình ăn nói vụng về, đành nói một câu, “Anh....cố nén đau thương”.

Lạc Tài Tần nhìn cô một cách khâm phục, hồi lâu mới đáp, “Ừ....cảm ơn em”.

Ngô Diệu mở lon bia đưa cho anh, “Thế sự vô thường mà, anh nhìn thoáng ra một chút đi”.

“.....” Lạc Tài Tần mệt mỏi tựa lên vai cô, “Em giỏi thật, lúc này anh không đau lòng như thế này đâu”.

Ngô Diệu xấu hổ, “Em muốn an ủi anh mà”

“Thất bại rồi”. Lạc Tài Tần thở dài.

“Ừm...” NGô Diệu vừa cầm lon bia lên uống, vừa căng thẳng hỏi, “Anh không khóc đấy chứ? Em sợ nhất là đàn ông khóc...”

“Em đã thấy đàn ông khóc rồi à?” Lạc Tài Tần nhìn cô.

“Thấy thường xuyên ấy chứ”. Ngô Diệu nghiêm túc nói, “Trước đây hay có bạn trai bị Phi Phi đánh khóc”.

Cuối cùng Lạc Tài Tần cũng bị cô chọc cười.

“Đúng rồi!” Ngô Diệu chọn một chỗ thoải mái rồi ngồi xuống, lảng sang chuyện khác, “Hôm nay Liêm Khải chọc giận Phi Phi”.

“Vậy à? Làm sao thế?”

“Ừm, là thế này...”

... ..

11. Chương 11

Ngô Diệu và Lạc Tài Tần cùng ngồi trên nóc nhà tới khi trời sáng mới ngáp ngáp dài leo xuống. Lạc Tài Tần đi dự lễ tang của ông. Ngô Diệu vốn định chớp mắt ở cửa hàng một lát nhưng Lạc Tài Tần không an tâm, lái xe đưa cô về nhà.

Ngô Diệu loạng choạng về phòng định đánh một giấc thì Phi Phi đã xông tới trước mặt, túm lại, “Diệu Diệu, đã mất chưa thế?”

Ngô Diệu tỉnh táo được phân nửa, “Cái gì hả!”

“Thì hỏi chút mà!” Phi Phi cẩn thận quan sát Ngô Diệu, nhìn lên nhìn xuống nhìn trái nhìn phải.

Ngô Diệu vùng vẫy mãi mới thoát được, bỏ lên giường nằm, ngược nhìn Phi Phi mặc một chiếc váy hai dây xếp ly màu đen, trông rất cao quý nhả nhặn, lại còn trang điểm cẩn thận, Cô hỏi, “Sắp đi dự tiệc hả?”

“Hôm nay khai trương salon nghệ thuật do phòng tranh của Trâu Thiều Đông mở, có rất nhiều người tới nên tao phải trang điểm đẹp một chút, xem có thể câu được con rùa vàng nào không”. Phi Phi vừa nói, vừa soi gương chỉnh sửa váy xống, cười tủm tỉm nháy mắt với Ngô Diệu.

“Không phải mày đã có bạn trai No.1 rồi sao? Sao lại câu rùa vàng nữa hả?”

“Ừ, giờ hết No.1 rồi, No.1 đã bị giáng cấp!” Phi Phi xích lại hỏi, “Diệu Diệu, tao có thể mượn cái vòng kia của mày đeo một chút được không?”

“Cái vòng trên châu đen ấy hả?”

“Ừ, hôm trước tao muốn mua một cái, nhưng tìm mãi mà không có cái nào hợp, vòng của mày hợp với cái váy này lắm”.

Ngô Diệu mở ngăn kéo, lấy hộp ra đưa cho Phi Phi, “Tặng mày luôn”.

“Không được!” Phi Phi nghiêm túc nói, “Tao chỉ mượn thôi, tao không lấy đồ của chị em đâu?”

“Nó cũng không đắt tiền đâu”. Ngô Diệu chậm rãi mở hộp ra đeo vòng lên cổ Phi Phi, “Ừm, đúng là hợp với cái váy này. Mày cứ giữ đi”.

“Không phải chiếc vòng này là bà lão hàng xóm tặng mày sao?” Phi Phi hỏi, “Bà mất rồi nhỉ. Mày giữ làm kỉ niệm, sao tao lấy nó được chứ?!”

“Mấy năm nay tao cũng có đeo đâu, cũng chỉ để đó....Mày đeo thì bà càng vui hơn”.

“Con ngốc này, mày bị chuyện ông của Lạc Tài Tần tác động rồi hả?” Phi Phi xoa đầu cô, “Ngủ đi, chuyện sinh lão bệnh tử có thể buồn, nhưng đừng nghĩ quá nhiều”. Nói rồi cầm ví, đi giày cao gót, tạm biệt Ngô Diệu xong thì đi.

Ngô Diệu nằm ngửa trên giường...Rõ ràng lúc này rất buồn ngủ, nhưng nằm một lát thì lại không buồn ngủ nữa, cứ nhìn lên trần nhà rồi ngẩn ngơ.

Bà Ngô nhẹ nhàng gõ cửa phòng, thò đầu vào gọi, “Diệu Diệu?”

“Mẹ.” Cô đã ngủ thấy mùi mì tôm trứng từ xa, vội vàng ngồi dậy, “Con đói chết mất!”

Bà Ngô cười cười bê bát đặt lên tủ đầu giường cho con gái, Ngô Diệu ăn mì, bà Ngô bóc một cây xúc xích cho Champagne ăn.

“Diệu Diệu, Tiểu Tần không sao chứ?”

“Vâng ạ, mẹ đừng lo lắng”.

“Mẹ không lo mà chỉ tò mò”. Bà NGô xích lại gần cười cười, “Sao đang buồn cậu ấy lại nghĩ tới chuyện tìm con hả?”

“Con đáng yêu mà”.

“Mẹ đang nói nghiêm túc cơ mà”. Bà Ngô cười hơi phần khích, “Tay cậu ấy bị thương, cũng là vì cứu con đúng không?”

“Khu khu..... “NGô Diệu đấm ngực, sặc cả mì, “Ai bảo thế?!”

“Phi Phi”. Bà Ngô lại đút bánh quy cho Champagne, Phi Phi kể tình huống hôm đó kinh điển lắm, Trâu Thiều Đông giận con, lúc con xông ra thì đụng phải xe Lạc Tài Tần, Tiểu Tần vì không muốn con bị thương nên đã làm đệm thịt cho con”>

“Ha.....” Ngô Diệu hít sâu, cuối cùng cô cũng biết tạp chí lá cải tồn tại như thế nào rồi.

“Này, ngày nào mẹ cũng hầm canh cho cậu ta ăn, con nhớ mang đi nhé”. Bà Ngô xắn ống tay áo lên, đương nhiên phải chăm sóc con rể tương lai thật kĩ rồi!

Ngô Diệu nhìn mẹ chăm chăm, lẩm bẩm, “Bố người ta là đầu bếp, mẹ đừng múa rìu qua mắt thợ, không lại dơ mặt”.

Bà Ngô cười tủm tỉm nắm lấy cằm con gái mình nhìn, “Con gái ngốc, con thông minh hơn ẹ xem nào, đã biết chưa, xấu hổ thì không tìm được chồng tốt đâu”. Rồi dọn cái bát không, chậm rãi ra ngoài.

Giờ Ngô Diệu lại càng mất ngủ, cô bật tivi lên, kênh địa phương đang đưa tin hôm nay phòng tranh do Trâu Thiều Đông mở mời mấy vị họa sĩ nổi tiếng tới tham dự, nói văn hoa thì là nhà doanh nghiệp trẻ.

Ngô Diệu tặc lưỡi mấy cái, “Ai da, Trâu Thiều Đông như điều gặp gió nhĩ”.

Theo bản tin, hôm nay bức tranh mới của họa sĩ trù tượng được xem là bảo vật quốc gia – Lạc Tài Tần đã được đấu giá. Ngô Diệu chớp mắt, trong đầu đặt Lạc Tài Tần vào chung với danh xưng họa sĩ tầm cỡ quốc gia, bất giác run lên.....Bảo vật quốc gia ăn mì xào chộc Champagne?

Dù hình ảnh lướt qua rất nhanh, nhưng Ngô Diệu vẫn nhận thấy một người xinh đẹp mặc váy đỏ đứng cạnh Trâu Thiều Đông trong nghi lễ cắt băng khánh thành, đây là cô bạn gái tin đồn Phi Phi nói sao? Cô gật đầu – vô cùng xinh đẹp, nhưng hình như tên Trâu Thiều Đông kia nhìn thấy như thế này chưa vừa mắt. Tên thói tha ấy, phẫn lên trời luôn đi, không biết tài năng kiểu gì mới giữ nổi hân nữa.

Nghĩ ngợi một hồi, Ngô Diệu thấy mệt, đánh một giấc ngon lành trong khi tivi vẫn mở, tay vẫn cầm điều khiển. Nhưng chưa được bao lâu, di động dồn dập đổ chuông. Ngô Diệu trở mình, rút đầu vào gối rồi trùm chăn kín mít, lại tiếp tục ngủ. Nhưng di động vẫn kiên nhẫn đổ chuông, cuối cùng Champagne cũng bị đánh thức, cào hai chân trước lên thành giường gọi cô chủ, còn rên lên ư ử như muốn nói, “Ồn quá, tắt điện thoại đi”.

Ngô Diệu thở dài, tâm không cam tình không nguyện mà thò tay cầm di động lên nghe, “A lô...”

“Diệu Diệu hả?!” Khi bên kia lên tiếng, Ngô Diệu liền hối hận, sớm biết người gọi tới là Lương Tiểu Mạn thì đã ngắt máy luôn cho rồi.

“Chị Tiểu Mạn hả, có chuyện gì thế?”

Lương Tiểu Mạn hỏi, “Có phải Lạc Tài Tần ở cạnh em không?” rồi cười ha hả, “Bảo cậu ta nghe điện thoại nào”.

“Em đang ở nhà, có tới cửa hàng đâu”. Ngô Diệu cau mày, đúng là Lương Tiểu Mạn để mắt tới Lạc Tài Tần.

“Muộn thế này mà vẫn còn ngủ à?” Lương Tiểu Mạn lẩm bẩm, hình như không tin.

Ngô Diệu thầm nghĩ chị thật phiền, ai cần chị lo tôi ngủ tới mấy giờ chứ, “Không có chuyện gì cả, em cúp máy trước đây”.

“Này! Chờ chút, nếu lát nữa em mở cửa hàng mà gặp Lạc Tài Tần thì bảo cậu ấy gọi điện cho chị được không?” Lương Tiểu Mạn cười hỏi.

Ngô Diệu ngẩng đầu lên, sợ luôn...đến câu này mà cũng nói được.

“Chị tự tìm anh ấy được mà”.

“Chị không có số điện thoại của cậu ấy, không thì em cho chị số nhé?” Lương Tiểu Mạn nói ra ý đồ đích thực, đó là muốn có số điện thoại của Lạc Tài Tần.

Diệu Diệu thở dài, “Chị à”.

“Ơi?”

“Chị muốn là gì hả?” Ngô Diệu đã tỉnh ngủ, bèn ngồi dậy.

“Sao phải căng thẳng thế, sếp chị rất thích Lạc Tài Tần, muốn mua tranh của cậu ấy”. Lương Tiểu Mạn cười, “Chị giới thiệu mỗi lần ăn cho cậu ấy không tốt hả?”

Ngô Diệu chỉ cười.

“Cười cái gì, chúng ta là họ hàng mà, giúp chị nhé?”

“Người biết số Lạc Tài Tần nhiều lắm, chị hỏi người khác đi”. TRước khi đập máy, Ngô Diệu chưa thấy hả, bèn thêm một câu, “Còn nữa, lúc nào chị trả tiền cho em thế? Máy thứ đồ bị vỡ trong cửa hàng em lần trước còn lỗ vốn kia kìa”.

“Này....Diệu Diệu, sao em không nể tình thân thế nhỉ?” Lương Tiểu Mạn có vẻ không vui.

“Em đang nói lý mà chị lại nói tình với em à, lúc chị không nói lý với em, có từng nể tình thân không?” Ngô Diệu nghiêm túc nói, “Còn nữa, Lạc Tài Tần là bạn em, em biết chị muốn vươn lên, nhưng đừng lợi dụng bạn em và em”. Nói xong liền đập máy.

Sau đó Ngô Diệu ngồi ngẩn ngơ trên giường một lát rồi mới ý thức được mình vừa mắng cho Lương Tiểu Mạn một trận! Cô vuốt ngực hít sâu một hơi – ai da, thích quá, đã đời quá!

Lúc này, chuông di động vang lên, lại là Lương Tiểu Mạn gọi. Ngô Diệu thở dài định không nghe máy thế nhưng lại nghĩ, tôi sợ chị à, nên cầm điện thoại lên, “A lô?!”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, Ngô Diệu còn tưởng Lương Tiểu Mạn sẽ la lối mắng chửi, không ngờ chị ta lại thở dài, “Mọi người ai cũng lợi hại, ai cũng có bản lĩnh, chị sắp hết đường rồi, xin em giúp chị một việc nhỏ thế mà em cũng không chịu sao?”

“Sao chị lại hết đường được. Hai bác cũng đâu phải không có tiền, chị vẫn còn nhà ở. Hơn nữa, không phải anh rể khi ly hôn cũng bồi thường cho chị rồi sao?”

“Em.....” Lương Tiểu Mạn bị Ngô Diệu chọc tức, cười, “Chị phí lời với công chúa rồi. Em có biết nhân tình thế thái là thế nào không, từ nhỏ tới lớn chú dì đều nâng niu nuông chiều, em có biết vào đời khó khăn thế nào không?”

“Biết chứ, thế nên em không muốn vào”. Ngô Diệu thẳng thắn đáp lại, “Chị muốn vào đời thì cũng đừng giẫm lên đầu người khác, không thấy thất đức hả?”

“Em giúp chị lần này đi mà”. Lương Tiểu Mạn nghiêm túc nói, “Chị vất vả lắm mới trèo lên được vị trí này, bảo cho số điện thoại của Lạc Tài Tần để gọi nói vài câu thì chết à?”

Ngô Diệu đắn đo một lát, trước đây Lạc Tài Tần đã nói Lương Tiểu Mạn đang làm việc ở nhà đầu tư nổi tiếng làm ăn thủ đoạn.

“Không được!” Ngô Diệu kiên quyết từ chối, danh tiếng của Lạc Tài Tần tuyệt đối không thể bỏ bọn họ phá hỏng được.

“Em....” Lương Tiểu Mạn thấy cô em họ của mình cứng đầu không chịu nói, chỉ cười nhạt một tiếng, “Không phải em thích cậu ta, sợ chị giành mất đấy chứ?”

“À, chuyện đó thì không” Ngô Diệu lắc đầu.

Từ trước tới giờ Lương Tiểu Mạn đều bó tay với Ngô Diệu, làm cách nào cũng chẳng lại được với con bé vừa ngổ vừa ngốc này.

“Thật sự tuyệt tình như thế sao?” Lương Tiểu Mạn hết cách, “Em không sợ chị nói cho Lạc Tài Tần biết về chuyện em với Trâu Thiều Đông trước kia sao?”

Ngô Diệu thấy khó hiểu, “Thì chị nói đi, có phải chuyện bí mật gì đâu”.

“Được, em nhớ nhé! Chị sẽ không quên đâu!” Lương Tiểu Mạn hung giữ trút giận,

Ngô Diệu gật đầu, “Vâng, bye bye nhé. À, chờ chút”.

“Cái gì?” Lương Tiểu Mạn tưởng Ngô Diệu đổi ý, vội vàng hỏi.

“Bác gái đã lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt, chị bớt chút thời gian về với bác, tiền kiếm chẳng hết, cũng chẳng chứng minh cái gì, bản thân vui vẻ là....”

“Con nhỏ chết tiệt, chị cần em dậy bảo à. Từ nhỏ tới lớn em có gì hơn chị hả?” Lương Tiểu Mạn mắng xa xả, “Tự lo lấy thân em đi!” rồi đập máy.

Ngô Diệu neho mắt nhìn di động hồi lâu, rồi ngã xuống ngủ tiếp. Lần này cô ngủ một giấc ngon lành đến tận hơn hai giờ chiều mới bị đánh thức. Mở choàng mắt ra, thấy Phi Phi vừa về, đá bay đôi giày cao gót ra rồi nằm lên giường, “Một quá.....cái đám nghệ thuật trời đánh kia đúng là khó hầu hạ”.

“Tao xem tin tức rồi, vang dội lắm”. Ngô Diệu sán lại gần hỏi han.

“Thì vang dội thật. Mà hôm nay còn có người gây rối nữa”. Phi Phi bất mãn nói.

“Sao thế?”

“Hôm nay có mấy phóng viên, thực ra chỉ nhìn một cái là biết mấy tên gây rối, nghi ngờ độ thật giả của tranh Lạc Tài Tàn”. Phi Phi bất mãn nói.

“Sao giờ lại có kiểu thủ đoạn làm ăn như thế nhỉ.....” Ngô Diệu lầm bầm.

“Ôi, cùng lĩnh vực thì cạnh tranh mà”. Phi Phi gác một tay dưới cằm, “Mày ngủ cả buổi sáng à?”

Ngô Diệu gật đầu, kể lại chuyện mắng Lương Tiểu Mạn, khiến Phi Phi cười phá lên, “Sướng thế, tao muốn chửi chị ta lâu rồi”.

“Nhưng nghĩ lại cũng thấy chị ta đáng thương”. Ngô Diệu thuộc cung Thiên bình, tính cách lúc do dự không quyết đoán, đặc biệt là qua cơn xúc động thì thường thấy hối hận, hơn nữa lại thật thà, lúc nào cũng nghĩ nói thế có nặng lời không.

“Người đáng hận hầu hết đều có chỗ đáng thương, ở bệnh viện mỗi ngày đều có rất nhiều trẻ em dù chẳng làm bất cứ chuyện xấu nào mà cũng mắc phải bệnh nan y, tao có lòng thương thì đặt vào những nơi ấy. Ít nhất khi mày chân thành đối xử với chúng, chúng cũng sẽ không quay ngược lại cắn mày một cái rồi lại giẫm thêm một cú, chỉ để được leo cao!”

“Cũng đúng!” Ngô Diệu gật đầu ngồi dậy, “Đi ăn đi! Nghe nói có nhà hàng của Myanmar mới khai trương ở trên phố ngon cực!”

“Ừ.....” Phi Phi lưỡng lự một lát, “À, thực ra thì.....”

“Hả. Có hẹn rồi chứ gì? Ai thế? Con rùa vàng mới câu được hay là No.1 cu hả?”

“He he” Phi Phi cười cười, hơi thẹn thùng, “Hôm nay No.1 cũ tới xin lỗi tao, hơn nữa còn dỗ cho tao vui, thế nên là.....tạm thời phục chức, nên tao không đi với mày được!”

“Ừ!” Ngô Diệu gật đầu, nhìn Phi Phi trang điểm xong thì vội vã chạy đi hẹn hò, chẳng biết sao lại nhớ tới câu nói của mẹ - Xấu hổ thì không kiếm được chồng tốt đâu.

Ở nhà chán, Ngô Diệu dứt khoát thay quần áo ra ngoài đi dạo. Biển người trên phố vẫn cuộn cuộn, Ngô Diệu ngược hướng mà đi, lại dạo ngang qua cửa hàng lần trước mua áo len. Ma-nơ-canh đã được mặc một chiếc áo khoác rất đẹp.

Ngô Diệu đang nghĩ đi đâu tiếp thì phía sau có người lên tiếng, “Đi một mình hả? Có muốn đi ăn không?”.

12. Chương 12

Ngô Diệu ngoảnh đầu lại, thứ đập vào mắt đầu tiên là bộ vest đen phẳng phiu. Cô sững ra một lát, cảm thấy giọng nói và bộ quần áo này không hề ăn nhập với nhau, tới khi nhìn thấy miếng vải đen đeo trên cánh tay và cánh tay bó bột hơi lạc lõng, cô mới thốt lên một câu, “A! Bộ vest đẹp thế này mà cắt đi thì tiếc quá!”

Người đối diện im lặng giây lát, rồi trấn tĩnh đáp. “Có cắt đâu, cuộn vào bên trong thôi”.

“Thật không?” Ngô Diệu lại gần xem xét, lật ống tay ra phát hiện đúng là được cuộn lại mới an tâm.

“Khụ khụ”.

Ngô Diệu ngẩng đầu lên, chỉ tay vào anh, “Mắt đỏ kìa”

Lạc Tài Tàn hiếm khi ăn mặc chỉnh tề, nghe Ngô Diệu nói thế bèn ngẩng mặt lên trời có chút bất đắc dĩ.

“Em toàn chào hỏi thế mà”. Ngô Diệu vỗ lên cánh tay Lạc Tài Tần, thấy tinh thần của anh vẫn tốt, bèn hỏi, “Mẹ em có hầm canh đây, anh có muốn tới ăn không?”.

“Không được”. Lạc Tài Tần lắc đầu, “Nhà có tang trong ba ngày không thể tới nhà người khác. Hôm nay mẹ anh dặn thế”.

“Thế à? Lễ tang sao rồi?”

“Người đến viếng nhiều lắm. Con chó vàng cũng chết rồi”

Tim cô thắt lại, “Tại sao?”

“Nó không chịu để ai tháo giường của ông, cứ nằm ở gầm giường suốt, rồi bị một miếng ván giường rơi trúng”.

“A!” Cô che tai lắc đầu, “Em không nghe, ghê quá đi!”

Lạc Tài Tần cúi đầu nhìn, thấy Ngô Diệu ứa nước mắt, bèn phì cười, “Ông anh mất mà em không khóc, con chó vàng chết thì lại khóc à?”

“Xấu xa”. Cô lau mắt, “Làm em khóc...Nó chết thật sao?”

“Ừ, sáng mai ông được hỏa táng, không an táng ở nghĩa trang, ở quê có đất, con chó vàng được chôn bên cạnh ông”. Nói xong, Lạc Tài Tần đi sát lại gần Ngô Diệu nói nhỏ, “Trước khi chết nó còn cắn giày của ông nữa”.

Ngô Diệu đẩy Lạc Tài Tần, “Đồ đáng ghét”.

Thấy mắt Ngô Diệu đỏ lên, Lạc Tài Tần cười, “Huê nhé, hai con thỏ đi đâu ăn nào?”

Ngô Diệu lườm anh, “Ăn của Myanmar nhé?”

Lạc Tài Tần nhìn tay mình, “Ăn của bằng một tay? Khó đấy”.

“Ừ nhí” Ngô Diệu gật đầu, “Thế đi ăn mì vậy”.

“Sao mà lên voi xuống chó thế hả trời”. Lạc Tài Tần rút ra một tấm voucher. “Là em thì anh mới cho đấy”.

“Đi không?” Lạc Tài Tần cười, “Tối qua đã làm phiền em, anh mời em ăn một bữa nhé?”

“Được thôi!” Ngô Diệu vui vẻ đồng ý.

Buổi tối, cửa hàng hai bên đường đèn đóm sáng trưng, đèn sau ô tô kéo ra hàng dài ánh sáng trên đường. Lạc Tài Tần mặc vest chỉnh tề, chỉ tiếc còn mang cánh tay bó bột, Ngô Diệu ăn mặc đơn giản, tay xách túi bảo vệ môi trường, trên túi còn in hình chibi phiên bản cute của Champagne.

Hai người đường hoàng tiến vào nhà hàng cao cấp, vào thang máy lên tầng cao nhất của nhà hàng. Phục vụ nhà hàng mời hai người vào đại sảnh, Lạc Tài Tần gọi hết mấy món ngon, Ngô Diệu nhìn giá mà lè lưỡi, Lạc Tài Tần thủng tút rồi!

diễn-đàn-lê- quý-đôn

Lạc Tài Tần còn mở chai vàng đỏ, tửu lượng của Ngô Diệu bình thường, nhưng một hai ly thì vẫn có thể uống được, dù sao đã có người mời, không có lý do gì để tự bạc đãi mình, vừa nâng ly nhấp một ngụm thì Lạc Tài Tần đột nhiên nói, “Trâu Thiều Đông”.

“Khụ khụ.....”

Ngô Diệu sắc rượu ho khù khụ. May mà nhà hàng cao cấp này chỉ cao cấp ở giá thức ăn, chung quanh vẫn ồn ào, náo nhiệt, không mấy người chú ý tới.

Cô lau miệng, nhìn Lạc Tài Tần thắc mắc, Lạc Tài Tần chỉ ra phía sau cô, cô ngoái đầu lại thì thấy hai người ở cửa đang bước vào, là Trâu Thiều Đông và một cô gái trẻ xinh đẹp....Ngô Diệu nhớ ra, chính là cô bạn gái tin đồn mình nhìn thấy trên tivi.

Vừa bước vào đã thấy Diệu Diệu và Lạc Tài Tần, Trâu Thiều Đông thoáng sững sờ. Ngô Diệu im lặng, cầu cho hắn ta ngồi ra xa một chút!

Nhưng Trâu Thiều Đông đi thẳng tới bên Ngô Diệu, nói, “Khéo thể nhỉ?”

Lạc Tài Tần gật đầu, Ngô Diệu vẫn giả làm đờ đẫn nhìn thực đơn, Trâu Thiều Đông bắt đầu gọi cô một tiếng, “Diệu Diệu”.

Ngô Diệu ngẩng đầu lên nhìn hắn ta cười cười, “Hi:”. Rồi cúi đầu tiếp tục nhìn thực đơn.

“Bạn à?”. Cô gái đi cùng Trâu Thiều Đông cười hỏi, liếc mắt nhìn Ngô Diệu.

“Đây là Lưu Di”. Trâu Thiều Đông giới thiệu, rồi nói, “Ngô Diệu, Lạc Tài Tần”.

Lưu Di nghe tới tên Lạc Tài Tần thì tròn mắt, “A! Anh chính là Lạc Tài Tần hả?”

Lạc Tài Tần lịch sự cười.

“Tay anh sao thế? Không bị nặng chứ?”

Tim Ngô Diệu thất lại vì áy náy.

Trâu Thiều Đông lại chú ý tới mảnh vải đen trên tay Lạc Tài Tần, “Xin nén bi thương”.

Lạc Tài Tần gật đầu, “Cảm ơn”.

Lúc này món Ngô Diệu gọi đã được đưa lên, Lưu Di kéo tay Trâu Thiều Đông, “Chúng ta cũng ăn đi, em đói lắm rồi”.

Trâu Thiều Đông gật đầu. ngồi xuống chỗ không xa chỗ bọn Diệu Diệu cho lắm, rất gần.....

Trước khi ngồi xuống, Trâu Thiều Đông còn cố ý liếc mắt nhìn Ngô Diệu một cái, thấy cô rất vô lương tâm trút cả nỗi lòng vào thức ăn, bắt đầu dĩ thử dài.

“Đó chính là Lạc Tài Tần hả?” Lưu Di thăm thì hỏi, “Đẹp trai quá, hóa ra đúng là trẻ tuổi thật. bọn họ cứ nói anh ta mới hai mươi mấy tuổi thôi, tôi còn nghĩ gạt người chứ, thiên tài!”

Trâu Thiều Đông cười cười không lên tiếng.

“Đó là bạn gái của anh ta à?” Lưu Di gọi món xong thì hỏi, “Đáng yêu lắm”.

Trâu Thiều Đông vẫn không ừ hừ gì.

“Từ nãy giờ anh cứ im im thế. Sao vậy?” Lưu Di hỏi.

“Không sao cả, là em quá phấn khích thôi”.

“Gặp được thần tượng đương nhiên là phấn khích rồi”. Lưu Di nâng ly rượu lên. “A.....Thì ra đó là bạn gái của Lạc Tài Tần”,

“Sao nào?” Trâu Thiều Đông cũng nhấp một ngụm rượu, “Có vấn đề gì à?”

“Không có, họ đẹp đôi mà”. Lưu Di chống một tay dưới cằm, “Ngô Diệu khiến người ta có cảm giác rất thoải mái”.

Trâu Thiều Đông đặt ly rượu xuống, “Gọi món đi”.

“Anh vừa mất hồn hả?” Lưu Di không nhịn nổi, cười phá lên, “Đã gọi xong từ lâu rồi”.

Ngô Diệu chẳng suy nghĩ gì nhiều, đồ ăn ngập tràn đã đẩy Trâu Thiều Đông ra khỏi đầu cô rồi. Với tính thần chuyên nghiệp ăn sạch uống tiết và chủ nghĩa nhân đạo đã sẵn sàng cho người cử động bất tiện lại vừa trải qua lễ tang, Ngô Diệu vừa ăn vừa gấp cho Lạc Tài Tần, rất nhiều món bị vương ra ngoài khiến cô luống cuống tay chân.

Lưu Di ngồi bên cạnh nhìn sang cười cười, thấy có món Ngô Diệu không biết ăn thì ra hiệu chỉ cho cô, Còn Trâu Thiều Đông ít động đũa, chỉ uống rượu.

“Ăn ngon chứ?” Lạc Tài Tần hỏi Ngô Diệu.

“Ngon!” Cô gật đầu, “Đáng đồng tiền lắm”.

Ăn được nửa bữa, Lạc Tài Tần ra hiệu cho Ngô Diệu nhìn ra phía sau, “Lại có người quen kia”.

Ngô Diệu rầu rĩ, mọc đầu ra lắm người quen thế? Vừa ngoảnh đầu lại, được lắm! Lương Tiểu Mạn và một người đàn ông. Lương Tiểu Mạn mặc bộ váy dài màu đen gợi cảm, quyến rũ tỏa sáng có hơi chói mắt, có lẽ vì trông quá xinh đẹp nên không ít thực khách đều ghé tai thì thầm có lẽ là ngôi sao nào đó. Người đàn ông đi bên chị ta cũng không tồi, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, đeo kính trông rất trí thức. Ngô Diệu nhìn từ xa thấy gã ta có chút xảo quyệt, lại người này tâm cơ rất nặng, cảm giác là kiểu đàn ông biết lợi dụng phụ nữ. Cô cũng không biết mình đang nghĩ lung tung cái gì, bèn lắc đầu tiếp tục ăn.

Lương Tiểu Mạn và người kia bắt tay với Trâu Thiệu Đông trước, đôi bên nói chuyện, Ngô Diệu nghe thấy được tên người đàn ông kia là Hầu Khải. Nhớ ra chuyện hồi chiều, cô không kìm nổi mà nhú mày, hạ giọng xuống căng thẳng dặn dò Lạc Tài Tần, “Lúc này Lương Tiểu Mạn gọi điện tới nói muốn tìm anh”.

“Có gọi tới đâu”. Lạc Tài Tần nhìn di động mình.

“Em không nói cho chị ấy biết số của anh”.

Lạc Tài Tần nhìn chằm chằm cô hồi lâu, bật cười vui vẻ.

“Cười cái gì! Em còn mắng cho chị ấy một trận...”

Lạc Tài Tần cười càng to hơn, Ngô Diệu cau tiết đập cho anh một cú, “Anh còn cười!”

“Không cười không cười” Lạc Tài Tần đưa thực đơn cho cô, “Voucher còn chưa dùng hết mà, chọn thêm mấy món mang về đi”.

Cô cười tủm tỉm nhận lấy gọi món ăn, “Trưa mai ăn nhé? Bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, mang đến cho thím mì xào một ít nữa”.

Hai người đang nói chuyện thì Lương Tiểu Mạn đã sớm chú ý tới Ngô Diệu, dẫn Hầu Khải đi tới, “Diệu Diệu, Tài Tần”.

Nghe tiếng “Tài Tần” kia của chị ta Ngô Diệu bèn không nén nổi mà rung mình, thậm nghĩ tới thân thiết thế mà còn chẳng gọi được hai tiếng Tài Tần, chị giỏi thật đấy.

“Cậu Lạc, rất vui khi gặp cậu” Hầu Khải lập tức giơ tay ra bắt tay với Lạc Tài Tần, “Đã nghe tiếng cậu từ lâu”

“Chào anh” Lạc Tài Tần lịch sự bắt tay, Tiểu Mạn vội vàng giới thiệu Hầu Khải với Lạc Tài Tần, cũng nhắc tới việc muốn mua tranh của anh, Lạc Tài Tần chỉ vào tay mình, “Gần đây tôi bị thương không vẽ được, thế nên chắc phải qua một thời gian nữa....”

“Không sao, tôi chờ được mà” Hầu Khải gật đầu, lại nhìn sang Ngô Diệu rồi hỏi Lạc Tài Tần, “Người yêu cậu?”

“Là em họ em” Lương Tiểu Mạn không để Ngô Diệu kịp phủ nhận đã cướp lời, giới thiệu với Hầu Khải, “Ngô Diệu”.

Ngô Diệu hết cách, đành bắt tay với Hầu Khải, trong lòng có chút không vui, Lương Tiểu Mạn hết thuốc chữa thật rồi! Lưu Di bèn cầm ly rượu chống cằm xem kịch hay, Trâu Thiệu Đông thản nhiên ngồi ăn.

“Diệu Diệu này” Lương Tiểu Mạn vỗ lê vai Ngô Diệu, “Sao tới nhà hàng cao cấp mà ăn mặc thế này? Trông có khác nào mấy nhà bà quê không?”

Ngô Diệu ngược mắt lên nhìn chị ta, “Ổ cửa không treo biển cấm nhà quê và chó vào, nên em vào thôi”.

Lạc Tài Tần cũng muốn cười, thấy chắc là hai ly rượu vang đỏ lúc này đã có tác dụng rồi, Ngô Diệu nhanh nhẩu hơn bình thường nhiều. Trâu Thiệu Đông đưa nước cho Lưu Di, lắc đầu...Hầu Khải cũng đưa mắt nhìn Ngô Diệu có chút bất ngờ, tủm tỉm cười nhìn Lương Tiểu Mạn, có vẻ thích thú trước màn kịch hay này.

“Ha ha.....” Lương Tiểu Mạn ngăm néo Ngô Diệu một cái, “Con bé chết tiệt này càng lúc càng khó ư”

Ngô Diệu xoa xoa cánh tay bị néo, bất mãn nhìn Lương Tiểu Mạn.

“Tổng giám đốc Hàu, chúng ta không làm phiền họ nữa, sang bên kia ngồi nhé?” Lương Tiểu Mạn kéo Hàu Khải tới bàn bên, gọi món. Dù sao Hàu Khải đã gặp Tài Tàn rồi, mục đích hôm nay đã đạt được, Lương Tiểu Mạn hài lòng, không ngờ lại chạm mặt Ngô Diệu và Lạc Tà Tàn ở đây, đúng là ý trời.

Tóm lại là, trừ các yếu tố bên ngoài, bữa cơm này Ngô Diệu vẫn thấy rất vui vẻ. Ăn no xong thì cảm thức ăn đã đóng gò, cùng Lạc Tà Tàn ra về, trước khi đi Lưu Di cười cười vẫy vẫy tay với Ngô Diệu, có lẽ nghĩ cô còn nhỏ tuổi,

Ngô Diệu có ấn tượng rất tốt với Lưu Di, hẳn nhiên cũng vẫy tay lại.....Lưu Di là cô gái khiến người ta có cảm tình, cảm giác cô ấy cũng là người thông minh tài giỏi, lại rất tự lập như Phi Phi, không biết Trâu Thiếu Đông chỉ yêu chơi hay thật lòng nữa.

Trâu Thiếu Đông mất hứng, niềm vui ngày đầu tiên phòng tranh khai trương cũng nhạt đi nhiều.

Lưu Di là người thông minh, có lẽ đã nhận ra được điều gì, bèn hỏi, “Cô bé kia quen anh à?”

“Cô ấy cùng tuổi với em đây” Trâu Thiếu Đông tiếp tục uống rượu.

“Hả?” Lưu Di ngưỡng mộ, “Trông cô ấy trẻ hơn em nhiều quá, có lẽ là vấn đề tâm thái nhĩ. Sao nào? Không tranh nổi với Lạc Tà Tàn à?”

“Đừng nói lung tung”. Trâu Thiếu Đông hồ hững đáp.

Lưu Di gật đầu, “Đúng rồi.....Dự án sắp tới anh chuẩn bị để em hay Trương Phi Phi phụ trách hả?”

Trâu Thiếu Đông cau mày, “Không phải bọn em đều đang hợp tác sao?”

“Cô ấy giỏi quá, nếu hợp tác mà lỡ bất đồng ý kiến thì chắc chắn cãi nhau to, nên cứ phân rõ chủ thứ thì tốt hơn. Bên phòng tranh em khá rành, bên quảng cáo cô ấy giỏi, anh cứ xem tình hình mà phân công”,.

“Có phải phụ nữ bọn em cứ ganh đua tới cùng mới chịu thôi không?” Trâu Thiếu Đông thoáng uể oải.

“Đàn ông cũng thế thôi” Lưu Di nâng ly lên mời Trâu Thiếu Đông, “Trên Thế giới này không ai thích bị thua”.

.....

13. Chương 13

Rất khuya Ngô Diệu mới về tới nhà. Ông bà Ngô vẫn chưa ngủ, đang ngồi nói chuyện với Phi Phi.

“Bố mẹ”. Cô đóng cửa, ôm Champagne vuốt ve, “Bố mẹ vẫn chưa ngủ ă?”

“Diệu Diệu!” Ông Ngô vẫy tay gọi Ngô Diệu, “Xem này, báo hôm nay đều giới thiệu tranh của Tài Tàn”.

“Thế ă?” NGÔ Diệu đọc báo, hóa ra bức tranh Con sâu tình yêu của con mèo trầu tượng Lạc Tà Tàn vẽ đạt giải thưởng rất lớn.

“Giỏi thế thật ă?” Ngô Diệu không kìm được khen ngợi,

“Thằng nhóc này đúng là tầm ngẩng tầm ngẩng mà rất có tương lai” Ông bà Ngô nhìn thế nào cũng thấy rất hài lòng, Ngô Diệu có sự cảm tiếp thep đây sẽ là màn đại hội tập thể khuyến kết hôn nên vội vã kéo Phi Phi lên tầng.

“Đúng rồi”.

Tắm rửa xong hai người đi ngủ, Ngô Diệu đột nhiên nhớ ra, “Hôm nay lúc ăn cơm đầu tiên là gặp Lưu Di và Trâu Thiếu Đông, sau lại gặp Tàn Tiểu Mạn và Hàu Khải”.

“Hả?” Phi Phi ngạc nhiên, “Mày ăn cơm với ai thế?”

“Lạc....Lạc Tài Tần” Ngô Diệu lấp bắp, “Anh ấy có voucher mời tao đi ăn”.

“Ăn ở nhà hàng nào?”

“Nhà hàng Quốc tế”.

“Oa”. Phi Phi nhồm dậy, “Ý mày là, Lương Tiểu Mạn đã thăng cấp tới mức một mình đi ăn với Hầu Khải rồi à? Bọn họ có biết mày ăn ở đó không? Sao mà trùng hợp thế?”

“TRùng hợp thôi”. Ngô Diệu nhún vai, “Tao và Lạc Tài Tần tình cờ gặp nhau mà”>

“À..Nếu mà biết Trâu Thiệu Đông mời đi ăn ở nhà hàng Quốc tế, tao cũng đi rồi”.

“Anh ta cũng mời mày à?”

“Mời chứ. Tao và Lưu Di phụ trách việc mở phòng tranh lần này mà, làm việc hiệu quả nên hẳn ta mới mời bọn tao ăn cơm”.

Phi Phi chợt cười hì hì, “Nhưng nghệ do chính tay quý ngài No.1 làm cũng không tồi”.

Mấy hôm nay Ngô Diệu không chú tâm buôn bán, thế nên sáng ra đã đưa Champagne tới cửa hàng, mở cửa làm ăn. Phòng tranh vẫn chưa mở cửa, chắc là Lạc Tài Tần đang đưa tiễn ông đoạn đường cuối cùng.

Hơn mười giờ, Ngô Diệu đang học may theo sách hướng dẫn thì thấy có một cậu thanh niên lén lút nhìn phòng tranh của Lạc Tài Tần. Có thể cậu ta là phóng viên, nhưng cậu ta không mang theo máy ảnh mà trông giống sinh viên hơn.

“Cậu tìm ai à?”

diễn đàn ăn lê quý đôn

Cậu ta ngược mắt lên nhìn Ngô Diệu. Ánh mắt ấy khiến cô giật mình, không phải cậu ta có ý dọa dẫm gì.....nhưng cảm giác hơi lạ. Cô cũng không biết tại sao mình lại nghĩ tới mấy tên biến thái trong phim Hồng Kong. Lúc này, A Lực đạp xe tới, cậu thanh niên kia bèn quay người chạy mất. Ngô Diệu thì đầu ra thấy cậu ta đã chạy ra khỏi ngõ, bèn thở phào nhẹ nhõm.

“Ai thế? Hình như em đã gặp người đó rồi.....Không phải, hình như mấy hôm rồi anh ta đều đến tìm anh Lạc”.

“Hả?” Ngô Diệu nghi hoặc.

“Chị Diệu Diệu”. A Lực thả xe đạp ra chạy tới, cười giả lả.

“Sao đấy?” Diệu Diệu lườm A Lực, bình thường cậu không thêm để ý vai vế gọi cô là Diệu Diệu, hoặc to gan hơn là Tiểu Diệu Diệu, gọi chị Diệu Diệu chắc có chuyện muốn nhờ vả.

“Nói đi, định nhờ chị chuyện gì?”

“Chị có chị em gì không?” A Lực nịnh nọt hỏi thăm, “Không phải kiểu như Lương Tiểu Mạn đâu nhé, như chị Phi Phi ấy”

Ngô Diệu vui vẻ hỏi, “Cậu hỏi làm gì?”

“Tìm đối tượng cho em đi” A Lực thành thực đáp.

“Cậu....thích mẫu người như Phu Phi à?” Ngô Diệu nhắc nhở, “Phi Phi có cá tính mạnh đó”.

“Em biết mà!” A Lực cười, “Em thích! Em muốn tìm một người nghiêm túc.”

“Ha, ranh con. Nhưng cậu chưa có sự nghiệp, còn ít tuổi, mà còn chưa tốt nghiệp nữa. Cậu cũng biết, kiểu phụ nữ ấy yêu cầu cao lắm đó”.

“Cũng đúng. Nếu em được như anh Tài Tần thì hay rồi”.

Hai người đang nói chuyện thì có người gọi, “Diệu Diệu”, giọng điệu chẳng khác gì gọi mèo.

Ngô Diệu sững sờ, mỹ nhân mặc đồ công sở đang đứng ngoài cửa là Lưu Di.

“A, Lưu Di?” Ngô Diệu vội xua tay với A Lực, ý bảo – Phấn đi!”

A Lực thì tròn tròn mắt nhìn Lưu Di, thấy cô vào cửa hàng liền vội vàng bưng ra một cái ghế, lại nháy mắt với Ngô Diệu ý nói – Thế này cũng tuyệt này.

Ngô Diệu cũng đến bó tay luôn, bụng bảo dạ, đây là bạn gái của Trâu Thiệu Đông mà.

“Sao cô lại tới đây, muốn mua gì à?” Ngô Diệu rót trà mời Lưu Di.

“À, không phải, tôi tới tìm cô chơi chút thôi” Lưu Di cười ha ha, quạt sát cửa hàng. Champagne thấy có người đẹp đến bèn nhanh nhẩu chạy tới cọ cọ. Lưu Di lại là người thích chó, ôm nó vuốt ve, cứ luôn miệng nựng sư tử con, sư tử con.

Thấy A Lực nhìn tới sắp mất cả hồn vía, Ngô Diệu bèn nhanh chóng xua tay với cậu chàng, ý nói: Cô này không được! A Lực gãi đầu ra ý: Lát nữa nói chuyện nhé! Rồi chạy ra ngoài giúp mẹ dọn hàng.

Ngô Diệu bắt đầu dễ dàng, ngồi xuống tiếp chuyện Lưu Di.

“Diệu Diệu. Thiệu Đông nói cô có tài lắm, sao lại ở đây mở cửa hàng? Hay là tới giúp một tay đi”.

“Anh ta nói tôi tài năng hả?” Khóe miệng Ngô Diệu giật giật, “Có phải anh ta uống say không?”

Lưu Di che miệng cười, “Tối qua anh ấy uống hơi nhiều, câu nào cũng nhắc tới cô.”

Ngô Diệu chợt tỉnh ngộ, chắc là Lưu Di tới thăm dò, bèn lắc đầu, “Tôi chẳng có gì với anh ta cả, giờ không àm sau này cũng không”.

Lưu Di cười phá lên, “Cô thú vị phết, Tôi không tới thăm dò gì đâu mà thật sự tới chơi với cô. Tôi vừa về nước, lại không phải người ở đây nên chưa có bạn bè gì. Người quen biết không phải đồng nghiệp cùng công ty rhih cũng là khách hàng đối thủ cạnh tranh không thể thân thiết được”.

“Ừm”. Ngô Diệu gật đầu, Lưu Di quả nhiên rất giống Phi Phi.

Lưu Di ngồi vắt chân ăn quýt, “Bên cạnh là phòng tranh của Lạc Tài Tần hả? Anh ấy không ở đây, tiếc thật đấy, tôi muốn tham quan một chút”.

“Chắc chiều anh ấy về đấy”. Ngô Diệu đoán nói thì có bóng người lướt qua đầu ngõ.....Anh chàng kì cục lúc này vẫn chưa đi, Ngô Diệu cau mày.

diễn- đàn-lê-quý- đôn

“Sao thế?” Lưu Di nhìn ra ngoài.

Ngô Diệu lắc đầu, “À, không sao...Cô nghĩ hả? Hôm nay Phi Phi đi làm mà?”

“Ừ chúng tôi phân công làm việc theo sở trường, Phi Phi phụ trách làm quảng cáo, qôi phụ trách bên phòng tranh.”

Cả buổi sáng Lưu Di cứ ở lý cửa hàng nói chuyện với Ngô Diệu, dù hai người không thân quen lắm, nhưng Lưu Di là cô gái dễ khiến người ta yêu mến, nên Ngô Diệu không hề khó chịu, còn nói chuyện rất vui vẻ. Buổi trưa hai người cùng ăn mì xào, còn buôn chuyện một hồi với thím bán mì xào, ngay cả khi A Lực mời Lưu Di tham dự buổi lễ khiêu vũ của trường, cô cũng lập tức đồng ý.

Cả ngày trời Ngô Diệu đều thấp thỏm nhìn ra đầu ngõ, vì tên kai cứ đứng đó suốt. Tên này bị bệnh gì thế trời, đứng cả buổi sáng rồi. Chẳng lẽ đợi Lạc Tài Tần. Không nên nổi tò mò, cô nhắn tin cho Lạc Tài Tần, “Có một tên quái dị quanh quẩn ở gần đây, hình như đang đợi anh”.

Chẳng bao lâu sau, tin nhắn trả lời, “Đei kính, trông giống biến thái hả?”

Ngô Diệu kinh ngạc, “Anh quen hả?”

“Không quen, chỉ là một kẻ thích theo dõi thôi”.

Ngô Diệu hít sâu. Căng thần nhìn ra ngoài, thích theo dõi? Liệu có mục đích gì không? Muốn bắt cóc hay làm gì nhỉ?

“Này”. Thấy Ngô Diệu có vẻ căng thẳng hồi hộp, Lưu Di bèn hỏi, “Cô đang làm gì thế?”

“Không có gì...” Ngô Diệu cất di động vẫn lo lắng.

Lát sau Lạc Tài Tần về, việc đầu tiên là xông tới gặp Champagne, “Nhớ mày chết mất”.

Champagne cũng rất điên cuồng dụi dụi vào anh, cảnh tượng rất “cảm động lòng người”. Tên thích theo dõi kia lại xuất hiện ở đầu ngõ.

“Tên kia là ai thế nhỉ?” Lần này Lưu Di cũng phát hiện ra cậu ta, hét lên, “Này, cậu làm gì thế? Lén la lén lút”.

Tên kia quay người chạy biến đi.

“Bị điên à?” Lưu Di chau mày.

“Cậu ta theo tôi mấy ngày rồi”. Lạc Tài Tần không hề bận tâm, “Nhưng lần nào tôi hỏi cậu ta muốn làm gì, cậu ta cũng chạy mất, cứ không chú ý là lại xuất hiện, cứ như hồn ma đeo bám vậy”.

“Biến thái thế”. Lưu Di và Ngô Diệu đều thốt lên.

“Đừng quan tâm đến cậu ta”. Mở cửa phòng tranh ra, Lạc Tài Tần lụ nhú mày, thở dài, “Lại thiếu mất mấy bức”.

“Bị trộm à?” Ngô Diệu nhìn anh.

Lạc Tài Tần gật đầu, “Gần đây bị trộm tranh, hơn nữa tranh bị trộm đều là tranh vẽ dở, không biết bọn trộm muốn làm gì...”

diễn n đ àn lê q uy đ ôn

“A, lần này không phải em làm đâu”. A Lực vội vàng giải thích. Lạc Tài Tần chỉ cười cười, gọi điện cho cảnh sát.

Mấy viên cảnh sát khu vực và Lạc Tài Tần đã thân nhau từ lâu. Khi tới ghi biên bản mấy viên cảnh sát đổ bèn trêu chọc, “Cả khu này, có chỗ cậu là nhiều thị phi nhất”.

Buổi chiều cứ thế ồn ã trôi qua. Lưu Di tham quan phòng tranh của Lạc Tài Tần xong thì mãn nguyện ra về. Trước khi đóng cửa hàng Ngô Diệu nhận được tin nhắn của Trâu Thiếu Đông mời cô đi ăn.

Ngô Diệu nhắn trả lời, “NO!”, rồi dắt Champagne đứng đỉnh về nhà.

Rẽ qua góc phố, định mua mấy cốc trà sữa vừa đi vừa uống, bất chợt cô trông thấy loáng thoáng bóng người quen quen. Cô giật nảy mình, tên kia sao lại đi theo mình chứ! Nếu đi khỏi khu phố sầm uất, thì sẽ rẽ vào một con ngõ nhỏ vắng vẻ, nên Ngô Diệu không dám đi, cứ đứng nguyên tại chỗ chân chừ. Phát hiện cô đang đợi mình, người kia bèn chạy mách, Ngô Diệu thở phào dắt Champagne đã nghe phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngoảnh đầu lại thì thấy tên kia đuổi theo mình.

“A!” Diệu Diệu thấy cậu ta đang chạy về phía mình thì sợ hãi hét toảng lên, kéo Champagne bỏ chạy, Champagne chẳng hiểu gì, còn ngoảnh đầu lại nhìn người kia, ngu ngơ không chạy nhanh nổi.

Chỉ chạy được vài bước Ngô Diệu đã bị đuổi kịp. Khi tên kia định đưa tay ra kéo cô lại, cô bèn ném cốc trà sữa, rồi cầm túi xách đánh trả, “Đồ biến thái! Cứu tôi với!”

Cậu ta liền giơ ngón tay ra hiệu với cô, “Suyt, suyt!”

Ngô Diệu chưa bao giờ sợ như thế, cô đang nghĩ phải nâng âm lượng hét mất tiếng nữa thì cậu ta hạ giọng thì thào, “Chị đừng kêu nữa, tôi có chuyện muốn nói với chị”.

Cô lo lắng, ôm Champagne trừng mắt với cậu ta.

“Tôi...” Cậu chàng xua xua tay, “Tôi khoanh biến thái. Tôi có chuyện muốn nói với chị mà”.

“Nói”. Giọng Ngô Diệu run run, trong ngõ không có người, chỉ có cô, Champagne và một người trông như biến thái,

“Chi có biết có người muốn hại Lạc Tài Tần không?”

Cậu hỏi của cậu ta khiến Ngô Diệu sững sờ. Cô thả Champagne ra, “Cái gì?”

Cậu chàng gãi đầu, “Tôi nghe nói, có người trộm tranh của Lạc Tài Tần, định vu cáo anh ấy tìm người vẽ họ”.

“Thật à?!” Ngô Diệu sợ hãi, “Ai da, chẳng trách gần đây lại bị trộm tranh. Sao cậu không nói chuyện này với Lạc Tài Tần?”

“Anh ắt.....Anh ấy là thần tượng của tôi, tôi không dám nói chuyện với anh ấy. Tôi....hồi hộp”.

“Xi!” Thế giới to lớn này đúng là nhiều chuyện kì thú, Ngô Diệu cũng không sợ cậu ta nữa, hỏi, “Ai làm chuyện này?”

“Mấy sinh viên không đứng đắn trong học viện mỹ thuật”. Nói rồi, cậu ta liền nói cho cô nghe tên và kế hoạch sơ lược của những người đó, rồi nhanh chân chạy mất.

Ngo Diệu thấy đây không phải chuyện đùa, bèn nhanh chóng gọi điện nói chuyện với Lạc Tài Tần.

Đê, ầy, cảnh sát mai phục gần con ngõ đã tóm được bọn trộm tranh cùng tang chứng vật chứng.....

14. Chương 14

Mấy kẻ trộm tranh đều là sinh viên học cùng trường với Lạc Tài Tần, lần này vì muốn nổi tiếng nên bị người khác lợi dụng. Mọi người đều bất ngờ khi những sinh viên này khai ra kẻ đứng sau sai khiến.

Nguồn gốc sự tình là từ những kẻ đầu cơ, bọn họ đặt mua một số tranh của Lạc Tài Tần. Lạc Tài Tần có tài năng, ý tưởng sáng tạo của anh ta lúc nào cũng đầy ắp, hiệu suất khá cao. Họa sĩ tài năng phải để lại ít tranh thôi mới đáng tiền, thế là đám người kia này ra ý xấu.

Thực ra biện pháp rất đơn giản, tung tin đồn nói Lạc Tài Tần nhờ người ta sáng tác hộ, phá hủy danh dự, tranh của anh tất nhiên sẽ xuống giá rất nhanh chóng. Đến lúc Lạc Tài Tần không còn xuất hiện nữa, bọn họ mới bắt đầu tìm lại công bằng cho anh, tới lúc ấy chỉ có bọn họ mới có tranh của Lạc tài tần, lại có thêm truyền thuyết li kỳ về họa sĩ này, nên giá cả sẽ tăng vọt.

Thực tế chứng minh rằng, phần lớn thiên tài đều bị gục dưới tay một đám tầm thường tham lam vô độ.

May mà Lạc Tài tần có quý nhân phù trợ, cậu chàng trông như biến thái này đã cảnh báo Ngô Diệu, không chỉ ngăn được những tên đầu cơ hại Lạc Tài Tần, mà còn làm to chuyện lên trang nhất của truyền thông, kinh động tới giới nghệ thuật cả nước. Mọi người mãnh liệt lên án hành vi bỉ ổi của người mua, đồng thời cũng hô hào bảo vệ nghệ sĩ.

Tiếng tăm của Lạc Tài Tần chỉ thoáng cái đã vang dội, những người mua tranh của anh cũng thuận nước đẩy giá, kiếm được đầy túi.

Đương nhiên, chuyện ồn ào chỉ có ở ngoài kia, trong con ngõ nhỏ phía sau rạp chiếu phim vẫn yên bình, ầm áp như thường.

Ngày nào Lạc Tài Tần cũng ăn mì xào, chơi với Champagne.

Lạc Tài Tần tới phòng vẽ của cậu chàng kia, rồi về viết cho cậu ta bức thư coi như báo đáp. Đó là thư tiến cử gửi chỉ hiệu trưởng một trường nghệ thuật nổi danh quốc tế. nửa tháng sau, cậu chàng kia chạy tới, căng thẳng đưa Lạc Tài Tần xem giấy trúng tuyển.

Sau này Ngô Diệu mới biết, cậu chàng hướng nội thần kì kia thật sự mắc bệnh tự kỉ nhẹ.

di»ễn đàn l«ê quý đ»ôn

A Lực cũng nhận được thư trúng tuyển, Lạc Tài Tần không viết thư đề cử cho cậu nhóc, chỉ gửi tranh của cậu đi, đích thân hiệu trưởng kí quyết định mời A Lực nhập học.

Lạc Tà Tần cho cậu vay tiền để trả học phí cao chót vót, nghe nói A Lực có tài năng đặc biệt về hội họa, nếu được giáo dục ở bậc đại học, chắc chắn sẽ có tương lai, Lạc Tài Tần chịu trách nhiệm học phí của cậu, coi như đầu tư dài hạn.

Đương nhiên, để cảm tạ, Lạc Tài tần cũng nhận được một chuyện tốt khá thiết thực, từ đó về sau ăn mì xào không cần trả tiền, Ngô Diệu cũng được hưởng lây....

Chớp mắt đã tới cuối thu, ngày hai mươi tháng mười âm lịch là sinh nhật Ngô Diệu.

Sáng hôm ấy cô mặc chiếc áo khoác dáng dài màu đỏ mới mua, khi tới cửa phòng tranh thì thấy một bó hóa to được đặt trên đất.

Champagne chạy tới ngửi ngửi hắt xì liền hai cái.

Cô cầm bó hoa lên nhìn quanh quất, không thấy ai.....Ai tặng hoa thế nhỉ! Trên bó hoa cài một tấm thiệp trên đó chỉ vẽ một trái tim màu hồng.

Ngô Diệu giật mình – Biến thái thế?

“Sang ra có người đưa tới, hình như là người ở cửa hàng hoa”. Thím mì xào vẫy vẫy tay nói với Ngô Diệu, “Hôm nay sao xinh thế? Sắp đi hẹn hò hả cháu?”

“Không ạ”. Ngô Diệu tủm tỉm cười, “Áo này cháu mới mua, diện một chút”.

Cô mở cửa hàng, thấy Lạc Tài Tần vẫn chưa tới bèn hỏi thím, “Hôm nay Lạc Tài Tần không tới ạ?”

“À, hôm nay Tiểu Tần đi gỡ thạch cao ở tay”. Thím mì xào cầm cốc trà cười lớn, “Chắc sáng nay cậu ấy tới bệnh viện rồi”.

“Thế mà chẳng nói tiếng nào”. Ngô Diệu thấy như vậy thì không hay lắm, sớm biết cô đã đi cùng anh rồi.

“Mấy hôm trước cậu ấy đã dặn thím không được nói cho cháu biết, sợ cháu đòi trả tiền viện phí thuốc men”.

Hai người đang nói chuyện thì thấy một người mặc jacket quần jeans, dáng dấp to cao, khoảng trên ba mươi tuổi đi vào đầu ngõ. Ngô Diệu nhìn dáng thì đoán có lẽ người này trước đây là lính, trước bố cô cũng từng ở trong quân đội, mấy ông chiến hữu đều có đặc điểm ngồi thẳng lưng như thế.

Ông chú kia tới trước cửa phòng tranh Lạc Tài Tần ngó nghiêng, rồi nhú mày hỏi, “Đây là phòng tranh của Lạc Tài Tần phải không cháu?”

Sau chuyện lần trước, Ngô Diệu cũng trở nên khá cảnh giác, gật đầu, “Vâng ạ”.

“Không có nhà sao?” Ông ta nhú mày, rút di động bấm số.

Ngô Diệu đứng trong quầy vừa định ngồi xuống thì liếc thấy trong vạt áo jacket mở rộng của người đàn ông kia có báng súng màu đen....”A...” Cô sợ hãi hít vào một hơi. Người đàn ông kia thì đang nói chuyện điện thoại một cách thô lỗ, “Đợi lát nữa đi, nó không có ở đây!” Không biết bên kia nói những gì, còn người đàn ông này thì chửi té tát, “Tao @#%#&%#&o, đừng có nói với stao mấy chuyện vô bổ chết mẹ đó, lần này tuyệt đối không tha cho nó!”

Ngô Diệu đang cắt móng chân cho Champagne thì bị ông ta dọa tới khiếp vía, bắt giác ôm chặt lấy Champagne, nghĩ bụng không phải bắt cóc hay cướp gì chứ?! Nếu trả thù thì lại càng thảm hơn.

Ông chú kia ngắt máy rồi nhìn quanh, hỏi Ngô Diệu, “Này cô bé, cháu có biết lúc nào Lạc Tài Tần mới về không? Hy là cháu gọi điện thoại cho nó giùm chú với”.

Ông chú cười cười, “Chú biết, mấy tên làm nghề nghệ thuật đều có tật”.

Ngô Diệu càng sợ hơn.

Sau đó, ông chú chỉ vào chiếc ghế gấp trong cửa hàng Ngô Diệu, hỏi, “Cho chú ngồi nhờ một lát nhé? Chú đang đợi nó, hôm nay chú nhất định phải đợi bằng được”.

Ngô Diệu gật đầu, ông chú ngồi xuống, trêu chọc Champagne, rồi cảm thấy bức chibi của Ngô Diệu vẽ lên nhìn, “Ồi chao, cô bé cũng lợi hại quá”.

“Ha ha”. Ngô Diệu cười cười, lẳng lặng lấy di động trên bàn giấu vào túi áo, chạy ra hỏi thám mì xào, “Thám ời, cháu đi mua trà sữa, thám có uống không?”

“Ừ, thám không uống”.

Ông chú kia nghe thấy, bèn rút tiền ra đưa cho Ngô Diệu, “Này cô bé, mau cho chú một cốc nhé, chú mời cháu luôn”.

“Thế sao được ạ, để cháu mời chú”. Cô không muốn nhận, hoặc phải nói là không dám nhận tiền, nhưng ông chú kia nghiêm mặt lại, “Này, chú lớn tuổi già đầu sao lại để cháu mời được, cầm lấy”.

Ngô Diệu đâu dám từ chối, người này mang súng mà! Cô vội vàng cầm lấy nói cảm ơn rồi chạy biến đi.

Champagne ngồi trên quầy hàng nghiêng đầu nhìn Ngô Diệu, không biết cô chủ lại làm sao nữa.

Cô vội vàng chạy ra đầu ngõ, vừa xông vào quán trà sữa, vừa rút di động ra gọi cho Tiểu Ngô – anh cảnh sát khu vực đã thân quen – bảo anh ta mau mau đưa cảnh sát tới, ở đây có một người đàn ông mang theo súng tới tìm Lạc Tài Tần!

Tiểu Ngô vừa nghe thấy có súng thì vội vàng báo lên cấp trên.

Mấy cảnh sát hình sự vô trang đầy đủ lái ba chiếc xe cảnh sát đi....bắt cướp, Bọn họ dự tính tùy tình hình, nếu thật sự là tội phạm chạy trốn mang theo vũ khí thì sẽ nhanh chóng xin sự trợ giúp của bên đặc nhiệm.

Ngô Diệu đợi trước quán trà sữa.

Ở cửa phòng tranh, ông chú kia vẫn đang thắc mắc, “Quán trà sữa xa lắm à? Cô bé kia đi lâu thế?”

Thám mì xào cười lắc đầu, hỏi, “Này, có phải chú là cảnh sát không?”

Ông chú sưng người, vỗ đùi đánh đét, “Bà chị tinh mắt quá”.

“Ha ha”. Thám mì xào cười xua tay, “Trước đây con trai chị không nghe lời, thường xuyên phải giao lưu với cảnh sát, nên chị liếc một cái là nhìn ra ngay”.

“Trước đây không nghe lời, giờ thì cậu ta đã ngoan ngoãn rồi hả?”

“Đúng thế”. Thám mì xào rất tự hào, “Nó cũng vẽ tranh như Lạc Tài tần, đang dự học tại một trước tốt nhất”.

diễn-đàn-lê-quý-đôn

“Thế hay quá”. Ông chú gật đầu, “Em tên là Thái Hữu Bân, thuộc đội cảnh sát hình sự. Bà chị cứ gọi em là Tiểu Thái”.

Đột nhiên tiếng còi cảnh sát hú vang đầu ngõ, một đội cảnh sát xông vào, Ngô Diệu lo lắng cầm trà sữa đi sau Tiểu Ngô lo sợ lát nữa đầu súng lại làm thám mì xào và Champagne bị thương.

Đội cảnh sát hình sự mang súng đi trước, hét lên:

“Không được cử động”.....rồi đều sưng sờ.

Thám mì xào sợ tới trợn tròn hai mắt, Champagne vội vàng nhảy từ tên quầy hàng xuống ghế ngồi, chỉ thò nửa đầu ra nhìn.

“Này” Thái Hữu Bân trừng mắt nhìn đám cảnh sát, “Thu súng lại, đừng sạ bà chị này”.

Mấy viên cảnh sát ở phía trước vội vàng cất súng đi, cung kính chào hỏi ông chú kia, “Đội trưởng!”

Ngô Diệu chờ người ra.

Tiểu Ngô vỗ trán, khẽ nói với Ngô Diệu, “Tiểu thư ời, cô được lắm, ông ấy là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, nếu tôi mà mất bát cơm thì cô phải nhận tôi vào làm đấy”.

“Ha ha ha.....” Sau khi đuổi hết đám cảnh sát hình sự đi, Thái Hữu Bân nghe Tiểu Ngô kể chuyện báo án mà cười phá lên vui vẻ.

Thím mì sào giải thích giúp, vì trước đây Lạc Tài Tần đã gặp khá nhiều chuyện phiền phức, chắc chắn Ngô Diệu sợ có người kiểm chuyện nên mới báo nhằm cảnh sát.

Thái Hữu Bản không để bụng, “Đừng căng thẳng, cô bé rất cảnh giác này là người yêu của Lạc Tài Tần hả?”

“KHông phải ạ”> Ngô Diệu vội lắc đầu, “Chúng cháu chỉ là hàng xóm láng giềng thôi” Nói xong cô dùng nước nóng làm ấm trà sữa một chút rồi đưa cho Thái Hữu Bản. Đưa cho thím mì sào cốc kia, cô ôm Champagne ngồi ở cửa hỏi thăm, “Đội trưởng cảnh sát hình sự là chức to lắm à? Chú tìm Lạc Tài Tần có việc gì thế ạ?”

Thái Hữu Bản giải thích cho Ngô Diệu biết nguyên nhân ông tới đây. Hóa ra một vụ án giết người mà cảnh sát đang điều tra có liên quan tới một vụ tham nhũng, một viên quan chức đã bị bắt. Quan chức này có chỗ dựa khá lớn, muốn câu được con cá lớn thì phải làm cho gã mở miệng. Hiện gã đang bị tạm giam, phần lớn những thứ hồi lộ gã đều đã được giấu đi, bởi vậy gã rất vững tâm nhất quyết không khai. Thế nên phải tìm được toàn bộ số tiền hồi lộ, đủ để khép gã ta vào tội tử hình khiến gã sợ thì chắc chắn gã sẽ phải khai ra hết....Mà theo bọn họ được biết, gã có nhận hồi lộ một bức tranh của Lạc Tài Tần. Chính vì vậy, Thái Hữu Bản muốn tìm Lạc Tài Tần vẽ lại bức tranh ấy, lừa quan chức kia khai ra sự thật.

Ngô Diệu gật đầu, “Ý tưởng này không tồi”.

Thái Hữu Bản uống trà sữa khen Ngô Diệu, “Ý tưởng mua trà sữa báo cảnh sát của chúa cũng không tồi”.

Ngô Diệu đỏ bừng mặt.

Buổi trưa Lạc Tài Tần về, biết nguyên nhân Thái Hữu Bản tới bên lập tức đồng ý giúp đỡ, anh còn hỏi: “Nếu người đó thích sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật thì chắc còn có những tranh khác nữa phải không ạ?”

Thái Hữu Bản cho Lạc Tài Tần xem tờ danh sách, ngoài bức tranh kia, Lạc Tài Tần còn đưa cho ông thêm ba bức tranh khác nuwaxa.

Thái Hữu bản cầm tranh so sánh với ảnh chụp tranh gốc, trông không khác gì nhau! Nhất thời kinh ngạc nói không thành lời, “Thằng nhóc này giỏi, cậu là trí thông minh nhân tạo phải không?”

Ngô Diệu nói, “Anh ấy vẽ tiền nhân dân tệ giống y như đúc”.

“Cái này thì không được!” Thái Hữu Bản vội lắc đầu.

Gần đến giờ ăn tối Thái Hữu bản còn hứa sau khi phá án xong nhất định sẽ mời Lạc Tài Tần ăn cơm tối rồi mới đi.

Thím mì xào hừng hờn kể lại cho Lạc Tài Tần nghe chuyện Ngô Diệu báo cảnh sát đến bắt đội trưởng đội cảnh sát hình sự âm ỉ, khiến Lạc Tài tần cười phá lên. Ngô Diệu nhăn mũi bức bối, sinh nhật mà gây chuyện âm ỉ, thật là mất mặt chết.

Lạc Tài tần vào phòng rồi lại đi ra, đột nhiên nói, “Hoa đẹp lắm”.

Ngô Diệu chớp chớp mắt, còn chưa kịp nói thì đã thấy có một chiếc xe dừng lại đầu ngõ – Là xe của Trâu Thiều Đông.

Quả nhiên, Trâu Thiều Đông cầm theo hộp quà xinh xắn, đi tới trước cửa hàng Ngô Diệu đưa cho cô, nhìn chiếc áo khoác hơi trẻ con của cô mà cười cười.

Ngô Diệu thấy buồn bực.

“Tay anh khỏi chưa?” Trâu Thiều Đông hỏi Lạc Tài Tần.

“Khỏi rồi”. Lạc Tài Tần đáp lại, chú ý tới hộp quà và hoa trên bàn.

“Sinh nhật vui vẻ” Trâu Thiều Đông nói với Ngô Diệu, “Có đi ăn không? Mua bánh gato mừng sinh nhật em nhé?”

“Diệu Diệu”.

Trâu Thiều Đông vừa mới nói xong thì thấy Trương Phi Phi chạy tới, tay xách một chiếc bánh sinh nhật, thấy Trâu Thiều Đông đang đứng ở cửa thì bĩu môi nghĩ thầm, hành động nhanh thật đấy, bản tiểu thư đi taxi tới mà cũng không đuổi kịp hẳn.

“Không đi”. Ngô Diệu lắc đầu từ chối Trâu Thiều Đông, “Em đã hẹn Phi Phi rồi”.

“Hay là cùng đi nhé?” Trâu Thiều Đông đề nghị, rồi hỏi Lạc Tài tần, “Anh cùng đi nhé? Hôm nay là sinh nhật Diệu Diệu”

:Ừ.....” Lạc Tài Tần gật đầu.

Trâu Thiều Đông chỉ vào xe, “Anh đã đặt bàn rồi, đi cùng nhé?”

Thấy Ngô Diệu chần chừ, Trâu Thiều Đông cười, “Em không định cả đời này không thèm nhìn mặt anh chứ?”

“Không phải”. Ngô Diệu nghĩ thầm, không làm người yêu, làm bạn bình thường cùng đi chúc mừng sinh nhật thì cũng không vấn đề gì, sao cứ như phải để tâm tới hẳn hỉ, bèn ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tài Tần, “Anh cũng đi nữa hả?”

“Ừ” Lạc Tài Tần gật đầu, cúi xuống nhìn cô mỉm cười, “Chúc mừng sinh nhật”.

Thoảng chao đảo vì ánh mắt của anh, cô vội cúi đầu kéo Phi Phi đi, dắt theo cả Champagne.

Trâu Thiều Đông và Lạc Tài Tần cùng đi phía sau, nói chuyện về phòng tranh, trông rất trí thức, cũng rất chừng chặc.

Chui vào trong ghế sau, Ngô Diệu nghe Phi Phi nói có phần thất vọng, “Ôi, thật ra đàn ông quá lí trí cũng chẳng thú vị gì, dù chuyện ghen tuông rất ấu trĩ, nhưng cũng rất đáng yêu mà”.

15. Chương 15

Chẳng còn ai là trẻ con nữa, thế nên tiệc sinh nhật cũng chẳng ồn ào gì, chỉ nghiêm chỉnh ăn uống mà thôi. Cả bữa ăn Ngô Diệu và Phi Phi nói chuyện liên miên, Lạc Tài Tần và Trâu Thiều Đông thì cùng bàn luận việc đầu tư phòng tranh. Lạc Tài tần hình như có ý định muốn đầu tư một phòng tranh cho riêng mình, phòng tranh bây giờ chỉ dùng để làm phòng làm việc đơn thuần, không bán tranh để khỏi bị làm phiền.

Tới gần chín rưỡi, Phi Phi nhận được điện thoại của Liêm Khải hẹn đi xem phim nên xin phép về trước. Ngô Diệu xách thức ăn và nửa chiếc bánh gato còn lại, chuẩn bị về nhà.

Trâu Thiều Đông định lái xe đưa cô về, nhưng Ngô Diệu nói muốn đi bộ, vì ăn nhiều như thế về lại ngủ luôn, sẽ bị béo. Trâu Thiều Đông cũng không ép cô, lái xe về công ty. Còn Lạc Tài tần tiễn Ngô Diệu.

“Anh cầm giúp em nhé?”

“Không cần, tay chân em còn đủ, không thể bắt nạt người mới khỏi bệnh như anh được”.

“Chỉ nứt xương thôi mà?” Lạc Tài tần lắc đầu.

Hai người đi thêm một lúc nữa, Ngô Diệu chợt cảm thấy hơi xấu hổ không biết phải nên nói gì, Lạc Tài tần cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đi bên cô....Bầu không khí dường như không thoải mái lắm, mấy hôm trước gặp nhau còn nói cười vui vẻ mà.

“Khụ khụ”. Lạc Tài Tần khê ho một tiếng.

“Anh sắp chuyển phòng tranh rồi à?” Thấy nhạt nhẽo như thế này thì không hay, Diệu Diệu vội vàng hỏi.

“Ừm.....để tranh ở đây không an toàn, nên anh chuẩn bị tìm một phòng tranh cho ra dáng một tí, tiện cho việc mua bán. Nhưng anh không dọn đi khỏi chỗ bây giờ, mà để làm phòng làm việc”.

“Ừm”. Ngô Diệu nghe ra, hình như Lạc tài tần còn nhấn mạnh vào ba chữ, “Không dọn đi”.

di en danlequy d n c m

Lại một lúc nữa, hai người cứ nói chuyện với nhau câu được câu chăng, cảm giác chẳng khác gì khóa kéo bị kẹt....không thấy hòa hợp khi đi bên nhau như trước nữa, cảm giác hơi bất an.

Tới cổng khu nhà, Ngô Diệu vẫy taxi giúp Lạc Tài Tần.

“Anh đưa em vào tận nơi nhé”

“Không cần đâu”. Ngô Diệu tủm tỉm cười đẩy anh vào taxi, “Anh mau về nhà đi, tối rồi gọi taxi khó lắm”.

Lạc Tài Tần lên xe, vẫy tay với Ngô Diệu.

Ngô Diệu chạy biến đi.

Phù...

Lạc tài Tần thở dài, thú vị rồi đây, ngày giỗ của ông lại gần sinh nhật Diệu Diệu...nghĩ một lát lại lắc đầu, “Sao trông cậu xuống tinh thần thế, cãi nhau với người yêu hả?”

“Không ạ”. Lạc Tài Tần lắc đầu.

“Thanh niên mà, tình yêu là thế đó”. Tài xê vẫn tào lao, “Đàn ông con trai phải ga – lăng một chút, bình thường tặng hoa, ăn nói ngọt ngào, phụ nữ dễ dỗ lắm”.

Lạc Tài Tần bật cười nhưng lời của tài xế khiến anh đột nhiên nhớ ra một chuyện.....Tặng hoa? Anh chợt cảm thấy hơi bất an.....Nghĩ một lát, bèn gọi điện cho Trâu Thiếu Đông.

“A lô?” Trâu Thiếu Đông hơi bất ngờ khi Lạc Tài tần gọi tới.

“sáng nay cậu tặng hoa cho Diệu Diệu hả?”

Trâu Thiếu Đông sững người, “Không”. Rồi lại hỏi, “Thế hoa đó không phải anh tặng...”

Lạc Tài tần ngắt máy, “Bác quay trở lại!”

Tài xế sững sốt.

“Mau mau, quay đầu!”. Lạc Tài Tần nôn nóng.

“Chỗ này là đường một chiều mà”.

“Có ai đâu” Lạc Tài Tần nhào lên ghế lái, “Nhanh lên một chút! Bị phạt tôi sẽ trả tiền”.

Tài xế hét cách, đành dừng xe quay đầu lại khu nhà của Ngô Diệu.

Khu nhà Ngô Diệu sinh sống rất rộng, cô đang tay xách nách mang đứng đỉnh về nhà thì thấy một người cầm bó hoa, ngồi bên dưới cột đèn đường cách nhà mình không xa lắm.

Ngô Diệu cười cười, có lẽ đang đợi bạn gái rồi, bạn trai với chả bạn gái....Cô cũng không để tâm mà đi vòng qua đó, nhưng thấy người kia đột ngột đứng đây, xông tới trước mặt mình. Cô giật mình, tròn mắt nhìn, tên này dnags người cao cao, không phải là sinh viên chứ? Trông gã rất trẻ, nhưng hơi thâm hiểm khiến người ta có cảm giác không tốt lành gì. Gã vui sướng nói với cô, “Tôi chờ em lâu lắm rồi”.

Ngô Diệu sững sờ lùi lại phía sau, cô chắc chắn mình không quen người này, hồi vào cấp ba hay lên đại học, Trâu Thiếu Đông đều “đuối cùng giết tận” hết mấy tên con trai bên cạnh cô rồi, sau khi tốt nghiệp cô cũng toàn ở nhà, không thể quen kẻ lạ mặt này.

“Cậu là ai?” Ngô Diệu cau mày tránh sang bên cạnh, “Nhận nhầm người rồi”.

“Diệu Diệu!” gã thanh niên dúm bó hoa vào tay cô, “Tôi chú ý tới em lâu rồi, em hẹn hò với tôi đi”.

Ngô Diệu há hốc mồm nhìn gã, bụng bảo dạ, ai da, năm nay bản tiểu thư dính phải số đào hoa hay sao đây? Tới chuyện này mà cũng có thể gặp phải sao?

“Cậu là ai? Sao biết nhà tôi ở đây?”

“Tôi tên Lục Sâm, khi tôi tới cửa hàng của em mua đồ, em đã ra ám hiệu với tôi mà”. Gã trai có hơi kích động, “Hơn nữa sáng nay em cũng nhận hoa và trái tim của tôi, thế nên ý của em là tôi có thể theo đuổi em phải không?!”

“Hả?” Ngô Diệu nghe thấy mà đầu óc mờ mịt, “Tôi chẳng nói gì hết mà, tôi không có quen cậu, ám hiệu với cả ám heo cái gì”. Nói xong cô định bỏ đi.

Lục Sâm vội đưa tay kéo Ngô Diệu lại, vừa thấy gã động tay động chân thì cô sợ hãi hét toáng lên, “Cậu làm gì đó? Tránh ra!”

“Diệu Diệu, tôi thích em”/

“Tôi không biết cậu”. Ngô Diệu muốn bỏ chạy.

“Diệu Diệu” Lục Sâm vội kéo tay Ngô Diệu định ôm cô vào lòng.

“Á!” Ngô Diệu hét toáng lên, cầm hết bánh trái thức ăn trong tay mà đập vào người gã rồi hét to, “Biến thái, tránh ra!”

diễn-đàn-lê-quý-đôn

“Rõ ràng em nói em thích tôi mà”

“Tôi nói lúc nào? Cứu tôi với”.

Dẫu sao đây cũng là khu có rất nhiều người, Ngô Diệu vừa la lên, đã có mấy nháf bật đèn mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lục Sâm cuống quýt bịt miệng Ngô Diệu lại không để cô kêu, cô quá sợ hãi cũng bộc phát năng lực. vù hét vừa đánh, Lục Sâm lúc đầu chỉ muốn kéo Ngô Diệu lại, lát sau không biết phải làm gì, chỉ chống đỡ.....bị Ngô Diệu đánh, người gã dính đầy gato, thức ăn.

Bỗng từ xa có một người chạy nhanh như bay tới, nhìn thấy tình cảnh này bèn quát, “Này! Cậu làm cái gì đấy!”

Vừa nghe thấy tiếng, Ngô Diệu bèn liếc mắt nhìn, quả nhiên là Lạc Tài Tần....Trong khoảnh khắc đó, dường như Ngô Diệu đột nhiên lĩnh ngộ được tại sao sau mỗi tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân xưa hơn trái đất, mỹ nhân đều rung động với anh hùng.

Cô vội vàng ném hết đồ đi, chạy về phía Lạc Tài Tần, tên Lục Sâm thấy có người đến, bèn quay người bỏ chạy...

“Diệu Diệu!” Lạc Tài Tần ôm lấy Ngô Diệu, thấy cô bị kích động nhưng không bị thương, vội vỗ nhẹ lên lưng cô, “Không sao rồi”>

Ngô Diệu hẳn nhiên bị sợ hãi quá độ, Lạc Tài tần thấy gã kia chạy xa rồi, nhíu mày.....Không tóm được gã thì vẫn còn nguy hiểm, nhưng Ngô Diệu không sao mới quan trọng nhất.

“Đang khóc đấy à?”. Lạc Tài Tần nhìn Ngô Diệu trong lòng mình.

“Không có”. Ngô Diệu vẫn hơi ngượng ngùng, đưa tay lau mặt, làm bánh kem dính hết lên mặt.

Lạc Tài tần lau sạch giúp cô, “hắn ta là ai thế?”

“Không biết....Đúng rồi, sao anh lại tới đây?”

“Anh nhớ tới bó hoa sáng nay, liền gọi điện hỏi Trâu Thiếu Đông, cậu ta nói không phải cậu ta tặng”|.

“À” Ngô Diệu khụt khịt, “Không biết tên kia tại sao lại nói em ra ám hiệu với hắn, cho phép hắn theo đuổi gì đó”.

“Cô được nhiều người thích mà, có người theo đuổi không hay sao?”

“Vớ vẩn”. Ngô Diệu đã Lạc Tài tần một cái, anh cười hỏi cô, “Có cần ôm thêm một lát nữa không, hay về nhà?”

Đến lúc này Ngô Diệu mới nhận ra, có chút xấu hổ lui lại phía sau, Lạc Tài Tần một tay ôm lấy vai cô, đưa cô về nhà.

Bà Ngô thấy người cô dính đầy nước canh và bánh ngọt thì giật nảy mình. Sau khi nghe Lạc Tài Tần kể lại, ông Ngô lo lắng hỏi, “Thế đó là thằng nào?”

“Ai da, đã nói con gái con đưa mở cửa hàng thì không hay mà!” Bà Ngô trách móc chồng, “là ông cứ chiều nói, nói gì cũng đồng ý”.

“Con cái tự mình lập nghiệp không tốt à? Bà chỉ biết làm công nhân viên chức sáng cấp ô đi tối cấp về, mệt muốn chết mà tiền lương thì ít, lại còn suốt ngày đầu đá trong văn phòng nữa chứ. Con gái nhà mình thì thật thà, bà còn không biết chắc”.

“ông”. Bà Ngô dậm chân, “thế ông nói phải làm sao đây? Lần này may mà có Tài Tần cảnh giác, lỡ lần sau không có ai ở đó...”

Ông Ngô nghe thấy mà hải hùng, cũng thấy công việc của con gái hơi nguy hiểm.

Lúc này di động của Lạc Tài Tần đổ chuông, là Trâu Thiệu Đông gọi tới, hắn vừa chạy tới khu này thì thấy trên đất đầy bánh gato và thức ăn.

Thấy Trâu Thiệu Đông có chút căng thẳng, Lạc Tài Tần bèn nói, “Diệu Diệu không sao, nhưng gã kia chạy mất rồi, tôi đang ở nhà cô ấy bàn bạc đối sách. Cậu có tới không?”

“Tôi tới đây”.

Ngô Diệu tắm giặt xong xuôi, mặc bộ đồ in hình Doraemon cực to, rồi xỏ dép lê chạy xuống tầng. Trâu Thiệu Đông thâm nghĩ gu chọn quần áo vẫn trẻ con thật.

“Diệu Diệu” Bà Ngô ôm vai con gái vỗ về một hồi, “Nghe lời mẹ, đừng mở cửa hàng nữa. Chúng ta tìm một công việc thoải mái hơn cho con làm”.

Ngô Diệu thấy không vui, khề lăm bầm. “Công việc hiện giờ là thoải mái nhất rồi, hơn nữa chuyện vừa rồi có liên quan gì tới công việc chứ?”

“Nhưng giờ cái thẳng biến thái kia đang quần lấy con!” Bà Ngô nghiêm túc nói, “Tốt xấu gì con cũng tốt nghiệp đại học chính quy mà! Sao phải mở cửa hàng chứ?” Nói rồi bà hỏi Trâu Thiệu Đông, “Thiệu Đông này, chỗ cháu có việc gì cho Diệu Diệu làm không?”

“Đương nhiên có ạ”. Trâu Thiệu Đông nhướn mày. “Cháu vẫn muốn để Diệu Diệu sang làm trợ lý, nhưng em ấy không chịu”.

“Cháu trả lương cho nó bao nhiêu?” Dù có là người thân, bà Ngô vẫn rõ ràng chuyện tiền bạc.

Ngô Diệu sốt ruột, “Mẹ, con thích mở cửa hàng, không muốn tới công ty làm việc đâu”. Rồi sang ngồi cạnh ông Ngô, giật giật ống tay áo bố để ông nói mấy câu.

Ông Ngô theo phản xạ muốn mở lời nói giúp con gái, nhưng lại bị bà Ngô lườm một cái bèn nén lại, dẫu sao cũng chỉ có một cô con gái rệu, cả ngày cứ ngồi một mình trong cửa hàng cũng khiến người ta không an tâm.

“Công việc còn phải xem Diệu Diệu thích hay không”. Lạc Tài Tần lên tiếng, “Việc trước mắt là bắt được tên kia...Nếu gã biết nhà ta ở đây thì đổi việc cũng vô dụng, mà không thể chuyển nhà được”.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

“Tên kia có nói gì với em không?” Trâu Thiệu Đông hỏi.

“Hắn nói em ra ám hiệu với hắn gì đó”. Ngô Diệu ngẫm nghĩ, lúc này kích động quá không nghe rõ, “À, hắn còn nói tên hắn là Lục Sâm”.

“Lục Sâm.....”

diễn đàn q uyển ôn

Trâu Thiều Đông vốn đang định nói tiếp thì di động đổ chuông, vốn dĩ hấn hện khách bàn chuyện làm ăn, giờ tới muộn nên khách hàng thúc giục. Ông Ngô bảo Trâu Thiều Đông đi trước vì công việc là quan trọng, đừng để lỡ việc làm ăn, mọi người từ từ nghĩ cách, dù sao lần này Diệu Diệu không sao là may mắn lắm rồi. Trâu Thiều Đông đưa mắt nhìn Ngô Diệu, lại nhìn sang Lạc Tài Tần, cuối cùng gật đầu, đứng dậy nhanh chóng rời đi. Bà Ngô bảo Lạc Tài Tần cùng lên tầng với Ngô Diệu, còn mình và ông chồng ở dưới bàn đối sách.

Tới khi cả hai đã đi, bà Ngô giạt tay chồng mình nói nhỏ, “Này, Tiểu Tần chắc chắn có ý với Diệu Diệu nhà ta đấy”.

Ông Ngô nhìn lên rồi hài lòng đáp, “Nhưng con bé nhà mình không để tâm, trông chúng không thân mật lắm”.

“Hay là chúng ta tạo thêm cơ hội cho chúng nó?” Bà Ngô cười hỏi, “Hoặc là để hôm nào tôi hỏi Tiểu Tần nhé?”

Ông Ngô nghĩ một lát, rồi gật đầu đồng ý.

Ngô Diệu trong phòng vuốt ve Champagne, Lạc Tài Tần ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi, “Sao thế?”

“Em không muốn tới công ty làm việc. Cửa hàng rất tốt, ở đó người tới người lui náo nhiệt”.

“Thế cứ mở cửa hàng tiếp”.

“Nhưng gặp phải biến thái”. Ngô Diệu chun mũi.

“Anh có thể đưa đón em”.

“Hả?” Ngô Diệu nhìn Lạc Tài Tần không hiểu, “Đưa đón?”

“Dù sao em cũng chẳng lo lắng chuyện tới sớm tới muộn, sáng ngủ dậy nhắn tin cho anh, anh tới đón em, đóng cửa hàng anh lại đưa về....Anh có thể mua ô tô cho tiện”.

“Không....không cần đâu”. Ngô Diệu nghi hoặc nhìn Lạc Tài Tần, “Phiền phức lắm”.

“:Anh không thấy phiền”. Lạc Tài Tần bóp tai Champagne, “Ngày nào cũng được gặp nhau là vui rồi”.

Tai Ngô Diệu nóng lên, cô bóp đuôi Champagne, “Ừm.....”

“Em hiểu ý của anh chứ?” Lạc Tài Tần cũng không khách sáo, biết con ốc sên Diệu Diệu này sẽ rúc vào trong vỏ, liền truy đuổi tới cùng không tha.

“Hả?”

Quả nhiên, Ngô Diệu ngơ ngẩn tròn mắt nhìn anh, cô không biết ý này là ý nào.

Lạc Tài Tần lại mỉm cười hài lòng gật đầu, “Ừ, xem ra là hiểu rồi”.

Ngô Diệu đỏ bừng mặt, chuyện gì thế này?

Ở cầu thang, ông bà Ngô lại thấy quá vui, hai người rón rén xuống nhà. Được lắm! Có một đứa thích là được!

16. Chương 16

Sau khi đã nói đủ rõ ràng và minh bạch Lạc Tài Tần yên lòng yên dạ ra về, để Ngô Diệu lại một mình trong phòng ngẩn ngơ rồi bời.

Nửa đêm, Trương Phi Phi về tới nhà, nghe ông bà Ngô kể lại chuyện Ngô Diệu bị theo dõi cũng vô cùng hoảng hốt, vội vàng xông lên tầng xem Ngô Diệu có sao không.

“Diệu Diệu!”. Phi Phi chạy tới ôm lấy cô, “Mày bị tên biến thái theo dõi hả? Tên chết tiệt Liêm Khải kia cứ muốn xem phim đêm, nếu sớm biết thì tao đã về cùng với mày rồi, bản tiểu thư sẽ đánh chết nó”.

Ngô Diệu hình như cũng chẳng vui hơn chút nào, mà còn rất phiền não.

“Này, con bé này, mày sao thế?” Phi Phi hỏi nhỏ, “Không phải bị tên biến thái kia sàm sỡ rồi đấy chứ?”

“Không có”. Ngô Diệu rầu rĩ lắc đầu, “Vừa nãy....Lạc Tài Tần nói mấy chuyện kì quái”.

“Anh ta nói gì?” Phi Phi khoanh chân ngồi xuống, “May mà anh ta thông minh, đây là lần đầu tiên tao phát hiện một người có thể giành vị trí của Trâu Thiều Đông như thế đấy”.

“Mày có ý gì hả?”

“Mày không thấy à?”. Phi Phi kéo Champagne lại, lật nó ra gãi bụng, “Mấy tên trước kia theo đuổi mày đứng chung với Trâu Thiều Đông có khác gì cây hành đầu, nhưng Lạc Tài Tần thì sao?! Không những không hề kém cạnh, mà danh tiếng còn át cả Trâu Thiều Đông! Trâu Thiều Đông đàn ông nhưng quá kiêu ngạo, Lạc Tài Tần cũng đàn ông nhưng hiền lành, nên bắt được mày luôn”.

“Không hiểu mày nói gì hết. Thế tao làm sao đây?”

“Hẹn hò với anh ta đi”. Phi Phi thoát cái đã nhồm dầy, “Người ta tốt thế mà, đã bao lâu mày không yêu đương gì rồi? Dựa vào cái gì mà mày phải sống cô độc tới già vì tên Trâu Thiều Đông hả! Hay là mày.....” Phi Phi nói tới đây liền nheo mắt nhìn Ngô Diệu, “Mày con vương vấn tình cảm với Trâu Thiều Đông?”

“A, cái này không có đâu! Tuyệt đối không”. Ngô Diệu kiên quyết lắc đầu.

“Không có là được rồi. Cứ thử tới xem sao, mày xem mày đã mạo hiểm bao nhiêu lần vì Lạc Tài Tần rồi hả? Nếu nói không có ý gì với anh ta thì chính mày còn không tin nữa là”.

Phi Phi ngậm nga chạy đi tắm, để Ngô Diệu lại với suy tư, cô tiếp tục rồi bởi.

Sang sớm hôm sau.

Ngô Diệu thức dậy thì nghe thấy dưới nhà có tiếng cười nói, miệng vẫn ngậm bàn chải đánh răng cô chạy xuống coi thử liền vội vã chạy ngược lên.

“Sao thế?” Phi Phi ngáp dài chải tóc.

“Lạc Tài tần tới”.

“Hả?” Phi Phi hào hứng, “Tối làm sứ giả bảo vệ người đẹp kia!” Cô mở cửa phòng ra hét vọng xuống dưới nhà, “Lạc Tài Tần! Anh có mang bữa sáng tới không! Bữa sáng là thứ cần thiết để theo đuổi con gái đấy nhé!”

Ngô Diệu vội vàng kéo Phi Phi lại, nhưng tiếng cười của bố mẹ ở dưới nhà đã vang kên, cô đứng trong phòng tắm ủ rũ, băn khoăn khi phải xuống dưới.

Ngô Diệu quyết tâm thay quần áo xuống nhà ăn sáng.

Lạc Tài Tần còn nghiêm chỉnh mang bánh bao rán tới, ăn xong Ngô Diệu để anh đưa đi, không hề chống cự.

Lạc Tài Tần vẫn đi chiếc xe đạp leo núi kia, “Chiều đi mua ô tô với anh nhé?”

Ngô Diệu lắc đầu, “Sao phải mua ô tô chứ, đi xe đạp cũng tốt, không khí thải, bảo vệ môi trường”.

“Không có khí thải thì tốt, nhưng mấy tháng nữa Champagne nặng hơn thì em không bế nổi đâu”.

Xuất hành thuận lợi, nhưng đến ngã tư, hai người dừng phải cảnh sát giao thông....Chỉ vì Champagne nhìn thấy một con Chow Chow, có lẽ còn là giống cái nữa, bèn chồm lên xủa, Ngô Diệu không ôm nổi nó, Lạc Tài Tần nghiêng tay lái, tông thẳng vào cảnh sát.

Anh cảnh sát giao thông kia còn vui vẻ nhìn hai người, “Hai người được lắm, mới sáng ra chở quá tải tôi đã không nói rồi, còn dám đụng phải tôi hả?” Nói xong bèn túm lấy Champagne.

Champagne vẫy đuôi tíu mù với anh cảnh sát, vô cùng nhiệt tình, khiến Ngô Diệu và Lạc Tài Tần bất giác phải quan sát lại – đúng là đàn ông mà, không phải phụ nữ mà sao Champagne lại thích thế.

“Mẹ tao nói mày tìm được người chủ tốt, hóa ra là hai người này!”. Anh cảnh sát giao thông tự nhiên nói chuyện với Champagne.....Hóa ra anh cảnh sát này là con tai của bà chủ cửa hàng thú nuôi Phong Ba.

“Con trai bà chủ lớn thế kia à?” Ngô Diệu vội vàng chào hỏi anh ta, “Có duyên thật”.

“Ha ha, đúng thế”. Anh cảnh sát giao thông cười phá lên, vung tay quyết, “Thế nên phạt năm mươi tệ!”

Nộp tiền phạt xong, hai người cũng không dám đi xe đạp nữa, cô dắt Champagne, anh một tay dắt xe, hai người kẻ vai bước đi, chưa được hai bước thì anh lên tiếng, “Nhìn đèn đỏ”.

Ngô Diệu nhìn quanh, nghĩ thầm làm gì có đèn đỏ.

Lạc Tài tần nắm lấy tay cô, “Anh dắt em cho an toàn”.

Ngô Diệu bực mình nhưng cũng không tiện giãy ra, co co kéo kéo trên đường lớn cũng khó coi phải biết! Thế là tất cả người đi đường đều có chút hâm mộ nhìn cặp tình nhân đang đi trên vỉa hè, dắt xe đạp dắt theo chó, tự do an nhàn trong một thành phố lớn, vào lúc mọi người đều vội vàng.

“Người hôm qua tên là Lục Sâm hả? Có thể nhớ ra được gì không?”

Tối qua, ngoài việc nghĩ tới Lạc Tài tần thì Ngô Diệu còn nghĩ đến Lục Sâm, nhưng vẫn không biết mình từng ra ám hiệu với anh ta ở chỗ nào, còn không nhớ được mình đã gặp hắn ở đâu...Lục Sâm?

“Sâm...”. Ngô Diệu đột nhiên vỗ vào đầu, “Ai da, em biết tại sao hắn ta lại biết sinh nhật em rồi”.

Việc đầu tiên cô làm sau khi tới cửa hàng và mở ví tính ra, quả nhiên cô nhìn thấy một khung QQ đang nhấp nháy, đó là tin nhắn của nick “Sâm hành Vô Kỵ”, tin nhắn lưu lại đều là, “Tôi yêu em”.

Ngô Diệu bực tức.

“Người này là ai thế?” Lạc Tài Tần tò mò hỏi.

“Số QQ của Sâm Hành Vô Kỵ này là do một cô ở nơi em nhập hàng văn phòng cho, nói là số QQ của con trai cô ấy, cô ấy có hàng mới thì nhất định sẽ báo cho em biết! Mấy lần đi lấy hàng, thì thoáng em nhìn thấy có người trong cửa hàng. Cô ấy bảo là con trai mình, nhưng thằng nhóc kia lúc nà cũng ở căn phòng sau tấm màn nên em chưa bao giờ nhìn rõ, nghe hai mẹ con nói chuyện, em còn nghĩ hắn là học sinh trung học chứ”>

“Thế sao hắn ta nói em ra ám hiệu với mình?” Lạc Tài Tần không hiểu.

“Em nghĩ.....Chắc là có lần bà mẹ cứ mắng cậu ta không hiểu chuyện, em nói giúp mấy câu, đại loại như con trai còn ít tuổi phần lớn đều thế, chỉ cần không ra ngoài gây họa là tốt lắm rồi, không ngờ hắn lại hiểu nhầm như thế chứ”.

Lạc Tài Tần nhìn cô hồi lâu, “Ai bảo em làm đức mẹ”>

Ngô Diệu nhấc chân lên đạp, “Anh mới là đức mẹ, đồ đức cha”

“Vậy thì hai ta là một mẹ một cha, vừa xứng đôi luôn” Lạc Tài Tần để cô đạp, nhưng mồm mép không chịu thua, “Đánh là thương mắng là yêu, yêu thương thì lấy chân đạp”.

Ngô Diệu giật mình, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt cười cợt của Lạc Tài Tần mà thấy lóa cả mắt, đây còn là đại tài tử Lạc Tài Tần sao? Ngô Diệu đưa tay vuốt mũi.

“Bình thường em hay sờ cằm, sờ tai, rtas hiếm khi thấy em sờ mũi”. Lạc Tài Tần đứng bên cạnh phân tích, “Người ta nói mũi là sụn mềm, chỉ cần con người căng thẳng thì sẽ ngứa, thế nên khi người ta bất an, xấu hổ, ngại ngùng....thì rất dễ sờ mũi một cách vô thức. Em thuộc loại nào hả?”

Ngô Diệu là người thật thà, còn Lạc Tài Tần là kiểu người tự nhiên dễ gần, nói theo đuổi là theo đuổi thật. Bị anh chọc tới ngứa ngáy cả người, Ngô Diệu không biết phải làm sao.

Theo lời Phi Phi nói thì Lạc Tài Tần là người vô cùng ghê gớm, dù bề ngoài trông tầm ngàm tầm ngàm, nhưng cũng là người vô cùng đa tài, nên để đối phó với một con nhóc thật thà như Ngô Diệu thì dư sức! Hơn nữa, anh ta thông minh nhất ở chỗ tìm hiểu rõ tính cách của Ngô Diệu, tránh điều cô ghét nhất, rồi tha hồ đùa giỡn trong phạm vi cô có thể chấp nhận được, thế nên Ngô Diệu bị hạ gục là chuyện sớm muộn thôi.

Ngô Diệu bị Lạc Tài Tần trêu tới nỗi không biết phải làm thế nào. Người này cũng thật tình, mình còn chưa trả lời, anh ta đã hành xử như người yêu rồi. Nhưng tạm thời cô không quan tâm những chuyện này, mà ngồi xuống lách cách gõ bàn phím rồi vỗ tay, “Giải quyết xong rồi!”

Lạc Tài Tần kinh ngạc ghé lại gần, “Giải quyết xong nhanh thế cơ à?”

“Sau này cậu ta không dám tới tìm em nữa đâu”> Ngô Diệu cười tủm tỉm nói.

Lạc Tài Tần nghĩ một lát, “Ừm....Có phải em nói, cậu ta còn dám tới tìm em thì sẽ mách mẹ cậu ta, để mẹ đánh ột trận không?”

“Vâng”, CỒ vui vẻ nói, “Cậu ta sợ mẹ nhất, còn cứ xin em đừng mách mẹ, không thì ăn no đòn”>

“Giải quyết như thế à?” Lạc Tài Tần cảm thấy tên biến thái này tới nhanh mà cũng đi gấp, nhưng cũng coi như khiến mình tỉnh ra, dứt khoát lúc cưới phải mời cậu ta tới uống rượu mừng mới được.

Ngô Diệu cầm cốc trà lên, “Có lẽ cậu ta phát triển trí tuệ không toàn vẹn. Thôi vậy, dù sai cũng là con nít. Hôm qua em cũng đánh cậu ta dính đầy bánh gato rồi”>

Lạc Tài Tần tựa vào trước quầy hàng ở bên cạnh, gần cô sát rạt, “Trưa nay ăn gì? Chiều đóng cửa hàng nhé, chúng ta ăn cơm rồi mua xe, xong đi xem phim gì đó được không?”

Cô lườm anh, “Mấy hôm rồi em có làm ăn đằng hoàng được đâu”>

“Cứ đủ ăn đủ uống là được rồi, không thì em để anh nuôi em nhé”. Nói xong nhéo tai Champagne, “Của hồi môn không cần gì hết, chỉ cần Champagne thôi!” Ngô Diệu vớ cuốn sách đánh anh, “Anh cưới Champagne là được!”

Lạc Tài Tần bị đánh nhưng không hề giận, “Thế nếu anh cưới Champagne, thì em làm của hồi môn nhé? Dù sao cũng là của anh cả, không thành vấn đề”>

Ngô Diệu tức điên lên, Lạc Tài Tần thế này là bộc lộ bản chất hay là đột biến gene hả trời? Sao đang là nghệ sĩ lại đột ngột biến thành lưu manh rồi.

Hai người đang âm ỉ thì nghe thím mì xào khe khẽ cười. Trông qua thì thấy thím gật gù, “Ai da, cuối cùng cũng tỏ tình rồi, đáng ra phải yêu nhau từ lâu rồi”.

“Đúng đó thím ạ...” Lạc Tài Tần định báo cáo với thím mì xào mình theo đuổi NGô Diệu như thế nào thì bị cô bóp cổ -KHông được nói linh tinh!

Cứ như thế, ngày nào Lạc Tài Tần cũng chịu khó chạy sang cửa hàng của Ngô Diệu, một là trêu Champagne, hai là chọc cô.

Gần đây cửa hàng của NGô Diệu nhập hàng mới, bán khăn choàng và bịt tai bằng lông xù...thế mới phát hiện hóa ra con gái thật sự rất giống nhau, đều rất thích những thứ bông bông. Thi thoảng cô cũng nghĩ, có phải cô nên giống mấy cô bé còn trẻ trung, phải yêu đương hẹn hò gì không.

Nửa tháng trôi qua trong chớp mắt, Lạc Tài Tần đã mua ô tô, ngày nào cũng tới đón Ngô Diệu đến cửa hàng đúng giờ, ông Lạc bắt đầu đưa tới hai phần thức ăn, ngày nghỉ hẹn ông NGô đi câu cá. Bà Lạc và bà NGô lại càng tiến xa, cùng đi dạo phố mua sắm quần áo, còn đi ăn khắp các nhà hàng trong thành phố để chuẩn bị đặt tiệc rượu.

Tất cả phát triển với tốc độ chóng mặt vượt quá tưởng tượng của Ngô Diệu, tới cuối cùng, khi cô không còn ngu ngơ mà hiểu thì đã quá muộn.

Hình dung theo lời của Phi Phi thì, Lạc Tài Tần trực tiếp dùng chiến thuật biến người bao vây Ngô Diệu, hiện tại là bốn bề giáp địch, tới Champagne cũng làm phiền, giờ mà không gặp Lạc Tài Tần là mất mũi ỉ ề.

Ngày nào NGô Diệu cũng chống tay dưới cằm ngồi ngẩn ngơ ở quầy hàng – Thế này tốt chứ nhỉ?

Chiều thứ sáu, Trương Phi Phi vừa vào cửa đã vọt tới sát lại gần Ngô Diệu nói, “Diệu Diệu, đưa lê đây, muốn nghe không?”

Ngô Diệu tò mò, đương nhiên muốn nghe rồi.

“Nghe nói, bạn gái chính hiệu của Hầu Khải tới công ty làm loạn lên, muốn đuổi Lương Tiểu Mạn đi! Hai người ở đại sảnh mắng chửi nhau ghê lắm”.

Nghe thế Ngô Diệu cau mày lại. “Đưa lên loại này hả mày?!”

“Đây không phải là đưa lên bom tấn sao?” Phi Phi bỏ nhỏ, “Nghe nói, cô bạn gái của Hầu Khải có gia thế lớn lắm, lần này bị Lương Tiểu Mạn chọc giận nên muốn đuổi chị ta ra khỏi công ty, Hầu Khải không ngăn cản có lẽ thấy chị ta không còn giá trị lợi dụng nữa”.

“Thế Tiểu Mạn thì sao? Giờ thế nào rồi?”

Phi Phi lắc đầu, “Không biết, chắc đi rồi, muốn được một bước lên trời đâu dễ dàng gì”.

“Đã noi gã ta không phải người tốt mà!” Phi Phi chọc vào bụng Champagne, “Nhưng Lương Tiểu Mạn cũng khôn phải không biết điều đó, trèo cao thì ngã đau thôi”.

Đang nói chuyện thì Lạc Tài Tần bưng hai bát Oden nóng hôi hổi vào, thấy Phi Phi cũng ở đây thì đưa phần của mình cho cô, còn anh và Ngô Diệu ăn chung.

“Hi hi”, Phi Phi cười hi hi đưa mắt ra hiệu cho Ngô Diệu, “Ai da, hâm mộ chết đi được”.

“Hâm mộ chết cái gì”. Lạc Tài Tần cười cười chỉ vào chiếc nhẫn trên tay Phi Phi, “ở đâu ra đấy?”

Ngô Diệu cũng phát hiện ra, nó lấp lánh quá thể.

“Hừ hừ”, Phi Phi rất đắc ý, “Anh chàng NO.1 phát hiện ra No.n rất có sức cạnh tranh, thế nên ra tay trước”.

Ngô Diệu và Lạc Tài Tần đưa mắt nhìn nhau, không ngờ đó nha, tên đào hoa Liêm Khải này thật sự bị Phi Phi trối rồi.

Di động của Ngô Diệu bỗng đổ chuông, là mẹ cô gọi ới, nghe giọng rất cấp bách, “Diệu Diệu, gay lắm rồi, chị họ con tự sát”.

“Cái gì?” Ngô Diệu bật dậy, “Thế ấy chị ấy ra sao rồi à?”

“Tiểu Mạn đang rửa ruột trong bệnh viện, ai da, bác con cũng không xong nốt”, bà Ngô nóng ruột, “Con tới giúp đi”.

“Vâng ạ”. Ngô Diệu ngắt máy, kể lại với Lạc Tài Tần và Trương Phi Phi. Phi Phi cau mày, “Chị ta đang làm gì thế!”

“Tới bệnh viện trước đã”. Lạc Tài Tần lái xe đưa Ngô Diệu và Phi Phi tới bệnh viện.

Mọi người tới cửa phòng phẫu thuật thì thấy bà Ngô đang đỡ chị gái mình khuyên nhủ, bác gái thì khóc thảm thương. Ngô Diệu đi tới hỏi tình hình, bác gái bèn đưa bức di thư trên tay cho cô đọc.

Di thư viết đại khái chị ta bị người tên Hầu Khải chơi đùa lợi dụng, không thể sống được nữa, không tốt số, không có ý nghĩa gì đó....

Phi Phi bực mình, “Chị ta bị điên à, vì nột gã đàn ông dễ tiện mà bỏ mẹ mình đi tự sát! Chết đi cho rồi!” Ngô Diệu vội vàng lay bạn, Phi Phi cũng biết mình nói quá, mẹ Lương Tiểu Mạn vẫn ở đây.

Lạc Tài Tần chăm chú đọc bức di thư, tột nhiên hỏi, “Lương Tiểu Mạn thuận tay trái à?”

Mọi người đều ngăn ra, bác gái lắc đầu, “Không, Tiểu Mạn thuận tay phải mà”.

“Di thư này là do người thuận tay trái viết”. Lạc Tài Tần chỉ cho Ngô Diệu, “E, xem này, lúc viết có vết lem, hơn nữa là len từ phải qua trái. Có bút tích khác của Lương Tiểu Mạn để so sánh không?”

Lúc ný, cửa phòng phẫu thuật bật mở, bác sĩ bước ra, mọi người vội vàng vây lấy hỏi han. Bác sĩ nói may mà phát hiện sớm, Lương Tiểu Mạn không sao, nhưng có điểm kì lạ, “Chúng tôi phát hiện trong máu của Lương Tiểu Mạn có nồng độ cồn rất cao, loại rượu này có lượng cồn vừa đủ để khiến một người không tỉnh dậy nổi, còn thuốc ngủ là sau đó mới uống vào, rất nhiều.....”.

Mọi người đều quay sang nhìn bác sĩ.

“Bác sĩ...Ý của ông là....Sau khi say rồi chị ta mới bị cho uống thuốc ngủ?” Trương Phi Phi há hốc miệng, “Chị ta không tự sát, mà là có người muốn giết chị ta sao?”

Bác sĩ lắc đầu, “Chuyện này tôi cũng không dám chắc, nhưng tôi kiến nghị gia đình báo cảnh sát”.

17. Chương 17

Lương Tiểu Mạn được chuyển vào phòng hồi sức, lần này đúng là to chuyện, suýt nữa là chị ta không giữ nổi mạng. Ngô Diệu và Phi Phi vào chăm sóc chị ta, bác gái lại khóc lóc. Bà Ngô cũng không nói rõ ràng, thế nên Lạc Tài Tần báo cảnh sát giúp...Chẳng bao lâu sau, họ hàng nhà họ Ngô, ngay cả Trâu Thiều Đông đều tới bệnh viện, cảnh sát cũng đến.

Nếu Lương Tiểu Mạn thật sự tự sát không thành công, thì họ hàng thân thích có lẽ cũng còn bỏ qua, con bé này đại đột không phải chuyện ngày một ngày hai. Nhưng lần này là có người muốn giết chị ta thì ai nấy đều tức giận. Kể tình nghi đầu tiên là ai? Đương nhiên là Hầu Khải. Thật trùng hợp khi người tới điều tra lại là Thái Hữu Bân.

“Đích thân chú ra tay sao?” Lần trước Lạc Tài Tần giúp Thái Hữu Bân phá án, hai người đã sớm thân quen, nên nói chuyện không câu nệ.

Thái Hữu Bân thấy Lạc Tài Tần dường như có suy đoán, bèn hỏi anh, “Này nhóc, đoán được gì hử?”

Lạc Tài Tần cười cười, “Không phải các chú điều tra Hầu Khải sao, có lẽ Lương Tiểu Mạn biết gì đó nên Hầu Khải mới giết cô ta để bịt miệng chẳng?”

Thái Hữu Bân gật đầu. “Ừm....cũng gần thế”>

“Không liên quan đến Hầu Khải?” Lạc Tài Tần bắn khoản hỏi.

dien dan lequyd n c m

“...Nói sao đây nhĩ?” Thái Hữu Bân giải thích sơ qua cho Lạc Tài Tần, “Hầu Khải đúng là có vài vấn đề nhỏ như đầu tư thương mại, trục lợi các kiểu, nhưng cơ bản là lý lịch trong sạch, còn vị hôn thê kia của anh ta thì.....”

“Cháu biết trước đây Lương Tiểu Mạn đã từng cái nhau với vị hôn thê của gã”. Trương Phi Phi kéo Ngô Diệu chạy tới báo cáo tình hình, “Phụ nữ để giành đàn ông thì cái gì cũng làm được!”

Lời Phi Phi nói khiến Thái Hữu Bân bật cười, “Ha ha, vị hôn thê của anh ta tên là Tiền Lệ, gia đình có chút dính dáng tới xã hội đen, có liên quan tới vụ án chú đang điều tra. Dù sao những tình tiết rắc rối trong này các cháu không hiểu được đâu. Khi nào Lương Tiểu Mạn tỉnh chú phải hỏi han kĩ càng mới được”.

Mọi người đều gật đầu.

Trâu Thiều Đông thấy tình hình rối ren cũng không muốn hỏi nhiều, Lương Tiểu Mạn không chết là ổn rồi, nhưng Trâu Thiều Đông hiểu Lương Tiểu Mạn hơn những người khác. Người phụ nữ này dám tự sát sao? TRừ phi mặt trời mọc đằng tây...Hơn nữa, tuy ai cũng cảm thấy Lương Tiểu Mạn là người bị hại, nhưng Trâu Thiều Đông lại có cách nhìn hơi khác một chút, còn chưa nói chắc được điều gì.

Vốn định tìm bọn Ngô Diệu hỏi han, nhưng khi ngoảnh đầu lại thì Trâu Thiều Đông lại thấy cô đang đứng bên cửa sổ nói chuyện với Lạc Tài tần, một tay anh đặt lên vai cô, cười cúi đầu nghiêng tai nghe cô nói, hai người họ rõ ràng vô cùng thân mật.

Tất cả họ hàng nhà Ngô Diệu đang ở đây vừa nhìn thấy cảnh tượng này bèn lập tức kích động – Diệu Diệu có bạn trai rồi!

Mọi người hỏi han tình hình, bà Ngô thì khen ngợi Lạc Tài Tần tới tận trời. Họ hàng thấy tướng mạo Lạc Tài Tần dường như hoàng, nghe nói anh trẻ tuổi tương lai hứa hẹn thì rất hài lòng. Vừa hay Ngô Diệu còn có một ông anh họ làm nhà báo, vừa nghe thấy tên Lạc Tài Tần thì lập tức hào hứng. Cộng thêm Lạc Tài Tần rất cởi mở, theo cách nói của Phi Phi thì đó đúng là người ai thấy cũng mến, nói mấy câu thôi mà người

trên người dưới đều vừa ý.....Giờ mọi người đã gần như quên bằng mắt Lương Tiểu Mạn, chỉ chăm chăm xem mặt bạn trai của Ngô Diệu.

Trong khi Ngô Diệu rất buồn bực, thì Phi Phi lại vui vẻ nháy mắt với cô – Nhìn đi! Cửa người lớn đã qua rồi, đây gọi là ý trời!

Ngô Diệu ngửa mặt lên trời, cảm thấy chỗ này ồn ào quá, bèn tới chỗ máy bán hàng tự động trong hành lang bệnh viện mua nước.

Lúc này Trâu Thiếu Đông cũng tới bèn mua đồ uống rồi thản nhiên hỏi Ngô Diệu, “Đã hẹn hò với Lạc Tài Tần rồi à?”

Cô nhú mào, mỗi lần cô quen bạn trai là Trâu Thiếu Đông đều phải cười nhạo trêu chọc cô một phen, biết lần này hẳn định nói gì đó, cô bèn hất mặt lên, rướn cổ nhìn hắn, “Đúng đó, thì sao nào?”

“Chẳng sao cả, anh chỉ hỏi thể thôi!” Trâu Thiếu Đông mở lon nước, “Lạc Tài Tần cũng không tồi”> Nói xong bèn xoa đầu cô rồi xoay người đi.

Ngô Diệu cầm chai nước đứng sững ra ngay tại chỗ - chỉ thể thôi à? Đơn giản thể thôi sao?

Ngô Diệu đang phiền muộn thì nghe có tiếng bước chân vang lên từ phía sau, ngoảnh lại đưa mắt nhìn bèn trông thấy một phụ nữ mặc váy đen, đi giày cao gót đen. Cô chớp mắt, ai da, đây không gọi là chị hai xã hội đen thì gọi là gì?

Ngô Diệu cũng không quá để tâm, người phụ nữ kia đi tới cạnh cô, nhìn về phía đám người đang ồn ào ở cửa phòng phẫu thuật rồi hỏi thăm, “Lương Tiểu Mạn đang làm phẫu thuật trong đó sao?”

Ngô Diệu gật đầu, “Đúng vậy”.

Người phụ nữ gỡ kính râu xuống, Ngô Diệu liếc nhìn, không hề đẹp như trong tưởng tượng nhưng cũng vẫn chấp nhận được, Lương Tiểu Mạn đẹp hơn một chút.

“Cô là họ hàng của Lương Tiểu Mạn?” Người phụ nữ hạ giọng hỏi.

“Vâng.....Tôi là em họ chị ấy”. Ngô Diệu gật đầu.

Chị ta ngẩng ngó Ngô Diệu hết lượt một cách hứng thú, cười nói “Nhà ấy còn có một đứa nhóc thật thà như đếm thể này à?”

Ngô Diệu nheo mắt – Muốn kiếm chuyện à?!

“Cô em chuyển lời cho cô ả giúp chị nhé” Chị ta nhếch khóe môi cười rất nhạt, “Làm người phải để lại đường lui, bất cứ chuyện gì cũng đừng quá tuyệt tình, người cười hôm trước, hôm sau người cười”. Nói xong lại mỉm cười với Ngô Diệu rồi đeo kính râu, quay người đi mất.

Ngô Diệu tròn mắt đứng im tại chỗ, nghĩ bụng – Chuyện gì thể này? Đang phiền muộn thì bị một người véo cổ một cái từ đằng sau.

“Ai da...”. Ngô Diệu lấy tay che cổ, ngẩng đầu nhìn lên, là Lạc Tài Tần.

“Ai thể?” Lạc Tài Tần nhìn theo người phụ nữ đã đi xa, “Đôi giày cao gót ki là giày hay là hung khí vậy.....Gót mảnh thể?”

Cô nhìn anh, rồi nhắc chân lên đạp cho anh một cú thật mạnh.

“Úi!..”. Lạc Tài Tần bắt lực nhìn cô, “Sao lại đạp ah?”

“Bảo anh tới giúp, ai bảo anh tới ra mắt người lớn trong nhà?” Ngô Diệu veoe anh, “Giờ cả thể giới này đều biết rồi, sau này nếu không thành thì xấu hổ xã nào hả?”

“Diệu Diệu....” Lạc Tài Tần xoa xoa chỗ bị véo, kinh ngạc nhìn cô, “Sau này không thành.....Nghĩa là giờ thành hả?!”

Ngô Diệu bó tay, cách tư duy của Lạc Tài Tần không như người khác, da mặt dày quá! Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, trước đây còn tưởng anh ta là người thật thà.....

“Anh đáng ghét chết đi được!” Ngô Diệu quay người đi, nhưng Lạc Tài Tần ngăn cô lại, “Này, đợi đã nào”.

“Làm sao?”

“Đứng đây nói chuyện một lát đã, bên trong đông người lắm”. Lạc Tài Tần ôm Ngô Diệu tới bên cửa sổ nhìn xuống, liền thấy một người phụ nữ mặc váy đen lúc này ra khỏi bệnh viện. Ở cổng có chiếc ô tô màu đen đang đợi, một người trông như vệ sĩ đẹp kính râm mở cửa xe cho cô ta, người phụ nữ ngồi vào trong xe, cửa xe đóng lại.....chiếc xe chạy mất.

“Hình như chị ta là Tiền Lệ thì phải|. Lạc Tài Tần đột nhiên lên tiếng, “Trước đây anh đã gặp qua một lần, nói thật, chị ta cặp với Hầu Khải đúng là phí”>

Ngô Diệu nhìn theo chiếc xe hồi lâu, bèn kể với Lạc Tài Tần chuyện lúc này Tiền Lệ nhờ mình chuyển lời cho Lương Tiểu Mạn.

“Có chuyện thế à?” Lạc Tài Tần nhíu mày suy nghĩ, chợt mỉm cười, “Ha ha, thế thì xem ra Trâu Thiệu Đông đúng là người hiểu Lương Tiểu Mạn hơn rồi”.

“Là sao?”

“Khi này Trâu Thiệu Đông nói với anh là, Lương Tiểu Mạn không đơn giản đâu, chị ta nếu đã biết có họa sát thân thì đã chạy từ lâu rồi, chắc chắn sẽ không tự sát, việc lần này xem ra không phải chỉ có thế”.

“Là vì người xấu có thể hiểu được suy nghĩ của người xấu!” Ngô Diệu lẩm bẩm.

Lạc Tài Tần vui vẻ, “Này, sao lúc nào em cũng như có thù oán với Trâu Thiệu Đông thế, không phải người ta đá em rồi sao, giờ em đá lại cậu ta, cậu ta khó chịu hơn em năm đó nhiều!”

“Đâu có?!” Ngô Diệu bất mãn.

“Có thật đấy, có lẽ Trâu Thiệu Đông thích em mà cũng chẳng biết được bao nhiêu năm rồi, nhưng phản ứng về mặt này của cậu ta không nhanh bằng anh, lại thích sĩ diện, anh không sĩ diện mà, thế nên giành được em trước”. Lạc Tài Tần đắc ý.

Chẳng hiểu sao Ngô Diệu lại muốn cười, dù có mơ hồ thì cô vẫn hiểu rõ một điều rằng, Trâu Thiệu Đông đã là quá khứ, cô không phải là người đứng núi này trông núi nọ. Bây giờ.....tâm tư của cô đều dành hết cho Lạc Tài Tần rồi.

Lạc Tài Tần thì hai tay lên bệ cửa sổ, gác cằm lên vai Ngô Diệu nhìn xuống dưới, thấy một người vội vã đi vào bệnh viện.

“Hầu Khải cũng tới, giờ lại đông đủ rồi”. Lạc Tài Tần chắc chắn mấy tiếng.

“Lúc này anh ta tới làm gì nhỉ?”

“Ai biết được, kệ anh ta thôi”. Nói xong anh kéo cô đi vào.

Trâu Thiệu Đông đi tới, thấy Ngô Diệu và Lạc Tài Tần đang nắm tay bước lại, tâm trạng có chút phức tạp. Năm đó khi hắn đưa cô gái khác đi ngang qua Ngô Diệu, cô luôn cúi đầu im lặng, nét mặt thoáng cô đơn, điều này khiến Trâu Thiệu Đông biết trong lòng cô vẫn còn luôn có mình, thế nên hắn rất chắc chắn và vô cùng yên tâm. Nhưng giờ cô nắm tay Lạc Tài Tần đi ngang qua, kẻ cô đơn lại biến thành hán.....Trâu Thiệu Đông đã không còn vị trí trong lòng cô rồi. Đặt mình vào vị trí của cô mà suy nghĩ, hóa ra tâm trạng hồi đó của cô là như thế này, chuyện tình cảm quả nhiên không thể lấy ra đùa giỡn, hại người cuối cùng hại cả mình, gieo nhân nào gặt quả nấy.

Trâu Thiệu Đông tới trước cửa thang máy đứng đợi, tâm trạng hệt hăng không nói được thành lời, chỉ có chút tiếc nuối, chỉ hận vì sao hồi trước quá kiêu ngạo, cũng quá tự tin....Giờ vẫn kiêu ngạo, vẫn tự tin. Nhưng tiếc rằng....trên thế giới này có rất nhiều chuyện một khi đã để vuột mất thì không thể quay trở lại, hối hận cũng là chuyện cười mà thôi.

Cửa thang máy mở ra, Hầu Khải bước ra.

“A, giám đốc Trâu”. Hầu Khải đánh tiếng chào hỏi Trâu Thiệu Đông.

Trâu Thiều Đông gật đầu.

“Tiểu Mạn sao rồi?” Hầu Khải sốt ruột.

Trâu Thiều Đông cẩn thận quan sát biểu cảm của gã, trong lòng đã có tính toán nhưng cũng không nói gì nhiều, “Không sao rồi, đang ở phòng hồi sức”.

“Thế thì tốt rồi!” Hầu Khải thở phào nhẹ nhõm, “Tôi thật sự không ngờ được cô ấy lại đại dột như thế”.

Trâu Thiều Đông cũng không nói vượt theo ý tự mưu sát gì, chỉ gật đầu dậm bước vào thang máy.

“Này, giám đốc Trâu. Tiểu Mạn tự sát thật sao? Cô ấy là người mạnh mẽ, sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy?”

Trâu Thiều Đông đáp lại bằng cái lắc đầu, “Chuyện này phải đợi cô ấy tỉnh lại rồi mới hỏi được, dù sao không việc gì là tốt rồi, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ”.

“Cũng đúng”.

Trâu Thiều Đông rời đi, chẳng buồn để ý tới gã, lát nữa về phải gọi điện liên lạc với Tiền Lệ mới được.

Hầu Khải vội chạy vào hành lang bên trong. Thấy gã tới, Phi Phi vội tới bên Ngô Diệu, “Sắp có kịch hay rồi”.

Ngô Diệu lườm, giữ tay Phi Phi lại, “Đừng hóng hớt nữa, báo cảnh sát đi”. Sau khi kể lại cho bà Ngô nghe chuyện Tiền Lệ nhờ cô chuyển lời tới Lương Tiểu Mạn, Ngô Diệu kéo Phi Phi và Lạc Tài Tần bỏ đi. Lát nữa nếu Lương Tiểu Mạn tỉnh lại, chắc còn khóc một trận nghiêng trời lở đất, cô việc gì phải ở lại đó xem phim tình yêu đau khổ lúc tám giờ chứ.

Chuyện sau đó ra sao, bọn Ngô Diệu cũng chẳng quá quan tâm, mặc kệ Lương Tiểu Mạn có kế hoạch gì hay có người muốn hại chết chị ta, tóm lại là một ban tay vô không ra tiếng, Lương Tiểu Mạn quả thực xui xẻo, nhưng ra nông nổi như ngày hôm nay, bản thân chị ta cũng có phần trách nhiệm.

Mấy ngày sau, Phi Phi lại chạy tới cửa hàng của Ngô Diệu, vừa vào cửa vừa hét lên, “Dưa lê tới đây!”

Ngô Diệu nhìn cô bạn đang sung sướng, “Sao mày có lăm dưa lê thế?”

“Lần này đúng là khó lường!” Phi Phi tới bên cạnh Ngô Diệu, “Mày tuyệt đối không ngờ được đâu, ai da.....Lương Tiểu Mạn quả là giỏi, đây nhất định là một ván cờ!”.

“Cái gì hả?”

“Mày biết vở kịch tự sát lần trước diễn tiếp như thế nào không?” Phi Phi úp úp mở mở.

Ngô Diệu lắc đầu, Lạc Tài Tần cũng sang cùng hóng truyện.

“Nghe nói sau khi tỉnh lại, Lương Tiểu Mạn nhất quyết khai rằng Tiền Lệ giết mình!” Máu bà tám của Phi Phi dâng lên, “Hơn nữa cảnh sát phát hiện trên chai rượu và lọ thuốc của Lương Tiểu Mạn đã uống đều có dấu vân tay của Tiền Lệ!”

“Tiền Lệ?” Lạc Tài Tần thấy buồn cười, “Nếu cô ta thực sự là người có thân phận như vậy thì sao phải ngớ ngẩn tự ra tay giết người chứ? Cứ tìm đại một người nào đó không phải là xong sao? Hơn nữa anh thấy chuyện chuốc say rồi cho uống thuốc giả vờ tự sát là cách làm rất vụng về, còn không bằng đâm chết Lương Tiểu Mạn rồi giả làm tai nạn giao thông, hoặc là đẩy cô ta xuống lầu, như thế vừa gọn lại vừa hiệu quả”.

“Này”. Ngô Diệu trợn mắt nhìn anh, “Anh xem phim kinh dị nhiều quá rồi đấy!”

“Nói tiếp đi”. Lạc Tài Tần giục Phi Phi.

“Chứng cứ rất xác thực, phía cảnh sát đương nhiên lập án điều tra Tiền Lệ rồi, nghe nói tội mưu sát phải chịu án tử hình, hai mươi năm tù đấy! Mà trùng hợp nhé, gia chủ của gia tộc nhà Tiền Lệ, cũng chính là bố của chị ta vừa mới mất cách đó không lâu. Giờ Tiền Lệ chạy trốn, quyền lợi rơi vào tay kẻ khác! Hầu Khải nắm giữ bốn mươi lăm phần trăm cổ phần của công ty bố chị ta, giờ đang là sếp tổng! Thế nhưng điều khiến người ta không ngờ nhất chính là Tiền Lệ đã chuyển bốn mươi phần trăm của mình cho Trâu Thiều Đông, sau đó hầu hết người trong gia tộc Tiền Lệ đều coi hầu Khải là kẻ thù”.

“Sao Trâu Thiều Đông lại dính vào đây?” Ngô Diệu thắc mắc.

“Khôn ấy mà!” Phi Phi cười hì hì nói, “Có lẽ hẳn ta đã nhận ra ngay bên Hầu Khải dồn sức hại Tiền Lệ, nên đã ra điều kiện giúp chị ta giành lại thể cân bằng! Còn có thể thiết lập mối quan hệ nữa!”

Lạc Tài Tần và Ngô Diệu đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh ỏi, “Thế Lương Tiểu Mạn thì sao?”

“Ha ha, đây mới là chỗ hay nhất đây này!” Phi Phi bật cười, “Sau khi xuất viện, Lương Tiểu Mạn bèn dọn thẳng vào biệt thự mà Hầu Khải tặng cho chị ta, cả công ty quảng cáo và một phần phòng tranh đều được chuyển cho Lương Tiểu Mạn hết.... ..Nghe nói giá trị rất lớn”>

“Đúng là sau khi bí quá hóa liều thì một bước lên trời”. Lạc Tài Tần lắc đầu, “Tiền Lệ sẽ không dễ dàng bỏ qua thể chứ?”

“Em không biết nhưng chắc tội với kiểu người phụ nữ này chắc chắn hậu quả khôn lường!” Phi Phi tặc lưỡi nói, “Nhìn đi, cuộc sống còn kinh điển hơn bất kì bộ phim tám giờ nào”.

Lạc Tài Tần bật cười, “Đã thành phim thì cuộc chiến chốn thương trường rồi. Có lẽ ngay từ đầu Lương Tiểu Mạn và Hầu Khải đã bày trò để chiếm tài sản nhà họ Tiền. Nhưng không ngờ bọn họ tốn công vô ích, người thông minh nhất, kiếm được nhiều nhất lại là Trâu Thiều Đông”.

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng rình”. Phi Phi cười hì hì, “Lần này em cũng kiếm bộn nhé! Trâu Thiều Đông đã giao cả công ty quảng cáo cho em quản lý, công ty còn sắp mở rộng quy mui, Lưu Di cũng quản lý mấy phòng tranh nữa!”

“Chúc mừng, chúc mừng”. Lạc Tài Tần cười cười cụng ly với cô, “Cuối cùng cũng có thể phát huy sở trường rồi”.

“Đúng thể!” Phi Phi định mời người ăn khao.

Đột nhiên Ngô Diệu nhớ ra chuyện Tiền Lệ nhờ cô chuyển lời cho Lương Tiểu Mạn, bà Ngô bảo đã nói cho chị ta rồi, nhưng nghe xong chị ta chỉ cười nhạt một tiếng, đáp lại, “Cháu tự biết”.

Cuối cùng Ngô Diệu cũng hiểu ra, tại sao tối qua bố cô bất chợt cảm khái nói, “Diệu Diệu, phải làm người phụ nữ tốt nhé, đừng làm phụ nữ xấu.... ..”

Phụ nữ tốt và phụ nữ xấu, thực sự rất khó nói rõ ràng.... ..

18. Chương 18

Đối với nhân vật trong tin đồn thì có lẽ là cả một sự giày vò, nhưng với người nghe tin đồn thì chỉ là chuyện vào tai trái ra tai phải mà thôi.

Trận phong ba này của Lương Tiểu Mạn chớp mắt đã bình lặng, Trương phi Phi lao đầu vào công việc bận rộn, sạo này ngay cả ngày thứ bảy chủ nhật cũng phải làm thêm giờ, tối lại đi hẹn hò với Liêm Khải.

Cũng may.....Ngô Diệu không hề cô đơn, vì Lạc Tài Tần lúc nào cũng ở bên cô.

Thực tế là Ngô Diệu chưa bao giờ yêu đương, hỏi đó Trâu Thiều Đông và cô chỉ hẹn hò có ba ngày. Ngày đầu tiên, cô băn khoăn chuyện này có phải là thật không? Ngày thứ hai, cô nghĩ, có lẽ là thật rồi! Ngày thứ ba, khi vừa chắc chắn là sự thật, Trâu Thiều Đông bèn nói với cô mọi chuyện kết thúc rồi.

Còn lần này với Lạc Tài Tần, tâm trạng của Ngô Diệu lại đảo ngược hoàn toàn, ngày đầu tiên, cô thấy chuyện này không phải thật chứ? Lạc Tài Tần nói là thật! Ngày thứ hai, cô băn khoăn chẳng lẽ là thật hả? Lạc Tài Tần gật đầu, là thật đấy! Ngày thứ ba, cô cảnh cáo bản thân, cẩn thận kéo gãi! Lạc Tài Tần còn ra sức nói, là thật mà! Thật đó! Thật! Cuối cùng cô chẳng còn hỏi nữa, còn Lạc Tài Tần thì ngày nào cũng chứng minh cho thấy là thật, là thật.....Thế nên cô được hưởng thụ cảm giác có người theo đuổi, vô cùng sáng khoái. Nhưng ai có mắt cũng thấy hiện giờ hai người là người yêu của nhau, Lạc Tài Tần đường đi nước bước rõ ràng, còn Ngô Diệu thì bị dắt đi trong mơ hồ.

Bình thường thứ ba khsa vắng khách, thế nên thứ ba hàng tuần Ngô Diệu đều tính sổ sách và kiểm hàng.

Sáng sớm lác Tài Tần đưa Ngô Diêu đến cửa hàng xong thì chạy đi làm việc, nói tới trưa sẽ tới đón cô đi ăn.

“Diêu Diêu”.

Ngô Diêu đang bận bịu tính toán thì nghe thấy có người gọi, ngẩng đầu lên..Lương Tiểu Mạn đang đứng ở cửa, mặc một bộ quần áo được cắt may rất đẹp, tay cầm chiếc ví vô cùng đắt tiền. Ngô Diêu đã thấy hình các ngôi sao nữ dùng chiếc ví kia trên tạp chí, dù cô thấy nó chẳng đẹp.

Lương Tiểu Mạn thướt tha bước vào, mùi nước hoa cao cấp tỏa ra.

“Chị đã khỏe chưa?” Thấy sắc mặt của chị ta không tồi, Ngô Diêu bèn hỏi một câu.

“Khỏe” Lương Tiểu Mạn tựa vào ghế, nhìn Ngô Diêu đang đứng ngơ ra nhìn mình, bèn nói, “Còn không rót trà?”

Suýt nữa thì Ngô Diêu thốt lên, “Nô tì tuân mệnh!” Xem cái dáng kia kìa! Chắc chắc.

Thấy Ngô Diêu cầm hai cốc giấy ra, Lương Tiểu Mạn có vẻ không vui, “Em cho chị uống nước lọc à?”

Ngô Diêu chớp mắt, thò tay vào hộp ăn vặt lục lục, không có gói trà nào, bèn pha cho Tiểu Mạn cốc Ovaltine.

Lương Tiểu Mạn bật cười, nhận lấy uống một ngụm, “Ngọt chết mất!”

Khóe môi Ngô Diêu giật giật, bụng bảo dạ, rốt cuộc chị tới đây là gì?”

Nghe nói em là Lạc Tài Tần đang hẹn hò với nhau?” Lương Tiểu Mạn đặt cốc sang bên cạnh, “Em được lắm, tới Trâu Thiệu Đông cũng đã. Thực ra nếu chỉ đơn thuần làm người yêu thôi thì Lạc Tài Tần đúng là khá hơn Trâu Thiệu Đông”.

“Em đã nói với chị rồi, hồi cấp ba Trâu Thiệu Đông đã đá em”. Ngô Diêu bực bội, nhắc tới chuyện cũ làm gì chứ, khá hơn Trâu Thiệu Đông”>

Lương Tiểu Mạn nheo mắt nhéo cô một cái, “Xem kiêu chưa kìa, Chị không hiểu em tốt ở chỗ nào, ngu ngơ khù khờ. Thật là phụ nữ không ngốc, đàn ông không yêu sao?”

“Làm gì có”. Ngô Diêu xoa xoa cánh tay, thấy Lương Tiểu Mạn đeo một chiếc vòng tay kim cương đẹp đẽ, nhưng cổ tay gầy tong teo, buột miệng hỏi, “Sao chị lại gầy thế kia? Có tiền mua quần áo, không có tiền ăn cơm sao?”

“Giờ chị đang sản xuất phim và trang phục, cả ngày phải đối diện với toàn người mẫu xinh đẹp”. Lương Tiểu Mạn nhún vai, “Chị không muốn bị người ta cười là bà cô già! Đúng rồi, em có muốn tới đó giúp chị không? Chị trả hậu hĩnh cho em”.

Ngô Diêu vội lắc đầu.

“Em chẳng có trí tiền thủ gì cả”. Lương Tiểu Mạn gí tay vào đầu cô.

Ngô Diêu xoa đầu rầu rĩ, rốt cuộc Lương Tiểu Mạn tới đây làm gì chứ, có vẻ như không phải muốn đến để khoe khoang gì.

“Đúng rồi”. Lương Tiểu Mạn giả vờ vô tình hỏi một câu, “Em có biết Trâu Thiệu Đông đã bắt tay với Tiền Lệ như thế nào không?”

Ngô Diêu đã hiểu ra vấn đề, hóa ra Lương Tiểu Mạn lo lắng tới mối quan hệ của Trâu Thiệu Đông và Tiền Lệ, nên muốn tới chỗ cô nghe ngóng.

“Em không gặp anh ấy từ hôm ở bệnh viện tới giờ, Phi Phi nói gần đây anh ấy bận lắm”.

“Đương nhiên bận rồi, chỉ thoảng cái đã có thêm bao mối làm ăn như thế, giờ Trâu Thiệu Đông là kẻ thắng lớn, là nhân vật có tiếng tăm”. Lương Tiểu Mạn cười nhạt, “Anh ta còn là sát thủ tình trường nữa chứ, con gái vây quanh anh ta không phải là ít, thế mà lại bị một con bé ngốc như em dắt mũi vòng quanh”.

Ngô Diêu im lặng, lại nữa rồi.

Ngồi thêm một lát nữa, Lương Tiểu Mạn mới lo lắng hỏi, “Đúng rồi, mấy hôm nay mẹ chị sao rồi?”

“Bác ở với mẹ em suốt. Hai người cãi nhau à? Máy hôm nay tâm trạng bác không tốt lắm, cũng không chịu về nhà”.

“Mẹ chẳng biết gì, nhát gan nên cả ngày cứ nghĩ ngợi lung tung”. Lương Tiểu Mạn bực mình, “Mẹ ở nhà em chắc tốn nhiều hả? Để chị trả tiền”.

Ngô Diệu vội vàng xua tay, “Tự chị đưa cho bác đi, em không chuyển lời đâu”.

Lương Tiểu Mạn nhéo cô, “Emđấy! Không chịu giúp chị gì hết!”

Ngô Diệu bị nhéo đầu diếng, nghĩ thầm bà cô này sao cứ quen ra tay nhéo người thế?

Bỗng có người bên ngoài hỏi thăm, “Xin lỗi?”

Hai chị em ngoảnh mặt lại, thấy một cậu thanh niên cao to đẹp trai, trông rất đặc biệt, hình như là con lai lịch sự hỏi, “Đây là phòng tranh của Lạc Tài Tần phải không ạ?”

“Vâng”> Ngô Diệu đáp, “Anh ấy không có đây. Nếu muốn mua tranh cậu có thể tới phòng tranh của anh ấy trong thành phố”>

“Tôi tới tìm Lạc Tài Tần”. Cậu thanh niên nói, “Tôi là Jamie, tìm thầy Tần bàn chuyện hợp tác”. Nói xong bèn đi vào, lịch sự bắt tay Ngô Diệu và Lương Tiểu Mạn.

NỤ cười trên gương mặt Lương tiểu Mạn bừng sáng, hình như chị ta có chút hứng thú với Jamie. Jamie ngồi ở trước cửa nói chuyện với Lương Tiểu Mạn để chờ Lạc Tài Tần, hai người càng nói càng hợp, cuối cùng họ còn trao đổi số điện thoại. Ngô Diệu đứng sau nhìn hai người đó mà cảm khái.....Ai da, chuyện yêu đương phải có năng khiếu thật nha.

Ngô Diệu có anh bạn cùng lớp cấp ba, năm nay đã ly hôn tới lần thứ ba, cô luôn cảm khái, người này sao lợi hại thế nhỉ?! Cậu ta có thể ly hôn tới ba lần, mình thì còn chưa kết hôn đến một lần!? Quả nhiên EQ và sự năng động chủ quan là một vấn đề lớn.

Ngô Diệu giơ tay véo tai Champagne. Cũng khéo, nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay! Xe của Trâu Thiếu Đông dừng ở đầu ngõ.....hắn và Lạc Tài Tần cùng xuống xe đi vào, hai người không biết đã gặp nhau ở đâu.

Champagne trông thấy Lạc Tài Tần từ xa, bèn vẫy đuôi nhặng lên.

Lạc Tài Tần vội chạy tới vuốt ve Champagne.

“Thầy Lạc” Jamie nhanh chóng đứng dậy chào hỏi Lạc Tài Tần.

Ngoài dự đoán của Ngô Diệu, Lạc Tài Tần không hề quen biết Jamie, hoặc là không nhớ ra đã từng gặp cậu ta ở đâu, bèn hỏi, “À, cậu là ai nhỉ?”

“Chào thầy, em đã gặp thầy hồi triển lãm tranh ở Pháp, lúc ấy chúng ta nói chuyện với nhau cũng khá hợp”.

Lạc Tài Tần gật đầu cười, nói vài ba câu tiếp chuyện cậu ta.

Nói chuyện với Traai Thiếu Đông, Lương Tiểu Mạn thăm dò, còn anh ta chỉ trả lời cho có, hao người vòng vo lời ít ý nhiều. Ngô Diệu chợt nghĩ bản thân mình mới là người trái đất bình thường, bọn họ đều là người ngoài hành tinh.

“Em vừa rời đây đầu tư, tối nay sẽ tổ chức một bữa tiệc thiện long trọng, làm quen với những người có tiếng ở đây”. Jamie nói, đưa tấm thiệp mời cho Lạc Tài Tần, “Mời thầy và bạn gái cùng tới tham dự!”

Lạc Tài Tần nhận tấm thiệp mời, nhìn Ngô Diệu.

Ngô Diệu còn chưa trả lời, Trâu Thiếu Đông đột nhiên hỏi Jamie, “Cậu là cậu chủ trẻ của gia tộc Will phải không?”

“Đúng vậy”. Jamie hiển nhiên cũng quen Trâu Thiếu Đông, “Chào anh Trâu”.

Hai người bắt tay nhau rồi bắt đầu hàn huyên. Hóa ra gia tộc Will kinh doanh siêu thị và khách sạn, lần này tới thành phố đầu tư cũng có nhiều mối đầu tư hợp tác với công ty của Trâu Thiếu Đông. Lương Tiểu

Mạn vốn đã là đối thủ cạnh tranh của Trâu Thiếu Đông, giờ lại thành nửa đồng nghiệp, lập tức nhạy cảm đánh hơi ra được chỗ có thể kiếm lời, bèn tham gia cuộc nói chuyện, để Trâu Thiếu Đông giới thiệu đôi bên.

Ngô Diệu hiểu kì đứng nhìn, Lạc Tài Tần đi tới một tay khoác lên vai cô, tay kia mở chiếc túi đặt trên bàn. Trong túi có một bộ cốc thủy tinh, trên mỗi chiếc đều in hình một con mèo nhỏ đặc biệt, trông rất sống động.

“Anh nhìn thấy ở quán ven đường đấy”>

“Xinh quá!” Ngô Diệu cầm cốc lên soi dưới ánh mặt trời, “Làm cũng được. nhưng bán ở quán ven đường thì tiếc quá”>

“Anh hỏi giúp em rồi, gia đình bác bán quán này trước kia mở xưởng thủy tinh, chỗ bác ấy còn nhiều đồ làm bằng thủy tinh lạ nữa, lát nữa ăn xong đi xem nhé?”

“Được”> Ngô Diệu nhanh nhạy thấy đây là một cơ hội làm ăn.

Lúc này Trâu Thiếu Đông, Jamie và Lương Tiểu Mạn đã hẹn nhau ăn cơm, hỏi Ngô Diệu và Lạc Tài Tần có đi cùng không. Lạc Tài Tần lắc đầu.

“Cặp tình nhân bọn họ phải chàng chàng thiếp thiếp cơ, mấy người cô đơn chúng ta bàn chuyện làm ăn, đừng quấy rầy chuyện vui của người ta”. Lương Tiểu Mạn lạnh lùng nói.

Trâu Thiếu Đông đưa mắt liếc nhìn bàn tay đang đặt bên eo Ngô Diệu của Lạc Tài Tần, rồi nhìn đi chỗ khác, ho một tiếng, nói với Jamie, “Chúng ta đi thôi”.

Jamie rất nhiệt tình nói muốn mời cơm, còn dặn Ngô Diệu và Lạc Tài Tần nhớ tối nay nhất định phải tham dự bữa tiệc của cậu ta. Trước khi đi, hình như Trâu Thiếu Đông còn muốn nói gì với Ngô Diệu, nhưng cuối cùng chỉ vẫy tay nói tạm biệt.

Ngô Diệu không nén nổi mà nhú mày, nhìn anh ta thêm một lúc nữa, chợt cảm thấy má nóng lên.

“Á!” Ngô Diệu vung tay đánh một cái, Lạc Tài Tần vội giữ tay co lại, “Hôn một cái mà cũng phải chịu đòn hả”. Cô lau mặt, nghe thím mì xào ở bên cạnh phá ra cười liên thấy ngượng ngùng, đập Lạc Tài Tần một cái, “Đáng ghét”.

“Lúc này em nhìn Trâu Thiếu Đông làm anh ghen”. Lạc Tài Tần tựa vào bàn cười nói, “Anh ghen thì em chịu trách nhiệm sao đây”.

Tại Ngô Diệu nóng lên, lần nào Lạc Tài Tần cũng nói thẳng toẹt ra, “Ghen cái gì, nhìn một cái cũng không được chắc”.

“Không được. rõ ràng Trâu Thiếu Đông còn chưa dứt tình với em mà. Anh mặt dày cướp em từ tay cậu ta, thế nên bất cứ lúc nào cũng phải cảnh giác!”

“Anh đừng nói vớ vẩn. Em chẳng có quan hệ gì với anh ta cả”/.

Lạc Tài Tần đứng dậy, ôm eo cô mà cười, “Thế tối nay em mặc cái gì xinh xinh dự tiệc nhé? Anh mua một bộ đầm dạ hội đẹp cho em, là kiểu phải hở ngực hở lưng hở đùi ấy”>

Ngô Diệu nhéo mạnh một cái, những ánh mắt hâm mộ của người đi đường dõi theo không ít. Ngô Diệu chợt nghĩ....Câu nói ghen tuông lúc này của Lạc Tài Tần còn chân thực hơn sự ngưỡng mộ kia gấp nhiều lần.

“Đúng rồi”. Lạc Tài Tần thấy ba người kia đã đi rồi, đột nhiên nghiêm túc chuyển đề tài, “Diệu Diệu, Jamie tới đây lần đầu tiên hả?”

“Vâng”. Ngô Diệu cầm cây lăm, phải hết số lông Champagne dính trên người Lạc Tài Tần, “Chắc anh không nhớ người ta thôi, thế mà người ta lại nhớ anh đấy, họa sĩ lớn ạ”.

“Không thể”> Lạc Tài Tần nghiêm túc lắc đầu, “Anh chắc chắn chưa bao giờ gặp cậu ta”.

Ngô Diệu sững sờ, “Nhưng cậu ta nói...”

“Em thấy anh đã quên chuyện gì chưa?”

Ngô Diệu không hề nghi ngờ năng lực ghi nhớ hình ảnh của người được xem là thiên tài như Lạc Tài Tàn, chẳng khác gì qua máy ảnh kỹ thuật số cấp cao, chỉ cần anh đã gặp qua ai đó là có thể vẽ ra. Có khi chỉ cần người đi đường đối diện lướt qua, anh cũng có thể vẽ được dung mạo.

“Thế cậu ta.....tôi là thừa nước đục thả câu sao?” Ngô Diệu cảm tâm thiếp mời lên nhìn, căng thẳng, “Liệu có phải là kẻ xấu không?”

“Bữa tiệc này đúng là có thật. Lúc này Trâu Thiệu Đông cũng nói với anh rồi, tối nay các nhân vật trong giới kinh doanh đều quy tụ. Gia tộc Will cũng không phải là giả”> Lạc Tài Tàn nấn tai Ngô Diệu nghĩ ngợi.

“Sáng nay cậu ta cũng đã tới một lần rồi”.

Lúc này thím mì xào đột nhiên lên tiếng.

“Sáng nay ạ?” Ngô Diệu và Lạc Tài Tàn đều bắt ngờ.

“Đúng đây” Thím mì xào gật đầu, “Sáng nay lúc hai đứa mở cửa hàng, cô đã thấy nó rồi”.

“Lúc đó anh cũng ở đây mà! Sao cậu ta không tới gặp anh?” Ngô Diệu cũng thấy kì lạ.

“Ừm.....” Lạc Tài Tàn nghĩ một lát, bèn nhún vai, “Có lẽ cậu ta không đến để tiếp cận chúng ta”.

“Thế để tiếp cận Trâu Thiệu Đông sao?” Ngô Diệu lo lắng hỏi, “Lạc Tài Tàn lập tức ôm lấy cô, dụi dụi, “Ai da, anh lại ghen rồi”.

Ngô Diệu hết nói nổi.

19. Chương 19

Tới giờ ăn trưa, Lạc Tài Tàn ép Ngô Diệu đóng cửa hàng, quả nhiên có xe ô tô tiện hơn nhiều, ra ngoài có thể mang theo Champagne, đi dạo thì để nó lại trong xe, dù sao Champagne cũng lười, có thể nằm bò ra ghế sau lim dim cả ngày.

Lúc ăn cơm, Lạc Tài Tàn cho Ngô Diệu xem một xấp ảnh.

“Đây là cái gì? Ảnh kiến trúc ạ?” Nhìn những khối hình học kì lạ dày đặc khiến Ngô Diệu có cảm giác giống như kiến trúc của mái vòm lại tựa tựa tường thành gì đó, rất giống cảnh tượng mình nhìn thấy trong kính vạn hoa, đẹp thì đẹp thật nhưng có điều hơi chóng mặt.

“Là vẽ tay em ạ, không phải ảnh”. Lạc Tài Tàn nhúng lẩu giúp Ngô Diệu, vừa trả lời.

“Vẽ á?” Ngô Diệu không thể tin nổi, cẩn thận nhìn lại. “A! Giống quá!”

“Là tranh khắc đồng đấy”> Lạc Tài Tàn gắp một miếng bánh gạo đút vào miệng Ngô Diệu, “Rất khó làm”.

“Là anh làm sao?” Ngô Diệu thấy góc bên phải có kí một chữ L, không phải là chữ kí thường ngày của Lạc Tài Tàn.

“Đây là tác phẩm đoạt giải nhất trong cuộc thi hội họa đã quốc tế lần thứ nhất mới được tổ chức. Tạp chí họa sĩ đã dành tới ba trang để giới thiệu chi tiết tác giả, còn có rất nhiều lời khen ngợi của các nhà phê bình tranh”. Lạc Tài Tàn nói, rồi lại đút cho Ngô Diệu con tôm đã bóc vỏ sạch sẽ, “Đoán thử xem là tranh của ai?”

“Liên Khải à?” Ngô Diệu nhớ Liên Khải cũng vẽ tranh kiểu như thế này.

“Là A Lực”. Lạc Tài Tàn bê cốc trà lên, “cậu ấy nhận được học bổng toàn phần, còn có người trả giá cao cho tranh của cậu ấy nữa. A Lực đã trả hết tiền học phí cho anh rồi”>

“Lợi hại thế sao?” Ngô Diệu kinh ngạc, “Cậu ấy mới đi mà?”

“Chúng tớ cậu ấy vô cùng cố gắng!” Lạc Tài Tàn đắc ý.

“Anh nhìn người chuẩn đấy”| Ngô Diệu vỗ vỗ vai anh, “Hồi đó nếu không phải anh cho cậu ấy một lối thoát thì hôm nay đã không có một nghệ sĩ rồi”.

Lạc Tài Tần chống tay dưới cằm, nhìn Ngô Diệu chăm chăm.

“Anh nhìn gì thế?” Cô bị anh nhìn mà dựng tóc gáy, ôm lấy cổ áo.

“Anh đang nghĩ, em mặc lễ phục màu gì thì đẹp”. Lạc Tài Tần cười nói, “Màu đen hay màu trắng? Loại quần thifi không hợp lắm, em cũng không lớn.....”

“Anh dám nói em là loại sân bay hai lưng màn hình phẳng?!” Ngô Diệu lập tức phát hỏa.

Lạc Tài Tần oan ức, “Anh có nói gì đâu.....Em không đánh mà khai hay là chột dạ”.

“Đồ đáng ghét”> Bị đả kích, Ngô Diệu rầu rĩ ăn cơm.

Lạc Tài Tần thấy cô không vui, bèn gấp thức ăn cho cô, dỗ dành, “Diệu Diệu à, để chứng minh em không nhỏ, cho anh xem một cái nhé?”

Mặt cô đỏ lựng lên, đập mạnh Lạc Tài Tần một cái, nhưng anh vẫn hăng hái, “Ăn xong anh đưa em đi mua váy dự tiệc được không?”

Ngô Diệu lườm anh, “Không đi!”

“Tại sao?” Lạc Tài Tần vội vàng nhận lỗi, “Anh thật sự không nói em ngực nhỏ mà, Diệu Diệu, em phải là bưởi!”

“Khụ khụ.....” Ngô Diệu bị sắc nước trà. Hai cô bé đang ngồi ăn ở bên cạnh nghe được thì dèi ngoảnh đầu lại, nhìn Ngô Diệu và Lạc Tài tần rồi cười thầm.

Ngô Diệu ngượng ngùng trừng mắt nhìn Lạc Tài tần, :Không cần anh mua, em tự đi”.

“Tự đi?” Lạc Tài Tần cảm thấy bị thiệt hại nghiêm trọng, niềm vui thú nhìn Ngô Diệu thay quần áo đã bị tước đoạt.

Cô vỗ lên vai anh, “Chiều anh cứ chơi với Champagne đi”.

Lạc Tài Tần cụt hứng ngậm đũa, “Thật thế sao?”

“Thật|.

“Nói em là bưởi mà vẫn không được sao?”

Ngô Diệu lại thưởng cho anh một đập.

Ăn cơm xong, Lạc Tài Tần bị Ngô Diệu đuổi về trước thật, cô quyết định một mình đi mua một bộ váy thích hợp để tối đi dự tiệc. Nhưng tới phố đi bộ, đối mặt với những cửa hàng san sát nhau, cô lại thấy khó khăn, mua cái gì mới được đây? Hay alf tìm tham mưu cho chắc nhĩ? Nghĩ tới nghĩ lui, cô bèn gửi tin nhắn cho Phi Phi, “Chiều mày có rảnh không?”

Lát sau Phi Phi trả lời, “Bạn tới nôn máu ra đây. Chuyện gì thế?”

“Không.....Hỏi xem mày có thời gian rảnh đi dạo phố không thôi, Không sao, mày đi làm việc đi”.

Cất điện thoại, Ngô Diệu hít sâu, xem ra không dựa được đất thì đành phải dựa vào chính mình vậy.....Nhưng một mình đi thử đồ còn tốt hơn đi cùng với Lạc Tài tần, anh nhất định sẽ cười suốt, xấu hổ lắm.

Đi dạo qua từng cửa hàng, Ngô Diệu chun mũi, khó chọn thật đấy. Cô cũng không biết kiểu trang phục để đi dạ tiệc phải mua ở đâu. Đang vòng qua vòng lại trên đường, bỗng có người khẽ vỗ một cái lên vai trái mình. Cô quay đầu lại, bên trái không có ai, nhưng bên phải lại vang lên tiếng chào hỏi, “Hi, Diệu Diệu!”

Là Lưu Di.

Hình như cô ấy cũng đang nhàn nhã dạo phố một mình, trên tay đang xách mấy chiếc túi to túi bé.

“Đi mua sắm một mình hả? Hay đợi ai?” Lưu Di cười hì hì hỏi.

“À, tôi muốn mua mấy thứ ấy mà. Tôi đi một mình”. Ngô Diệu nhìn túi trên tay Lưu Di hỏi, “cô cũng đi mua quần áo hả?”

“Ừ”. Lưu Di thở dài. “Hãy, tôi đáng thương lắm, cô đơn không ai đi cùng, đêm nay còn phải dự tiệc, thế nên đi mua mấy bộ váy, xem có thể câu được con rùa vàng nào không”.

“Mua ở đâu thế? Tôi cũng muốn mua váy dự tiệc|.

“Aii da, thế thì không có ở đây đâu, đi về phía trước kia, có mấy cửa hiệu tôi quen, đưa cô đi nhé?” Cuối cùng cũng tìm được bạn đi mua sắm, Lưu Di vội vàng kéo Ngô Diệu đi về phía trước.

Hai cô gái đi dạo phố, chuyện để nói cũng nhiều lên, Lưu Di hóng hớt sao Lạc Tài tần không đưa cô đi, Ngô Diệu bèn kể lại chuyện lúc ăn trưa.

Ưu Di bèn nhướn mày, “Cái gì, anh ta ăn gan hùm mật gấu hử? Diệu Diệu, đi! Chúng ta diện thật xinh đẹp vào, xem anh ta còn dám cười không?”

Ngô Diệu thở dài, “Đẹp thì đẹp.....nhưng năng lực có hạn, năng lực phát triển cũng có hạn”.

“Diệu Diệu à. Cô tự tin lên chút được không? Nếu cô thật sự không xinh thì Lạc Tài Tần và Trâu Thiệu Đông cũng không thể bị cô thu phục đâu”.

“tôi không liên quan gì với Trâu Thiệu Đông hết” Ngô Diệu len lén nhìn sắc mặt Lưu Di, “Đúng rồi, không phải cô với anh ta là.....”

Lưu Di thẳng thắn lắc đầu, “KHông dám đâu, Thiệu Đông không tồi, nhưng không thuộc tuýp người của tôi”.

“Ừm”. Ngô Diệu thấy hơi tiếc, con người Lưu Di rất tốt, cũng rất xứng với Trâu Thiệu Đông.

Lưu Di đưa Ngô Diệu tới mấy cửa hàng thời trang trong dãy phố buôn bán, phần lớn là bán trang phục dạ hội và trang phục dự tiệc, may đẹp, giá cả hợp túi tiền, kiểu dáng trang phục không quá khoa trương, bình thường mặc thêm áo khoác bên ngoài là có thể ra ngoài.

Vào cửa hàng, Ngô Diệu hơi hoa mắt, quả nhiên cô không giỏi lựa chọn mấy thứ này.

Lưu Di thấy tính cách Ngô Diệu khá hướng nội, bèn dứt khoát đích thân động thủ, quyết định chọn cho Ngô Diệu vài bộ phù hợp rồi đẩy cô vào phòng thử đồ.

Người đẹp vì lụa, mấy bộ đều vô cùng thích hợp, Ngô Diệu mặc đều rất đẹp, bà chủ cửa hàng đứng bên cứ khen không ngớt, còn nịnh dáng Ngô Diệu đẹp.

Cả đời này Ngô Diệu chưa từng được ai khen như thế, lại càng cảm thấy ngượng ngùng.

Lưu Di đề nghị mua toàn bộ, nhưng Ngô Diệu dứt khoát chỉ chọn một bộ hợp nhất trong số đó rồi mặc cả với bà chủ. Cầm váy ra khỏi cửa hàng, Ngô Diệu thất rất hài lòng, lại mua một đôi giày cao gót cho phù hợp, cô chưa bao giờ đi giày cao gót mảnh, mong rằng tối nay không bị trượt chân ngã. Sau đó hai người lại đi làm tóc, rồi về nhà trang điểm nhạt. Đôi bên lập tức từ bạn bè tốt thăng cấp lên làm chị em tốt.

Mặc váy trang điểm kĩ càng, đứng trước gương, Ngô Diệu thấy mình thế này xinh quá trời, phù hợp mà không quá phô trương.

Bà Ngô chạy lên tầng ngắm thử, cảm động tới rơi nước mắt, cô con gái cứ ru rú trong nhà của bà cũng có ngày mặc váy dạ tiệc rồi, “Ai da, Diệu Diệu, tối nay muốn dùng mỹ nhân kế hử? Nhớ hạ gục Lạc Tài Tần đấy!”

Mặc mui Ngô Diệu đỏ ửng.

Chiều tối Phi Phi cũng về nhà thay váy, trang điểm, vừa trông thấy Ngô Diệu thì kinh ngạc hô lên, “A! Đêm nay Diệu Diệu dùng mỹ nhân kế, chuẩn bị xử Lạc Tài Tần hả mày?”

Ngô Diệu ngồi bên hết sức căng thẳng, trong lòng đắn đo, thật sự trông cô khác ngày thường lắm sao? Cô cảm thấy có chút xấu hổ, không biết Lạc Tài tần có cười không?

Ngô Diệu nhìn ngực mình, quả nhiên đúng như Phi Phi nói, ngực chẳng khác gì thời gian, khéo léo sắp xếp một cái là đủ dùng ngay, loại áo lót có cài quai phía trước được Lưu Di giới thiệu dùng đúng là có tác dụng thật.

Đang nghĩ ngợi lan man thì di động đổ chuông, Lạc Tài Tần đáng thương gửi tin nhắn xin tha thứ, “Diệu Diệu đại nhân ơi, chiều nay cô đơn trong căn phòng trống cùng Champagne ta đã nghiêm túc suy nghĩ lại, mới phát hiện mắc phải sai lầm cực kì trầm trọng. Thế nên, Diệu Diệu đại nhân đã trang điểm xong chưa? Tiểu nhân và Champagne đều rất đáng thương, giờ đang ở trạng thái vô chủ”.

Ngô Diệu không nói nên lời, hình như da mặt của Lạc Tài Tần ngày một dày thêm.

Trời vừa tối, Phi Phi đã được Liêm Khải đón đi trước. Lưu Di tự lái xe đi, chỉ còn Ngô Diệu ở nhà chờ vì Lạc Tài tần vừa gọi điện tới nói sẽ đến trễ một chút.

Ban đầu Ngô Diệu còn ngồi chờ ngoan ngoãn. Chưa quá mười phút đã bắt đầu nóng ruột, sau hai mươi phút tinh thần bất an, chờ ba mươi phút đứng ngồi không yên, bốn mươi phút sau thì đi vòng quanh phòng, được năm mươi phút bắt đầu nghĩ ngợi lungtung, rồi nằm nhào lên bệ cửa sổ nhìn xuống dưới nhà. Sao Lạc Tài Tần còn chưa tới? Đứng xảy ra chuyện gì bất trắc đấy.

Đang nghĩ ngợi thì trông thấy chiếc xe quen thuộc đang chạy đến đầu khu, Ngô Diệu ngay lập tức cảm thấy trái tim mình trôi tuột xuống bụng, Lạc Tài Tần không vội lên nhà mà ngẩng đầu lên nhìn, vẫy vẫy tay về phía cửa sổ trên tầng.

Ngô Diệu ở khu chung cư nhỏ, người đứng ở dưới không thấy được tầng trên, chứng tỏ Lạc Tài Tần đã biết Ngô Diệu đang đứng chờ anh ở cửa sổ. Cô cũng có thể đoán được trên gương mặt anh là vẻ đắc ý, nghiêng rằng, cô biết ngay bộ dạng ngu ngơ hồi đầu của Lạc Tài Tần là giả vờ mà, bụng dạ đen tối mới là bản tính! Cô ít sâu vào một hơi, đi tới trước gương soi lại lần nữa, thấy cũng tạm ổn.....chắc là không bị cười đâu.

Tiếng chuông cửa vang lên, bà Ngô vội chạy ra mở cửa, “Ai da, Tài Tần đẹp trai quá, tối nay Diệu Diệu cũng ăn mặc xinh lắm”.

“thật hả cô?” Lạc Tài Tần vô cùng mong đợi, “cô ơi, cháu lên nhà đón Diệu Diệu nhé?”

“Lên đi lên đi, ha ha, đi chơi vui về rồi hăng về nhé” Bà Ngô sung sướng túm lấy Champagne cứ lẻo đẻo theo sau Lạc Tài Tần như cái đuôi, mang vào bếp cho ăn.

Lạc Tài Tần đi từng bước lên tầng, Ngô Diệu bắt đầu thấy căng thẳng một cách vô cớ, may mà cửa đang đóng. Cô hít sâu, bình tĩnh nào!

Cốc cốc cốc, “Diệu Diệu?”

“Vâng”.Ngô Diệu đáp lại theo phản xạ, cửa mở, Lạc Tài tần đứng ở cửa nhìn vào, có vẻ như không chờ nổi nữa.

Ngô Diệu đứng chờ người nhìn anh.

Lạc Tài Tần đã chuẩn bị tâm lí rồi, nhưng không ngờ đêm nay Ngô Diệu lại khiến anh bất ngờ như thế, bộ lễ phục màu đen rất hợp với cô, chuyện này thật sự không thể ngờ được.

Ngô Diệu còn chưa lo lắng xong thì đã thấy Lạc Tài Tần đến bên cạnh, cảm giác thật ấm áp.

“Đẹp lắm”. Lạc Tài Tần khen ngợi rất thẳng thắn, “Mùi nước hoa rất dễ chịu, tóc cũng đẹp, ngực cũng không nhỏ”.

Ngô Diệu đẩy anh một cái....Xấu hổ quá.

“|Diệu Diệu”. Giọng nói của Lạc Tài Tần nhẹ nhàng vang bên tai cô.

“ừm?” Ngô Diệu hồi hộp nhìn anh, đầu óc trống rỗng.

“Đi thôi em”. Khi nói chuyện, hơi thở của Lạc Tài Tần lướt qua tai cô, ngứa ngứa.

“Ừmm”. Ngô Diệu gật đầu định đi ra khỏi phòng, nhưng bị Lạc Tài Tần kéo lại, “Chờ một chút, trước khi đi phải làm một chuyện quan trọng trước đã”.

Chuyện gì...” Ngô Diệu hơi khó thở, rồi thấy Lạc Tài Tần chậm rãi cúi đầu xuống.

20. Chương 20

Ngô Diệu thấy Lạc Tài Tần ép sát, căng thẳng chuẩn bị nhắm mắt lại, thì nghe anh nói bên tai, “Chưa đi giày đã ra ngoài rồi à? Hay là muốn anh công em xuống dưới?”

Cô hoảng hốt cúi đầu nhìn, đúng là mình vẫn đi chân trần, đôi giày cao gót bằng da màu đen vứt chổng chơ ở bên, lúc này cô xỏ vào đi mỗi chân nên đã bro ra.

Lạc Tài Tần cầm giày lại, ngồi xuống đi vào cho Ngô Diệu. Cô không quen, cũng vội vàng ngồi xuống, “em tự làm được rồi”.

Lạc Tài Tần nhìn cô có chút bất lực, “Lần sau mặc váy đen thì nhớ mặc nội y màu luôn nhé, hơn nữa mặc váy ngắn thì đừng tùy tiện ngồi xuống...” Còn chưa nói xong đã bị Ngô Diệu đẩy ột cái, “Đáng ghét! Không được nhìn trộm”.

Lạc Tài Tần lão đảo, ngẩng lên tấm thảm lông dê yêu thích của Champagne, ngẩng đầu nhìn cô cười.

Ngô Diệu đi giày, bước tới đỡ anh đứng dậy, Lạc Tài Tần choàng một tay qua eo cô cúi đầu hôn nhẹ một cái lên khoe môi cô, thành thật nói,, “Đêm nay em đẹp thật mà, anh không muốn đưa em tới cho Trâu Thiều Đông ngắm đâu”.

Ngô Diệu mỉm cười chĩnh lại cà vạt cho anh, nhìn tấm gương phía sau Lạc Tài Tần thấy hai người rất xứng đôi.....Ngô Diệu thở phào nhẹ nhõm, may mà độ này gầy lại một chút, không thì bắp chân to trông không mê nổi.

Lạc Tài Tần kéo tay Ngô Diệu, biết tay chân cô không ăn nhập với nhau, bình thường đi đường không vấp hổ thì cũng té hổ, hôm nay bệnh lại càng nặng, quả nhiên, chưa đi được tới thang máy mà cô đã trật chân hai lần, được Lạc Tài Tần đỡ hai lần, đúng là tay chân anh nhanh nhẹn!

Nhìn Ngô Diệu rón rén cẩn thận, Lạc Tài Tần cười, “Không sao, có anh đây rồi, thích ngã thế nào thì ngã, cùng lắm không đi được thì anh bế em về thôi!”

Đi có một đoạn ngắn mà Ngô Diệu đã thấy thật là khổ sở, một chân đứng, chân kia thì co lên, cho chân nghỉ ngơi một lát. Lạc Tài Tần vội vàng đỡ chân cô xuống, “Đừng làm trò tạo dáng, lát nữa Trâu Thiều Đông lại không cam lòng muốn cướp về thì anh phiền lắm”.

Cô nắm anh một cú thật mạnh, “Nói nhảm ít thôi”.

Hai người lên xe tới dự bữa tiệc, đây là một bữa tiệc loại nhỏ được tổ chức ngay tại biệt thự của Jamie, rất nhiều người đến dự. Chỉ nhìn đoàn xe đậu ngay trước cổng thôi mà Ngô Diệu đã hoa mắt, không hiểu tại sao đêm nay mình cũng xuất hiện ở đây, rõ ràng là không hợp với nơi này.

Ngay khi thiệp mời được đưa ra, nhân viên an ninh ở cổng lịch sự mời hai người bước vào.

Ngô Diệu rón rén bước, cố gắng giữ thăng bằng. Đưa mắt nhìn quanh thì thấy đèn điện từ sân kéo vào đại sảnh lẫn tầng hai đều được bật sáng choang. Phần lớn nam nữ đều mặc vest, nữ giới trang điểm lộng lẫy đủ kiểu, không thể thiếu các ngôi sao nữ xinh đẹp. Cô căng thẳng túm lấy Lạc Tài Tần, không phải sợ anh bị quyến rũ mất, mà sợ lát nữa mà ngã thì thật mất mặt.

Vừa vào đại sảnh, Jamie đã nhanh chóng bước ra tiếp đón, theo sau là mấy ông anh chú bác thích nghệ thuật, toàn là người nước ngoài, dùng thứ tiếng Trung trợ trợ để trò chuyện với Lạc Tài Tần về tranh.

Ngô Diệu đứng cạnh không hiểu bọn họ nói gì, đang chán thì bỗng có người nhẹ nhàng kéo cô một cái. Ngó đầu nhìn lại thì thấy Trương Phi Phi, một tay cầm ly champagne, tay kia bắt lấy cánh tay cô, “diệu Diệu”.

Ngô Diệu thấy Lưu Di bên kia cũng đang vẫy tay với mình, thấy đứng chung với bọn Phi Phi vui hơn, bèn nhìn sang Lạc Tài Tần.

“Đừng đi xa quá nhé”. Lạc Tài Tần thì thầm bên tai cô, “Cẩn thận dưới chân”.

“Vâng”. Ngô Diệu nghiêm túc gật đầu, “Không giẫm lên chân người ta đâu”.

Lạc Tài Tần cười, “Anh sợ em bị giẫm, chứ giẫm người khác thì kệ họ”.

TRương Phi Phi không nhìn thêm nổi nữa, chàng chàng thiếp thiếp đúng là làm người ta ghen tị mà, bèn kéo Ngô Diệu đi.

Liêm Khải cũng tham gia vào cuộc nói chuyện với hội Lạc Tài Tần, còn Ngô Diệu, Phi Phi và Lưu Di tụm lại với nhau rôm rả.

Ngô Diệu cũng lấy một ly champagne, nếm thử một ngụm – Ngon phết!

“Diệu Diệu, lát nữa chờ xem chuyện hay nha mà” Phi Phi nói nhỏ.

“Chuyện gì hay?”

Lưu Di nhìn quanh quất, xích lại gần nói bên tai cô, “Lúc nãy mình với Phi Phi đang ở trong phòng vệ sinh thì nghe có hai bà cô nói chuyện phải cho Lương Tiểu Mạn một trận”.

“Tại sao?”

“Tổng kết là.....thấy Lương Tiểu Mạn thắng tiến quá nhanh, quyến rũ đàn ông quá giỏi, kì thị phụ nữ quá khủng. Tóm lại là không được hay ho!”

Ngô Diệu hiểu ra, mong Lương Tiểu Mạn sẽ không bị mất mặt quá, chị ta quả thực không thể xum là người tốt nhưng ai có thể nói rằng mình là người tốt hoàn hảo không có khuyết điểm gì chứ? Tại sao cũng là phụ nữ mà lại mắng người phụ nữ khác là đê tiện trong khi tên Hầu Khải đê tiện thật sự kia lại chẳng ai phán gì?!

Dứt khỏi dòng suy nghĩ thì thấy Lưu Di đang rướn cổ nhìn xung quanh, hình như đang tìm một người nào đó, Ngô Diệu chọc chọc cô, “Cậu đang tìm ai à?”

“Tìm Trâu Thiều Đông. Lúc nãy anh ta nói vào toilet mà giờ này còn chưa thấy đâu”.

Ngô Diệu không nói gì, đúng là Lưu Di thích Trâu Thiều Đông mà.

“Mình muốn xem vẻ mặt của anh ta quá!” Lưu Di hăng hái phần chần nói, “Đời này mình chỉ cần được thấy điệu bộ ngẩn ngơ điêu đứng của anh ta một lần là thỏa mãn rồi! Nếu có thể thấy anh ta hối hận thì mình có chết cũng cam lòng!”

“Tôi cũng thế!” Phi Phi hăng hái không kém Lưu Di.

“Hai người thôi ngay. Mình với anh ấy thật sự không có gì mà Trâu Thiều Đông từ lớn tới bé đều rất lạnh lùng, dù có bao nhiêu người đẹp đứng trước mặt thì trông anh ấy cũng như cá chết thôi”.

Phi Phi và Lưu Di đều bật cười, Ngô Diệu nhớ lại chuyện cũ, giận quá hóa lớn gan, “Nhưng anh ấy cũng có lúc mất hình tượng đấy, ví như hồi bé có lần uống phải sữa quá hạn, sau đó đánh rắm chạy vào toilet ngay trước mặt mọi người”.

“Thậ à?!” Phi Phi và Lưu Di tưởng tượng hình ảnh đó, đều thấy bở ghét.

Ngô Diệu cũng thấy sung sướng, vừa định kể thêm chuyện mất mặt của Trâu Thiều Đông hồi còn đi học thì phía sau có người lạnh lùng lên tiếng, “Sữa đó là em mua cho anh mà!”

Ngô Diệu đứng hình nhìn, Phi Phi và Lưu Di đều nhìn ra phía sau cô. Trâu Thiều Đông đang đứng phía sau cách Ngô Diệu một bước chân, lúc này nếu không nghe được giọng cô thì có chết cũng không thể nghĩ người này là NGô Diệu.

Ngô Diệu ngoái đầu lại, Trâu Thiều Đông sững sờ.

Phi Phi nheo mắt lại, xoay người cô lại đối diện với Trâu Thiều Đông, “Xem đi, hối hận chưa? Hối hận đi!”

Trâu Thiều Đông không lên tiếng mà nhìn Ngô Diệu hồi lâu, nhìn tới mức làm cô lúng túng.

Lúc này nghe Jamie gần đó lên tiếng chào hỏi, Trâu Thiều Đông nhanh chóng đưa tay lấy ly Champagne, đi lướt qua Ngô Diệu, không bình phẩm câu nào.

Ngô Diệu nhướn mày với Phi Phi và Lưu Di ý nói, “Xem đi, mặt đơ như cây cơ”.

Lưu Di và Phi Phi lại há hốc miệng kinh ngạc, đồng thanh nói, “Có chết cũng được nhắm mắt rồi”.

Ngô Diệu bất đắc dĩ nhìn hai người, ngẩng đầu lên thì thấy Lạc Tài tần ở gần đó cũng đang nhìn cô, một tay rút túi quần, tay kia cầm ly rượu, trên gương mặt là nụ cười ấm áp hiền hòa, nhưng khẩu hình thì lại là – Ghen nhé! Ghen nhé! Ghen nhé!

Ngô Diệu cười, lần nào Lạc Tài Tần cũng như thế, ngoài miệng thì bảo ghen, ấy vậy mà lúc nào cũng cười, chưa bao giờ can thiệp vào việc gì....

“này” Lưu Di chọc cô một cái thật mạnh, “Cậu có cần phải hạnh phúc ra mặt thế không, ghen ăn tức ở quá đi”.

Ngô Diệu vội vàng kiềm chế, không bắn điện xuyên không với Lạc Tài Tần nữa, ngoảnh đầu lại nhìn hai người.

“Bọn họ chắc rất muốn sưu tầm tranh Lạc Tài Tần!” Phi Phi chỉ ra phía sau Ngô Diệu, “Phía sau còn có một phòng trưng bày nghệ thuật, lúc này bọn mình tới sớm, tham quan những tác phẩm do chú và bác cậu ta sưu tập. Ôa.....Bảo tàng Lourve thu nhỏ!”

“Lắm tiền thế hà?” Ngô Diệu thấy hoảng hồn, có tiền mua nhiều tranh như thế, còn xây lắm nhà, chỉ làm ăn cò con tính toán mỗi ngày như thế cô thực sự khó mà tưởng tượng nổi, phải như thế nào mới có thể kiếm được nhiều tiền như thế chứ.

“Mấy đời tích lại đây. Tiền nông là thứ kiếm vừa vừa thôi là được. Tiền Lệ là do có quá nhiều tiền mới bị người ta lừa, nếu không có nhiều tiền như thế chắc chắn, chị ta có thể kiếm được người đàn ông tốt!”

Nghĩ tới Tiền Lệ, Ngô Diệu hơi lo lắng.....Cô vẫn luôn có cảm giác rằng Tiền Lệ không phải là người sẽ chịu bỏ qua, Lương Tiểu Mạn gặp phải báo ứng là do chính chị ta gây ra không trách được người khác, nhưng cô lo cho bác gái. Đạo này nghe mẹ nói, tìm bác không được ổn, hình như bác ốm nặng, Lương Tiểu Mạn lại cứng đầu không chịu thăm mẹ, bác lúc nào cũng hao tổn tâm chỉ vì chị ta.

Bỗng Ngô Diệu cảm thấy ai đó vừa sờ vào hông mình. Dù chậm nửa nhịp, nhưng lúc này cô vẫn hiểu ra rất nhanh chóng, vội vàng ôm hông nhìn ra phía sau.....Tiếng cười vang lên.

Ngô Diệu không khỏi cảm khái....Đây là người đẹp nào hả trời, tại sao vừa nghe tiếng cười là có thể nghĩ đây là người đẹp nhỉ, phải qua bao nhiêu huấn luyện chuyên nghiệp mới có thể cười như thế này chứ.

Người đứng sau vỗ hông Ngô Diệu chính là Lương Tiểu Mạn.

Hôm nay người đẹp ở đây rất nhiều.

Đầu óc Ngô Diệu tỉnh táo, cô biết mình là ai. Cả Lạc Tài Tần và Trâu Thiệu Đông kinh ngạc khi thấy cô là bởi vì hôm nay cô quá khác biệt so với ngày thường. chứ không phải kinh ngạc vì sắc đẹp tuyệt trần của cô, Lương Tiểu Mạn mới gọi là xinh đẹp tuyệt trần! Đêm nay chị ta mặc một bộ đầm dạ hội đen lấp lánh, tôn dáng vóc quyến rũ, cùng là đầm dạ hội, cùng là loại váy quây ngắn, nhưng Ngô Diệu cứ thấy lượng vải của váy Lương Tiểu Mạn hạng bét ra phải ít hơn váy mình tới một nửa, điều này khiến người ta phải thất phục. Thế nhưng...thật sự rất đẹp.

Ý khen ngợi thoáng qua trong mắt Ngô Diệu khiến Lương Tiểu Mạn rất thỏa mãn, khẽ véo một cái lên cằm cô, “Chỉ có em là thành thật!”

Ngô Diệu sờ lên mặt, thấy mấy cô gái phía sau Lương Tiểu Mạn đang nhìn ngó đánh giá mình, trong mắt bọn họ toàn sự hoài nghi và thăm dò. Cô biết, danh tiếng của Lương Tiểu Mạn không tốt đẹp gì, mấy cô mỹ nữ kia đều kính sợ Lương Tiểu Mạn vì chị ta bỏ lên cao được là nhờ tính toán âm mưu và quyến rũ đàn ông. Nhưng trong chuyện này, Ngô Diệu thấy mấy cô gái kia hơi thanh cao quá đáng. Những phụ nữ có thể tới được đây chỉ có ba loại, một là gia đình giàu có, hai là thiên tài tự cố gắng, còn lại là được đàn ông đưa tới.

Bản thân Ngô Diệu cũng biết rõ ràng, mình là bạn gái của Lạc Tài Tần nên mới được anh đưa tới, cũng giống người dựa vào Hầu Khải mà leo tới đây thôi, đều dựa vào đàn ông cả, chẳng ai cao quý hơn ai, chẳng ai dễ tiện hơn ai....Ai cũng có quyền bình luận về nhân phẩm Lương Tiểu Mạn, nhưng phần lớn phụ nữ ở

đây thì không thể, vì họ cũng nhờ đàn ông cả thôi, hơn nữa Lương Tiểu Mạn đã phải trả giá rất nhiều, nhiều hơn bất cứ ai trong số họ.

Đêm nay Lương Tiểu Mạn vô cùng hòa nhã, Ngô Diệu nghĩ có lẽ chị ta quá cô lập, muốn tìm một người như mình, chỉ ít có người có thể nói chuyện, không thì mọi người ở đây đều coi chị ta là trò cười.

Ở đây trừ Ngô Diệu ra thì có rất nhiều người có quan hệ lợi ích tới nhau, không thể thân thiết cũng không thể xa cách. Có lẽ trong thâm tâm cô cũng không thấy thích hành vi mọi người hòa nhau cùng bài xích một người, nên cười cười với Lương Tiểu Mạn, “Váy đẹp lắm, chị mặc rất hợp!”

Lương Tiểu Mạn sững sờ vài giây, rồi cười theo, “Con ngố này, cũng có hàng họ phết”.

Ngô Diệu vội vàng lặng lẽ sờ mông.....Có hàng họ phải chăng là ý mông to! Trong mắt mấy cô mỹ nữ đứng bên cạnh lộ rõ vẻ khinh thường, có lẽ họ cho rằng cô mới là người muốn nịnh bợ Lương Tiểu Mạn, nên định bụng sau này mà có gặp nhau thì nhất định phải làm khó dễ cô.

Bầu không khí thoáng chốc như có chút ngưng ngưng khó hiểu, duy chỉ có hai người đang cười thản nhiên là Trâu Thiệu Đông và.....Lạc Tài Tần.

Ngô Diệu ngẩng đầu thấy Lạc Tài Tần đang nâng ly lên với mình tỏ ý rất tán thưởng, cô cúi đầu cười, Lạc Tài Tần hiểu mà!

Đứng nhìn cách đó không xa, Trâu Thiệu Đông đột nhiên hiểu rõ rốt cuộc mình đã thua Lạc Tài Tần ở điểm nào – thua ở chỗ Lạc Tài Tần rất thẳng thắn, thua ở chỗ Lạc Tài Tần không hề có sự tự tôn và kiêu ngạo tới mức hết thuốc chữa của mình.

Lưu Di tới sát bên Ngô Diệu, “Diệu Diệu, mình thích cậu quá, bọn mình yêu nhau đi, kệ xác lũ đàn ông nhé?!”

Ngô Diệu bị dọa hoảng tới đổ mồ hôi, khiến Lưu Di cười mãi.

Uống hết Champagne, Trương Phi Phi hít sâu một hơi, “Khi nào rảnh bọn mình đặt một bàn hải sản đi, thêm một chai champagne, ăn uống cho đã, thế mới thỏa mái!”

Ba người không hẹn mà cùng tưởng tượng tới cảnh ấy – Thật thoải mái.

Lương Tiểu Mạn vừa xuất hiện đã trở thành tâm điểm của mọi người, thướt tha đi tới bên Jamie – chủ nhân của biệt thự. Cũng như phần đông đàn ông ở nơi này, Jamie ;ập tức khuất phục trước chị ta, mỹ nhân rắn rết thì sao chứ?! Có được mấy người đàn ông không rung động nào? Jamie nhẹ nhàng choàng tay qua eo Lương Tiểu Mạn, cười cười thì thầm khen ngợi, “Đêm nay em đẹp quá!”

“Cám ơn” Lương Tiểu Mạn thoải mái tự tin cầm ly rượu nhấp một ngụm

Phi Phi ghé bên tai Ngô Diệu ca thán, “Mẹ nó, trông giống nữ vương quá”.

Ngô Diệu thoáng cau mày.....ánh mắt của Jamie khi nhìn Lương Tiểu Mạn hoàn toàn khác với ánh mắt của Lạc Tài Tần nhìn mình. Ánh mắt ấy thật sự không thể coi là yêu được! Hay là mắt của con lai thì khác nhỉ?! Tại sao có cảm giác.....thật đáng sợ.

21. Chương 21

Ở những buổi dạ tiệc, những người tham dự ngoài việc ăn uống thì có thêm mĩ mai lẫn nhau.

Cánh đàn ông đứng với nhau, so thu nhập, so phong độ, so đàn bà, so bộ sưu tập.

Cánh phụ nữ đứng với nhau, so sắc đẹp, so đàn ông, so trang sức, so quần áo.

Ngô Diệu chẳng quen ai, cứ thông thả búng đĩa đứng với Phi Phi và Lưu Di, ăn những món ăn cao cấp mà bình thường chẳng ăn nổi. Ba người họ đã nói rồi, chỗ này chẳng hay ho gì, lát nữa về phải mua rượu ngon và đồ nhắm, tới nhà Ngô Diệu đàn đúm thâu đêm rồi cùng ngủ tới trưa mai.

Đương nhiên, tâm điểm của dạ tiệc đêm nay cũng đâu phải mấy cô gái này, mà là những người khác.

Jamie – chủ nhân bữa tiệc – cùng những phú thương có hậu thuẫn hùng mạnh mới nổi đã đủ chiếm được phân nửa hào quang, còn ba người tỏa sáng nhất là Trâu Thiệu Đông, Hầu Khải và Lương Tiểu Mạn.

Đương nhiên, Trâu Thiệu Đông không thuộc bất cứ phe cánh nào trong số những người kia, nhưng ở đây có rất nhiều nhà đầu tư tác phẩm nghệ thuật, thế nên từ một góc độ khác mà nói, hẳn ta trở nên đặc biệt, thứ đặc biệt này hẳn nhiên cũng chiếu lây sang Ngô Diệu.

Thế nhưng trong những ánh mắt hướng về cô, ngoài số ít hâm mộ và tò mò, thì phần nhiều là chứa đựng hoài nghi và thắc mắc.....Có lẽ ngoài việc trông có chút mới mẻ thì cô không còn điểm nào hơn người nữa.

Ngô Diệu đặt ly rượu xuống bàn rồi vào toilet, còn chưa ra khỏi phòng vệ sinh đã nghe thấy bên ngoài có hai cô gái bàn luận với nhau.

“cậu đã thấy bạn gái của Lạc Tài Tần chưa?”

diễn đàn lê quý đôn.

“Thấy rồi. Cô ta làm gì thế nhỉ? Họ là thanh mai trúc mã à?”

“Không phải chứ? Sao mà cô ta tốt số thế?”

“Trông mặt mũi cô ta không phải dạng vừa gặp đã yêu.....Mà nhìn mặt có vẻ như kiểu thanh mai trúc mã”.

“ôi chao, bó tay luôn, người ta tốt số, hâm mộ quá”.

“Đúng đấy, thời buổi đàn ông tốt đều cặp với mấy đứa có mặt mũi phổ thông cả”.

Ngô Diệu bất đắc dĩ đứng trong toilet chờ người ta đi ra rồi mới dám ra. Gương mặt kiểu thanh mai trúc mã là cái khi gì?! Giận rồi nha.

Ủ rũ đẩy cửa ra lại thấy có người bên ngoài đi vào.....là Lương Tiểu Mạn. Chị ta đang lấy thỏi son trong ví ra để trang điểm lại, thấy ngô Diệu thì cười, “Cô em tốt số thật nha, đêm nay có ít nhất một nửa số con gái ở đây hâm mộ em!”

Ngô Diệu bật cười, “Người hâm mộ chị không phải nhiều hơn à?”

“Bọn họ không hâm mộ chị mà là căm ghét!” Lương Tiểu Mạn sửa lại tóc cho Ngô Diệu, “Làm kiểu đánh phong đi, không thì xoắn đuôi cũng đẹp, em trẻ thế này làm kiểu đấy hợp nhất”.

“Vâng....” Ngô Diệu soi gương nhìn lại, có thời gian rảnh phải đi làm lại đầu mới được.

“Tuổi trẻ thích thật”. Lương Tiểu Mạn thở dài, “Nếu chị trẻ lại chục tuổi thì tuyệt vời”.

Ngô Diệu thấy mình không nên ở đây nữa mà nên đi, bèn nói với chị ta, “Em đi trước đây|.

“ừ”. Lương Tiểu Mạn gật đầu.

Đi đến cửa thì Ngô Diệu bị gọi giật lại, “Chờ một lát”.

Ngô Diệu ngoái đầu lại, nghe Lương Tiểu Mạn hỏi, “Em thấy Jamie là người thế nào?”

Ngo Diệu sững người ra một lát, nhìn Lương Tiểu Mạn có phần băn khoăn, không biết chị ta hỏi mình thế là có ý gì.

“Chị hỏi, em thấy cậu ta như thế nào?”

Ngô Diệu trầm ngâm một hồi rồi lắc, “Em không thích cậu ta, cậu ta khiến em có cảm giác không tốt”.

“Thế sao?” Lương Tiểu Mạn cười, gật đầu không nói gì thêm.

Ngô Diệu đi ra ngoài, vừa đi tới hành lang thì thấy Lạc Tài Tần đang tìm cô.

“Diệu Diệu”. Cuối cùng Lạc Tài Tần cũng tìm thấy Ngô Diệu, anh thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra hiệu cho cô lại gần. Ánh mắt của hai cô gái bên cạnh anh khiến Ngô Diệu trong thoáng chốc nghĩ mình giống một con vịt đẻ trứng vàng, còn tại sao có ý nghĩ hoang đường như thế, cô cũng không nói được.

Cô chạy tới bên Lạc Tài Tần, hỏi, “Chúng nào mới xong thế? Em với Phi Phi và Lưu Di định chơi thâu đêm, anh có đi không?”

Lạc Tài Tần chớp mắt, “4P?”

Ngô Diệu đẩy mạnh anh, “Anh nằm mơ à?”

Lạc Tài Tần cười khoái chí, chống một tay lên bệ cửa sổ nói thầm bên tai cô, “hai chúng mình thâu đêm, để hai cô kia leo cây thì thế nào?”

“Còn lâu” Cô lắc đầu, “Em không phải loại người trọng sắc khinh bạn”.

“Thế em thừa nhận anh là sắc à?” Lạc Tài Tần mặt dày vô đối. Ngô Diệu lườm anh, thì thấy Lương Tiểu Mạn ở phía sau chậm rãi đi tới, Jamie bước đến đón chị ta, tao nhã vươn tay. Một tay Jamie đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của Lương Tiểu Mạn, bước vào trong đại sảnh đón nhận ánh mắt của mọi người. Cuối cùng cũng hiểu sự khác biệt giữa hâm mộ và căm ghét, Ngô Diệu thấy có chút khó chịu, bèn nhìn đi nơi khác....Ánh mắt lại quét tới nơi cách đó không xa, Trâu Thiệu Đông và Hầu Khải đứng cạnh nhau, ánh mắt haaug Khải nhìn về phía Lương Tiểu Mạn và Jamie, nói sao nhỉ....hơi nguy hiểm.

Ngô Diệu cau mày định nhìn lại, đã bị người Lạc Tài Tần che mắt tầm nhìn. Cô ngẩng đầu lên nhìn, anh bắt đầu nói, “Đừng nhìn mà”.

“Ừm.....”. Cô chợt muốn nghe thử suy nghĩ của anh, “Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi”.

Lạc Tài Tần cười, hạ giọng nói, “Muốn dò la tin tức thì phải trả giá đó nhé”.

Cô vươn tay nắm lấy cà vạt của anh.

Lạc Tài Tần sững sờ.

Ngô Diệu cầm cà vạt của anh kéo đi, tư thế này khiến anh chợt nhớ tới Champagne. Đưa tay ôm lấy cô anh thủ thủ, “Diệu Diệu, phụ nữ kéo cà vạt đàn ông là có thể làm rất nhiều chuyện đấy, thế mà em lại chọn việc kém hấp dẫn nhất”.

Cô kéo anh tới ban công ở phía sau hành lang, rẽ qua một khúc quanh, vừa hay cách đại sảnh khá xa, cửa sổ đang mở, có thể nhìn xuống khoảng sân phía dưới, sân vườn xa xa đậm chất Trung Quốc, quả nhiên Jamie là người am hiểu đất nước này.

Ngô Diệu thì tay tựa vào lan can chạm trở theo lối cổ, Lạc Tài Tần đứng sát lại, vong tay đặt lên lan can bên cạnh eo cô như giúp cô tránh gió.

“Anh thấy Hầu Khải có thật lòng thích Lương Tiểu Mạn không?”

Lạc Tài Tần đắn đo chừng ba giây, đáp thẳng thừng, “Nhìn từ góc độ một người đàn ông, chắc là không thể”.

Anh vừa nói vừa gạt tóc cô qua bờ vai, như vậy có thể trông rõ được cổ cô.

“Chiều chuộng như thế mà không phải là thích sao?” Ngô Diệu nhún mày, “nhưng ánh mắt lúc này của gã đáng sợ ấm”.

“Vì ai cũng nhận ra được sự mờ ám của Lương Tiểu Mạn và Jamie, anh ta mất mặt quá thôi”. Lạc Tài tần bị một đóa hoa lan trong bồn trên sân thượng hấp dẫn, đưa tay vuốt ve, “Ồi chao, lan Nam Phi này”.

Ngô Diệu xích lại nhìn, bông hoa này rất đẹp, có lẽ đắt lắm, thấy một chiếc gáo gỗ sóng sánh những nước đặt bên cạnh, bèn vội vàng kéo Lạc Tài Tần tránh xa một chút khiến anh phì cười.

“Giữa Hầu Khải, Trâu Thiệu Đông, Lương Tiểu Mạn, và giờ còn có cả Jamie có phải cạnh tranh thương mại không? Giữa bọn họ có xung đột lợi ích không?” Cô tò mò hỏi.

“Cạnh tranh đơn thuần trong thương mại thì không sao, điểm mấu chốt là Jamie không hẳn thích Lương Tiểu Mạn thật lòng. Phải biết rằng, giờ chị họ em nắm cổ phần của Tiền Thị, mà chị ta còn rất giỏi nữa”. Lạc Tài Tần gõ lên mũi Ngô Diệu, “Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới chúng ta, đừng để ý!”

Hai người đang nói chuyện, Lạc Tài Tần đột nhiên “suyt!” một tiếng, kéo cô vào trong góc....Ngô Diệu không hiểu, lại thấy Lạc Tài Tần chỉ tay xuống tầng, từ cửa sổ nhìn xuống thì thấy có hai người đi tới bồn hoa, vừa hôn nhau cuồng nhiệt. Cô vừa liếc mắt nhìn đã nhận ra một người là Lương Tiểu Mạn.....còn người kia là Hầu Khải. Cô lập tức tròn mắt nhìn Lạc Tài Tần – Hóng hớt nha!

Lạc Tài Tần lắc đầu cười, cũng nhìn xuống dưới, “Cảnh H đấy, em học tập chút đi!”

Thấy cô định đập mình, Lạc Tài Tần vội bảo cô, cẩn thận bị phát hiện.

Quả thực mức độ thân mật của cặp đôi phía dưới càng lúc càng tăng, Ngô Diệu không nhìn nổi được nữa, đỏ mặt cúi đầu định bỏ đi, nhưng Lạc Tài Tần kéo cô lại, bảo cô nhìn sang hướng khác.

Bỗng Jamie cũng đi vào sân vườn, vẻ mặt hồ hững lạnh nhạt đứng cách đó không xa nhìn lại.

Ngô Diệu cảm thấy buồn nôn.

Váy của Lương Tiểu Mạn đã bị Hầu Khải tốc lên, chị ta bảo Hầu Khải đừng làm quá, nhưng gã không nghe, động tác rất thô lỗ. Lương Tiểu Mạn bị đau, mắng chửi Hầu Khải. Hầu Khải bị mắng thẹn quá hóa giận, bèn tát Lương Tiểu Mạn hai cái. Âm thanh vang dội, Ngô Diệu nghe rõ mồn một, Lạc Tài Tần nhún vai với cô có phần thương xót, Ngô Diệu càng ác cảm với Hầu Khải tới cực điểm.

“Em thông minh hơn chút đi!” Hầu Khải túm tóc Lương Tiểu Mạn uy hiếp, “Đừng quên, em có được ngày hôm nay là nhờ ai. Đồ đê tiện!”

Nói xong, Hầu Khải buông Lương Tiểu Mạn ra, chỉnh lại quần áo, lạnh lùng đưa mắt nhìn chị ta rồi quay người đi mất.

Ngô Diệu có thể trông thấy nét mặt của Lương Tiểu Mạn, lạnh nhạt, không phấn nộ, càng không có chút đau đớn nào, xem ra chị ta đều đã chuẩn bị tâm lý hết rồi. Cô định kéo Lạc Tài Tần lại thì thấy anh thâm thì, “Anh đếm một, hai, ba thì ngồi xuống nhé?”

Ngô Diệu thấy khó hiểu, Lạc Tài Tần đã đếm tới ba bèn kéo cô thụp xuống, đưa tay nhẹ nhàng đẩy chiếc gáo múc nước đặt bên cạnh chậu hoa lan.....Rào một tiếng.

“A!”

Phía dưới vang lên tiếng kêu của Hầu Khải, Ngô Diệu bịt miệng, tròn mắt nhìn Lạc Tài Tần, Hầu Khải ở dưới bắt đầu vắng tục.

Ngô Diệu nhú mày. Thì thảo nói với Lạc Tài Tần, “Hắn ta là loại trọc phú à? Chẳng có khí chất gì cả”>

Lúc này lại nghe thấy có tiếng động khác vang lên, là Jamie đi tới. Thấy Hầu Khải bị xối nước ướt, Jamie cuống quýt, “Ồi, tôi đã bảo người làm đừng để thùng nước sát ra phía ngoài rồi mà bọn họ không nghe”.

Ngô Diệu thấy sắc mặt của Lạc Tài Tần có chút phức tạp. khóe miệng hơi nhếch lên như cười như không. Đúng lúc đó trên hành lang không xa, thấy hai người đang ngồi xổm sau ban công định đi tới, Ngô Diệu vội vàng xua tay bảo hắn đừng qua đây. Là Trâu Thiệu Đông.

Lạc Tài Tần và Ngô Diệu quay lại hành lang, cuối cùng cũng có thể đứng thẳng người lên được.

Trâu Thiệu Đông nhìn hai người, cười hỏi, “Đang chơi trốn tìm hả?”

Ngô Diệu lắc đầu, tóc hất ra đằng sau, trông cô không còn trẻ trung mà đã có chút chín chắn, nữ tính hiem có. Trâu Thiệu Đông đột nhiên ý thức được, quả nhiên căn bệnh chung của đàn ông là con cá mất là con cá to nhất!

Tới khi Hầu Khải ướt nhẹp lên tầng, gọi trợ lý rời bữa tiệc thì Trâu Thiệu Đông mới phá lên cười.....cuối cùng cũng hiểu Trâu Thiệu Đông và Lạc Tài Tần đã làm gì.

Chưa tới mười giờ mà bữa tiệc đã kết thúc. Lúc này Ngô Diệu định tìm Lương Tiểu Mạn nhưng không thấy chị ta đâu, Hầu Khải một mình rời đi, xe của Lương Tiểu Mạn vẫn đậu ở trong sân.

Làm việc thâu đêm khiến người ta cảm giác rất khổ, nhưng rượu chè tán phét lại khiến người ta vui.

Đêm ấy Lạc Tài Tần leo lên giường Ngô Diệu ngủ thật, nhưng nằm bên cạnh anh là Champagne. Bọn Ngô Diệu nói chuyện với nhau tới rạng sáng mới đi ngủ. Khi tỉnh dậy Ngô Diệu thấy mình đắp chăn nằm trên giường, Phi Phi và Lưu Di thì đều đắp chăn nằm trên sofa.

Sau này hai người đó đều cảm nhận Lạc Tài Tần bất xông, Diệu Diệu hạnh phúc quá, làm người ta ghen tức!

Những ngày yêu Lạc Tài Tần, Ngô Diệu cảm nhận được hạnh phúc là gì. Hạnh phúc đúng là thứ giản đơn nhất, nhưng mọi người lúc nào cũng dùng những cách phức tạp nhất để tranh đoạt nó. Mỗi ngày cô đều bên Lạc Tài Tần, công việc nhàn tênh, thu nhập ổn định, mong muốn ít nhưng chất lượng, chuyện yêu đương rất thoải mái, trên cương vị yêu thì Lạc Tài Tần đạt điểm mười cho chất lượng.

Đang lúc Ngô Diệu cảm thấy cuộc sống ngập trong hạnh phúc thì Phi Phi lại mang tin vịt về. Đã có chuyện xảy ra với Hầu Khải.

Thực ra cuộc sống của phần lớn mọi người đều sống yên bình lặng, mà thứ để tăng thêm hứng thú cho cuộc sống ngoài hứng và hứng thú ra.....Đương nhiên, còn có buồn dưng lè.

“Hầu Khải bị làm sao? Chuyện tốt hay xấu?”

“Xấu chứ, hắn bị dẫn đi điều tra rồi!” Phi Phi nghiêm chỉnh đáp, “Hắn cạnh tranh không chính đáng và đang lũng loạn thị trường chứng khoán, tội quá nặng luôn!”

Ngô Diệu sững sờ, đột nhiên nhớ tới một chuyện. Cách đó không lâu cô đã từng hỏi Lạc Tài Tần, Lương Tiểu Mạn cứ ở chung với Hầu Khải như thế liệu có nguy hiểm không? Nhưng Lạc Tài Tần cười cười phản bác, “Người gặp nguy hiểm là Hầu Khải mới đúng”. Lúc đó cô đã hỏi tại sao. Lạc Tài Tần đáp, đàn ông điên cuồng là kẻ ngu xuẩn nhất, còn phụ nữ điên cuồng là người thông minh nhất. Hầu Khải là gã đàn ông điên cuồng ngu xuẩn chộc giận người phụ nữ điên cuồng thông minh Lương Tiểu Mạn....Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà mà. Đàn ông ngu nhất chính là cặp với một người phụ nữ mình không tài nào hiểu thấu.

Lời anh nói đúng là đã ứng nghiệm rồi sao?

22. Chương 22

Nghe nói Hầu Khải phạm tội, làm ăn mập mờ bị tra xét, giờ đang phối hợp điều tra, có lẽ sẽ là của đi thay người, hoặc cũng có thể mắc vào vòng lao lí.

Nhưng việc này chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện Ngô Diệu và Lạc Tài Tần chính thức yêu nhau. Vào tối của một ngày nào đó, Lạc Tài Tần ôm Ngô Diệu riết không buông, bắt cô thành thật đồng ý tình yêu của mình, Ngô Diệu đương nhiên đồng ý, dù tính cách của cô hướng nội, nhưng cô rất hiểu cảm xúc của bản thân, cô thích Lạc Tài Tần, thích hơn cả Trâu Thiều Đông năm đó.

Ngô Diệu là người cứng đầu cứng cổ, cô không có nhiều mối tình, nhưng đã yêu ai là hết lòng hết dạ. Bởi vậy cô đã điều chỉnh được trạng thái từ bạn gái dự bị lên bạn gái chính thức một cách rất nhanh chóng, ngày nào cũng tươi cười với Lạc Tài Tần, khiến anh tràn đầy linh cảm, cứ trêu cô rằng cô vướng phu!

Người lớn hai nhà hẳn nhiên cũng hân hoan vui mừng, hai bên đều rất hài lòng về con dâu con rể tương lai.

Sáng sớm hôm ấy Ngô Diệu chưa mở cửa hàng mà một mình chạy ra phố. Mấy hôm trước Lạc Tài Tần bận triển lãm tranh, vừa được nghỉ ngơi là ngủ mê mết ở nhà, lúc sáng Ngô Diệu gọi tới thì anh vừa ngà lưng xuống, mơ mơ màng màng. Vì thế, cô lên phố mua một ít đồ ăn, chuẩn bị mang sang cho Lạc Tài Tần, chiều mở cửa hàng cũng được. Tính cách của Ngô Diệu và Phi Phi hoàn toàn khác biệt, Phi Phi có thể tự thân gánh vác hoàn toàn sự nghiệp, sự nghiệp tình yêu để nắm trong tay khiến bản thân vô cùng mệt mỏi. Nhưng Ngô Diệu thì không thể, theo lời Phi Phi thì con ranh này có bản lĩnh hưởng thụ công việc khi làm việc, hưởng thụ tình yêu khi yêu đương, mơ mơ hồ hồ, yêu cầu không cao, mong muốn không nhiều, chỉ cần vui vẻ là được.

Ngô Diệu mua mấy túi thức ăn xong đang định về thì di động đổ chuông. Vừa bắt máy. Nghe Phi Phi ở bên kia hét, “Diệu Diệu! Cứu tao với!” Ngô Diệu ngoáy tai, có lẽ đã xảy ra chuyện lớn rồi, bèn hỏi, “Sao thế này?”

“Cho tao mượn Lạc Tài Tần dùng một tí được không?!” Phi Phi đáng thương nói, “Tao thật sự không mời được cao thủ nào cả! Hu Hu Hu!”

“Hả?”

“Công ty quảng cáo mới của tao có một ý tưởng không thực hiện được! Tao cần một cao thủ vẽ Graffiti 3D” Ngô Diệu lắc đầu, “Không biết!”

“Tao hỏi Liêm Khải rồi, anh ấy nói Lạc Tài Tần giỏi vẽ loại này nhất, còn mê loại này nữa. Mà hỏi thử xem Lạc Tài Tần có rỗi không nhé?” Phi Phi khổ sở cầu xin, “Tao phải bắt stay vào làm ngay rồi, không vẽ thì không kịp mất, nhưng tao không có quá nhiều tiền mời thánh vẽ đâu!”

“Ồ, để tao hỏi thử anh ấy xem!” Ngô Diệu định ngắt máy, lại nghe Phi Phi lầm bầm, “Không được đâu, Diệu Diệu, đừng hỏi! Phải bắt anh ấy!”

“Hả?”

“Chị em nhờ mày cứu mạng đây”, Phi Phi cầu xin, “Thi triển sức quyến rũ của mày đi! Xin mày đấy, xin mày đấy!”

Ngô Diệu nghĩ nếu Lạc Tài Tần thực sự thích, chỉ cần nói một tiếng hẳn anh sẽ đồng ý thôi, từ khi mới quen còn chưa hẹn hò, Lạc Tài Tần cũng chưa bao giờ nói không với cô. Đưa tay sờ chìa khóa trong túi, Ngô Diệu có chút hồi hộp....Hai ngày trước Lạc Tài Tần đưa chìa khóa cho cô. Từ sau khi hai người quen nhau, Lạc Tài Tần vẫn sống một mình, ngày nào anh cũng chờ ngày cô mở cửa vào nhà anh, rất mong chờ hưởng thụ cảm giác ấy.

Lên trên tầng, lấy chìa khóa ra, Ngô Diệu cẩn thận nhìn biển số nhà mấy lượt, dù không phải lần đầu tiên lên đây nhưng cô vẫn hơi căng thẳng.

Phòng khách rất sáng sủa, sạch sẽ.

Hai hôm rồi Champagne đều ở bên nhà Lạc Tài Tần, trông thấy Ngô Diệu nó bèn lập tức ư ử vẫy đuôi chạy ra đón, cô suýt một tiếng. Cửa phòng ngủ đóng, có lẽ Lạc Tài Tần vẫn đang ngủ.

Vào nhà đóng cửa lại, Ngô Diệu đổi dép đi trong nhà. Trong nhà vốn chỉ có dép của Lạc Tài Tần, không biết từ khi nào có thêm một đôi dép đặc biệt cute màu hồng. Cô chặc chặc mấy iếng, hơi “khinh thường” sở thích của Lạc Tài Tần, nhưng vẫn sung sướng đi vào trong phòng.

Đặt đồ lên trên bàn, Ngô Diệu chạy tới cửa phòng ngủ trước, nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn vào....Quả nhiên, Lạc Tài Tần đang cuộn chân trên giường ngủ ngon lành. Ngô Diệu rón rén tới bên giường, Lạc Tài Tần vùi đầu vào gối, ngủ say sưa.

Thấy một cuốn tập san về đặt làm trang sức ở trên tủ đầu giường, Ngô Diệu ngẩn người ra, tim nhảy thình thịch, vội vàng trả tập san về chỗ cũ. Thấy dưới tập san có một quyển phác họa, cô mở ra, chỉ liếc một cái liền hoảng hốt, vội vàng gấp lại – Tất cả đều vẽ cô! Đủ các biểu cảm. Cô đắn đo lần nữa, vẫn cầm lên cẩn thận lật giở, cảm giác bản thân mình rất xinh đẹp dưới nét vẽ của Lạc Tài Tần.....cô không nín nổi sở cảm. Có một bức vẽ cô nghiêng mặt cúi xuống dọn đồ, ngực trông cũng không nhỏ nha! Cô cúi đầu nhìn một cái rồi khẳng định chắc chắn Lạc Tài Tần hoang tưởng rồi!

Sau khi xem hết một cách tỉ mỉ, cô nhẹ nhàng trả lại quyển sổ về chỗ cũ....Lạc Tài Tần vẫn ngủ, cô cũng nằm xuống, tựa lên gối ngắm gương mặt anh. Về tương mai, Lạc Tài Tần quả thực không hề thua kém Trâu Thiều Đông, cô véo mũi anh, cái đồ tấm ngấm tấm ngấm này, véo thêm mấy cái nữa, đang đắc ý thì nghe Champagen ở bên giường tình tình “gâu” lên một tiếng. Hóa ra nó đã nằm sấp ở mép giường vẫy đuôi lâu lắm rồi, nhưng thấy Ngô Diệu và Lạc Tài Tần đều không để ý tới mình, nên có chút nóng ruột bèn sủa lên mấy tiếng.

“Suýt!” Ngô Diệu vội vàng ra hiệu cho Champagne dừng ồn rồi ngồi dậy định đuổi nó ra ngoài....nhưng cảm giác eo mình đang bị Lạc Tài Tần ôm.

“Ừm”.Lạc Tài Tần ôm eo Ngô Diệu dụi dụi vào người cô, “Diệu Diệu, chào buổi sáng, cuối cùng em cũng chịu lên giường của anh rồi!”

“Chào buổi sáng”. Ngô Diệu định đứng dậy nhưng Lạc Tài Tần không buông ra, “Nằm với anh chút nữa đi”.

“A....Em đi dọn bữa sáng”. Ngô Diệu ngượng ngùng, trong đầu lại nhớ tới lời nói nghiêm túc của Phi Phi hai hôm trước, “Đàn ông đều là cầm thú, lên giường chẳng có ai là quân tử!”

“Nằm lát nữa đi mà”. Lạc Tài Tần kéo cô vào trong chăn, ôm chặt.

Ngô Diệu bắt đầu hồi hộp, người cô đông cứng lại, Lần đầu tiên hai người nằm cùng nhau!

“Em.....không thoải mái hả?” Thấy Ngô Diệu cứng đờ trên giường, Lạc Tài Tần một tay chống má, tay kia chọc vào cằm cô, “Anh còn chưa mà em đã cứng rồi à?”

Hồi lâu Ngô Diệu mới hiểu được ý của anh, đưa tay捏 anh một cái. Đáng ghét!

“Dọn vào sống cùng anh nhé?” Lạc Tài Tần nắm cổ tay cô.

“.....Không”. Ngô Diệu đắn đo chốc lát rồi đáp.

“Tại sao?” Lạc Tài Tần cười, “Em không gạt đầu thì anh không làm gì được chưa?”

“Không phải”. Ngô Diệu đẩy anh.

“Không phải?” Lạc Tài Tần phấn khởi, Ngô Diệu thưởng cho anh một cái gối, “Ý em là, trước khi cưới không ở chung”.

Lạc Tài Tần bất lực, nhưng con gái có chút thẹn thùng là việc tốt, đành ôm cô dụi dụi.

Điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, Ngô Diệu ngồi dậy chạy ra ngoài nghe.

Lạc Tài Tần thấy cũng tỉnh rồi, bèn ngồi dậy ra khỏi phòng, chuẩn bị lát nữa hẹn hò với cô. Tới phòng khách thấy cô đang nói chuyện điện thoại, “Tao biết rồi, được được, cứu mạng, tao biết”.

“Ai đấy?” Lạc Tài Tần đi tới, ôm lấy cô từ phía sai.

Người gọi tới cầu cứu vừa nghe thấy giọng Lạc Tài Tần, bèn lập tức hét lên, “A! Lạc Tài Tần, chồng em Diệu ơi, cứu với”.

Lạc Tài Tần nghe mấy chữ, “Chồng em Diệu” dù chẳng đầu chẳng đuôi nhưng thấy rất thuận tai, bèn ghé lại sát di động, “Ai đấy?”

“Em đây”. Trương Phi Phi vội vàng trình bày vấn đề.

“À! Graffiti phải không?” Dường như Lạc Tài Tần rất hứng thú, “Cái đấy thú vị phết, vẽ một mặt tường hả?”

“Ba mặt tường giao nhau, anh vẽ đã thì thôi”.

“Đúng giờ nhé!” Lạc Tài Tần lập tức nhận lời, “Lát nữa anh tới”.

“Oh yeah! Em đợi hai người ở công ty nhé!”

Ngô Diệu đặt di động xuống, vào bếp chuẩn bị bữa trưa. Lúc nhận được lời yêu của Lạc Tài Tần, cô thường làm cơm cho anh, cô đọc sách dạy nấu ăn rồi suy nghĩ thêm một chút, là có thể làm ra những món ăn không tồi. Cô thấy mình cũng chẳng có mấy điểm hơn người, chỉ rất rảnh rỗi, thích nấu cơm cho người yêu, đó là một chuyện đầy thú vị.

Lạc Tài Tần bật tivi xem tin tức, vừa cầm bánh quy dứt cho Champagne, vừa nói chuyện với Ngô Diệu đang ở trong bếp, “Diệu Diệu, em tới nhà anh ăn tối nhé?”

“Dạ?” Ngô Diệu đang nấu cà ti trong bếp, hỏi, “Tối nay à? Chỗ bố mẹ anh ấy hả?”

“Ừ!” Lạc Tài Tần cười gật đầu, “Bố anh mua một con cua hoàng đế rồi, ông biết em thích ăn cua mà”.

“Thật à?!” Ngô Diệu cầm muôi chạy ra, “Thế trước khi đi chúng ta mua ít đồ nhé! Tay không tới kì lắm. Mua gì thì được nhỉ!?”

“Hả? Đúng là con cháu tương lai biết điều ghê. Em mà tới là bố mẹ vui rồi!”. Lạc Tài Tần vừa nói vừa mở máy tình.

“Đúng rồi, Graffiti là gì thế?”

“Là một loại Graffiti đường phố khởi nguồn từ Âu Mỹ, sử dụng cách vẽ hình ảnh nổi, dù vẽ trên mặt phẳng 2D, nhưng nhìn không khác gì trong không gian 3D”.

Lạc Tài Tần mở vài tấm hình cho cô xem. Ngô Diệu nhìn thử, đúng thật, rõ là giữa đường có một chiếc hồ lớn, nhưng xe có thể vững vàng đi qua phía trên, cảm thấy rất thần kì.

“Thế này vẽ khó lắm!” Ngô Diệu tán thưởng.

“Rất thú vị”.

Lạc Tài Tần thấy cô cầm muôi, phấn khởi nói, “Lát nữa đặt mua một bộ váy hầu nữ về em mặc thử nhé?”
Cô lườm anh, rồi chạy vào bếp nói tiếp.

Hai người ăn xong bèn lái xe tới công ty quảng cáo của Trương Phi Phi, thấy toàn bộ đại sảnh đã được quét sơn màu trắng, chỉ đợi Lạc Tài Tần vẽ.

Lạc Tài Tần hưng phấn xoa tay, thay bộ quần áo cũ, đi ủng cao su, đội mũ, trông không khác gì mấy thợ quét sơn, rồi bắt đầu làm việc.

Phi Phi ở tầng hai đặt máy quay phim và hỏi, “Em ghi hình lại được không?”

Lạc Tài Tần ra dấy OK với cô.

Ngô Diệu đứng nhìn, trước đây cô chỉ từng nhìn thấy Lạc Tài Tần vẽ tranh vải, lần đầu tiên nhìn anh cầm bình sơn làm việc thế này, thấy rất chuyên nghiệp mà cũng rất đẹp trai.

Lạc Tài Tần xăm lọ xịt sơn màu đen vẽ phác thảo trước, Ngô Diệu lên tầng trên nhòai người ra ngắm.

“Ừm, người làm nghệ thuật đúng là rất hay nhỉ? Lạc việc chẳng khác gì đi chơi, vừa chơi vừa kiếm tiền”. Phi Phi nói với Ngô Diệu.

“Đúng đấy. Nhưng chuyện này cần có thiên phú”.

“Haizz...” Phi Phi đột nhiên thở dài, “Con người sống trên đời này, những thứ như thiên phú không thể ước mà có, siêng năng đến đâu đi nữa mà đứng trước thiên phú cũng chỉ là con tép thôi”.

Ngô Diệu cảm thấy Phi Phi dường như có tâm sự, bèn hỏi, “Mày sao thế?”

Phi Phi lắc đầu, “Phiền chết mất”.

“Phiền cái gì?”

“Liêm Khải đó!” Phi Phi bắt mồm.

“Hả?” Diệu Diệu nhú mày, “Anh ấy lại chọc giận mày hả?”

“Không phải anh ấy chọc giận tao”. Phi Phi thở dài. “Là chuyện kết hôn rồi con cái. Mày cũng biết anh ấy là con một, nhà đó rất muốn có cháu, nhưng giờ sự nghiệp của tao vừa mới lên, nên muốn chờ thêm mấy năm nữa”.

“Mày sao thế?” Ngô Diệu ngẩn ra nhìn công ty lớn này. Đây đúng là một vấn đề rất thực tế. Phi Phi cố gắng bao nhiêu năm, vất vả lắm sự nghiệp giờ mới thăng tiến, bị chậm một năm, có lẽ sẽ không còn cơ hội tốt như thế nữa.

“Mày đã bàn bạc với Liêm Khải chưa? Bọn mày còn trẻ mà”.

“Anh ấy cứ nói tùy tao”, Phi Phi nản lòng, “Nhưng anh ấy càng không yêu cầu thì tao càng áy náy. Phải làm sao mới được đây?”

“Mày hỏi ý kiến của tao à?” Ngô Diệu cười tủm tỉm.

“Đương nhiên rồi!” Trương Phi Phi ép sát Ngô Diệu, “Mày có đề nghị nào hay không?”

“Thuận theo tự nhiên thôi! Hãy nói với Liêm Khải suy nghĩ thật của mày và nghe ý kiến của anh ấy!”

“Cũng đúng.....Bọn tao quen nhau cũng chưa được nửa năm mà, bàn chuyện kết hôn thì hơi sớm”. Phi Phi chống cằm nghĩ ngợi, “Đúng rồi, mày và Lạc Tài Tần đã làm chuyện đó với nhau chưa?”

“Vớ vẩn!” Ngô Diệu lườm cô bạn một cái.

“Giờ còn chưa làm hả?!”. Phi Phi ôm cổ Ngô Diệu thủ thủ, “Đừng bảo thủ thế chứ, trước khi kết hôn phải kiểm hàng chứ”.

Ngô Diệu đỏ mặt.

“Nhưng Lạc Tài Tần cũng nhịn giỏi đấy”. Phi Phi hứng thú nhìn Lạc Tài Tần đang bận rộn ở phía dưới, “Tao mà là anh ấy, mày vừa ngon vừa dễ lừa như thế này thì tao đã ăn sạch từ lâu rồi”.

Ngô Diệu ngẩng mặt lên nhìn trời, trước khi kết hôn phải kiểm hàng à.....

Đứng nhìn thêm một lát nữa, công việc của Phi Phi bắt đầu bận rộn, lúc thì tiếp đón khách hàng, lúc lại gọi điện thoại, Ngô Diệu chẳng có việc gì, bèn giúp bạn trông máy quay.....Nhìn Lạc Tài Tần rất chuyên chú qua ống kính, xem ra anh vẽ rất vui vẻ, Ngô Diệu cũng mỉm cười.

“Này, người đang vẽ ở dưới tầng kia là Lạc Tài Tần hả?”

Lúc này có hai nhân viên công ty vừa nói chuyện vừa đi ngang qua.

“Đúng rồi, đẹp trai thật. Lát nữa tới bắt chuyện không?”

“Mày đừng có thấy mà thèm, người ta có bạn gái rồi đó”.

Khi đi ngang qua Ngô Diệu, họ mỉm cười với cô, cô cũng ngượng ngùng đáp lại. Trông mà thèm quá à.....

23. Chương 23

Cảnh Lạc Tài Tần vẽ Graffiti cho Phi Phi rất thú vị, vị trí lại đúng đối diện với cửa lớn bằng kính nên tạo hiệu ứng quảng cáo rất tốt, thu hút không ít người tới xem. Tên công ty quảng cáo sáng tạo này cũng được lan truyền rộng rãi.

Ngô Diệu cùng Lạc Tài Tần về nhà ra mắt bố mẹ, xem như chính thức đưa cô về giới thiệu. Ông bà Lạc hài lòng nhận Ngô Diệu làm con dâu tương lai.

Sau đó mọi người đều bận làm việc và yêu đương, cuối tuần tụ tập, cuộc sống dần đi vào quỹ đạo.

Thi thoảng những ngày rảnh rỗi, Ngô Diệu nghĩ – đã lâu rồi Trâu Thiệu Đông không xuất hiện, có lẽ biết cô đã có người yêu nên không tới làm phiền nữa, đúng là phong cách của hắn ta.

Trưa hôm ấy, Lưu Di xách theo một hộp thức ăn ngon tới cửa hàng Ngô Diệu chuẩn bị cầm rẽ cả chiều. Đương nhiên Ngô Diệu rất vui, nói chuyện với Lưu Di, hai người còn chụp ảnh ăn uống linh đình gửi Phi Phi, mấy hôm nay Phi Phi đang bận, nên ghen tị giậm chân bình bịch.

“Diệu Diệu, lúc nào cậu kết hôn với Lạc Tài Tần thế?” Lưu Di bắt đầu lân la hỏi chuyện.

“Không nhanh thế đâu”. Ngô Diệu đút cho Champagne một miếng thịt cua, “Anh ấy vẫn chưa cầu hôn, nhưng mình nghĩ chắc là mùa hè”.

“Ừm....mùa hè à?” Lưu Di ngưỡng mộ, “Mình còn phải đợi một năm nữa”.

“Hả?” Ngô Diệu kinh ngạc, “Là người bí ẩn kia bắt cậu đợi à?”

“Ừ, anh ấy nói phải bận sự nghiệp một năm, xong việc thì mới rước mình về dinh”. Lưu Di hân hoan nói, Ngô Diệu chỉ không hiểu, tại sao Lưu Di vẫn không hé răng gì về người bí ẩn kia nhỉ? Nhưng theo tin tức đáng tin cậy của Phi Phi, tiền điện thoại tháng nào của Lưu Di cũng rất nhiều, có vẻ cô hay gọi điện thoại quốc tế đường dài, có thể người bí ẩn kia là người nước ngoài!”

Bỗng di động của Lưu Di đổ chuông, cô cầm lên nhìn qua rồi nhú mào nhấn nút tắt, nhét vào túi rồi tiếp tục ăn hải sản với Ngô Diệu.

d d L q d

Nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên.

Lưu Di mắng một câu, “Biến thái!” rồi ăn tiếp.

“Sao thế?” Ngô Diệu thấy điện thoại kêu không ngừng, “Có người làm phiền cậu hả?”

“Ừ!” Lưu Di bực mình, “Việc của mình thì nhiều, không thể tắt di động được. Tên này phiền thật đấy!”

“Là ai vậy?”

“Là tên Jamie ấy chứ ai, thế nên mình mới ghét bọn Tây!” Lưu Di rất bần mẫn.

Ngô Diệu băn khoăn, Lưu Di nói vậy tức là bạn trai của cô ấy không phải là người nước ngoài?

Lúc này chuông điện thoại lại kêu bang.

“Phiền quá đi, ăn cơm mà cũng không thoải mái nữa”. Lưu Di tức giận.

“Sao tên Jamie đó quấy rầy cậu thế?” Ngô Diệu thấy khó hiểu, “Không phải cậu ta và Lương Tiểu Mạn vẫn êm ấm sao? Lúc trước mình còn nghe bác gái nói bọn họ chuẩn bị kết hôn gì đó mà?”

“Kết hôn?” Lưu Di cười lắc đầu nguầy nguậy, “Tĩnh lại đi người ơi, tên đó mà kết hôn với chị ta hả? Hẳn chỉ muốn tiền của chị ta thì có”.

“Không phải chứ?” Ngô Diệu thấy khó tin, “Không phải Jamie là con nhà quý tộc hả?”

“Con nhà quý tộc thì nhất định có tiền chắt? Thành viên của Hoàng gia thì sao nào?” Lưu Di đảo tròn mắt, “Chỉ có gia tộc hèn hạ, tài chính cũng do mấy người bề trên nắm giữ, dù hèn hạ có tài sản thừa kế thì cũng phải đợi mấy ông lớn trong nhà chết đi nhé! Dùng thân thế kia để lừa gạt, mình khinh cái loại đó!”

“Thế hèn hạ đang theo đuổi cậu hả?” Ngô Diệu lo lắng hỏi.

“Ai theo đuổi ai?”

Lúc này Lạc Tài Tần chạy từ ngoài vào.

“Anh về rồi à?”

Hồi chiều Ngô Diệu đột nhiên nói muốn ăn kem, Lạc Tài Tần bèn đi mua cho cô, “TRời lạnh lắm, ăn cẩn thận lại đau bụng”. Lạc Tài Tần mở hộp kem ra cho cô, bóc thìa đưa qua.

“he he”. Ngô Diệu xúc một thìa ăn, Lạc Tài Tần ngồi bên cạnh, gác cằm lên vai cô, “Anh cũng ăn”.

Ngô Diệu xúc một thìa lên đút cho anh, hai người trông còn ngọt ngào hơn cả kem làm Lưu Di ghen tị, “Này, đừng khoe khoang trước mặt tôi nữa đi!”

Lạc Tài Tần ăn miếng kem xong bèn rút mấy tấm vé ở trong túi ra, đưa cho Ngô Diệu, “Này!”

“Vé vào cửa triển lãm à? Mai anh bận cả ngày hả?”

“Ừ, chắc không thể đón em được. Em cứ loang quanh trong phòng tranh, đứng chung với bọn Phi Phi nhé, chờ anh làm xong thì chúng mình đi ăn cơm, Ngày kia hai ta đi chơi”.

“Vâng”.

Lạc Tài Tần hôn lên má cô rồi chạy đi vẽ tranh.

“Ai, con ranh chết tiệt này làm người ta hâm mộ quá”. Lưu Di chống tay lên má, lắc đầu nhìn Ngô Diệu, “Thế mới nói ông trời không công bằng, những người không tranh giành thì trời lại hỷ ột người tốt xuống thành đôi, có những người đầu đá cả đời, cuối cùng chỉ uống công vô ích”.

Ngô Diệu hiểu Lưu Di nói tới Lương Tiểu Mạn, nhưng cô chưa hiểu, mấy ngày trước gặp Lương Tiểu Mạn, thấy chị ta mặt mũi hồng hào rất có tinh thần, cũng rất hiểu thuận với bác gái, hình như bác đã tha thứ cho chị ta, cả nhà vô cùng vui vẻ mà. Về lý mà nói, một người thông minh như Lương Tiểu Mạn, nếu Jamie có ý muốn lừa gạt thì chị ta phải phát hiện ra ngay từ đầu mới đúng. Đằng này cậu ta trắng trợn công khai theo đuổi Lưu Di thế kia mà. Hay là, trí thông minh của phụ nữ đang yêu thật sự về số không?”

Hôm sau là cuối tuần, từ sáng Ngô Diệu đã hẹn Trương Phi Phi và Lưu Di cùng tới bảo tàng mỹ thuật xem triển lãm tranh của Lạc Tài Tần, quy mô của buổi triển lãm lần này rất lớn, rất nhiều người có tiếng trong giới mỹ thuật cũng tham dự. Ngô Diệu, Phi Phi và Lưu Di là người ngoài nghề, hoàn toàn tới để góp vui, Lạc Tài Tần bận nói chuyện với khách khứa. Trâu Thiệu Đông cứ kéo hết vị đại sư này, ông đại sư kia tới giới thiệu....

Lạc Tài Tần và Trâu Thiệu Đông xem như đã chính thức hợp tác, công ty của Trâu Thiệu Đông phụ trách tổ chức các hoạt động như triển lãm tranh cho anh, người sắp xếp các hoạt động chính là Lưu Di. Những việc lên kế hoạch tuyên truyền đương nhiên là công ty quảng cáo của Trương Phi Phi đảm nhiệm.

Đôi khi Ngô Diệu cảm thấy mọi chuyện rất kì khôi, người có thể giúp đỡ Lạc Tài Tần khi bận rộn lại là người hác, mình thì chẳng giúp được gì.....Đúng rồi, chỉ có thể cùng ăn cơm, cùng đi dạo, cùng đi xem phim với anh....Ba cùng nhĩ?

Thiết kế của phòng triển lãm rất rắc rối, những khối hình nhìn vào mà hoa cả mắt.....Ngô Diệu phát hiện, Lạc Tài Tần chẳng có lòng dạ nào nói chuyện với khách, cứ nhìn về phía mình suốt. Sợ ảnh hưởng đến công việc của anh, cô bèn kéo Phi Phi đi tìm toilet trong bảo tàng mỹ thuật.

“Diệu Diệu, lúc này mà có thấy ông lão người nước ngoài ấy không?” Phi Phi rĩ tai Ngô Diệu, “Ông ấy rất nổi tiếng mà ạ! Nghe nói là thầy của Lạc Tài Tần, là họa sĩ nổi tiếng thế giới đấy!”

“Thế à? Trông như ông già KFC ấy”. Câu nói của Ngô Diệu khiến Phi Phi cười phá lên.

Hai người vào toilet, Ngô Diệu kinh ngạc, đến toilet của vảo tàng mỹ thuật cũng có cảm giác nghệ thuật nữa. Rửa tay xong, Ngô Diệu đứng bên cửa sổ chờ Phi Phi trang điểm lại.

“Diệu Diệu, tao quyết định rồi!” Phi Phi đột nhiên lên tiếng.

“Hả? Quyết định cái gì?”

“Thì chuyện kết hôn sinh con với Liêm Khải đó!” Phi Phi đóng nắp hộp phấn lại.

“Thật à?” Ngô Diệu vui sướng nhìn bạn.

“Ừ, mà nói đúng, cứ thuận theo tự nhiên, thế nên tao nói với lão là, có thai thì cứ sinh, đăng kí kết hôn bày tiệc ngay!” Phi Phi nhướn mày có chút đắc ý, “Sinh con không phải phải một năm sao, giờ công việc đang vào quỹ đạo, có thể thư thả, một năm sau là có Phi Phi bé hoặc Liêm Khải bé rồi, vui lắm!”

Ngô Diệu thấy mừng thay cho bạn, “ừ! Quyết định thế tốt đấy!”

“Tao quyết định kiểu gì mà cũng nói tốt đúng không?” Phi Phi lắc lắc chiếc vĩ trong tay, “Nhìn Lương Tiểu Mạn rồi lại nhìn sang mày, tao thấy làm phụ nữ thật sự không nên quá mạnh mẽ!”

“Ồ.” Ngô Diệu có chút đắn đo gật đầu, hỏi, “Tiểu Mạn thế nào rồi?”

“AI quan tâm bà ấy ra sao” Phi Phi lắc đầu, “mệt mỏi quá rồi, tao không muốn sau này mình cũng như thế”>

“Lưu Di nói Jamie là kẻ lừa tiền lừa tình”.

“Tao cũng thấy thế, giờ lời đồn đại nhiều lắm, chỉ tiếc Lương Tiểu Mạn đã bị mờ mắt rồi, chẳng nghe lọt gì vào tai nữa đâu”. Phi Phi lắc đầu, nhìn Ngô Diệu đang thần ra suy nghĩ, “Này, mà đang suy nghĩ gì thế?”

“Mày nói....Lạc Tài Tần thích gì ở tao chứ? Lúc tao ra ngoài với anh ấy, vẫn luôn có cảm giác danh không chính ngôn không thuận”.

“Hả?” Phi Phi thấy buồn cười, “Cái gì thế. Anh ắt phải muôn vàn khó khăn mới loại được tên Trâu Thiều Đông mới theo đuổi được mày mà”,

Ngô Diệu hẳn nhiên chẳng có chút tự tin gì với bản thân, thở dài nói, “Mày mà tao không có tiền, cũng không có sắc”. Nói xong bèn kéo Phi Phi ra ngoài.

Kể cũng trùng hợp, khi hai người ra khỏi toilet thì trông thấy Lương Tiểu Mạn đang đứng dựa vào lan can cầu thang, trang điểm một cách tao nhã, liếc mắt nhìn cầu thang xoắn ốc ở phía dưới, khóe miệng nhếch lên không biết đang nhìn thứ gì.

Phi Phi và Ngô Diệu nhìn nhau, bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại ở dưới tầng. Phi Phi đưa mắt ra hiệu cho Ngô Diệu – Thiệp mời triển lãm tranh lần này là tao in đấy, không mời Lương Tiểu Mạn đâu, sao bà ấy lại tới hỉ?! Chẳng lẽ mua vẽ vào cửa?! Đương nhiên Ngô Diệu không biết, cô lắc đầu, tiếng nói chuyện ở tầng dưới càng khiến cô chú ý hơn, giọng nói hơi quen, giọng giống của Jamie.

Tiếng nói chuyện của Jamie không lớn, nhưng ai nấy đều nghe rõ ràng, “Tôi biết rồi.....Yên tâm, tất cả đều được tiến hành theo kế hoạch! Không phải lo, con mụ ấy rất tin tưởng tôi. Ừm ừm, gái già hơn ba mươi tuổi ấy mà, có đàn ông thì tất nhiên phải nhào lên nhanh rồi, Ha ha”.

Ngô Diệu hơi nhú mày, câu này thật là.... ..

Phi Phi nhanh nhẹn làm mất quỹ với Ngô Diệu – Xong rồi, xong rồi, bị bắt quả tang rồi! Ngô Diệu cũng cảm thấy tình hình khác lạ, nhưng chuyện khiến cả hai người kinh ngạc, Lương Tiểu Mạn quay đầu chậm rãi bỏ đi, trên gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

Cũng lúc đó, Jamie đi lên tầng tên, bước chân nhẹ bằng đường như tâm trạng rất tốt. Ngẩng đầu lên thấy Phi Phi và Ngô Diệu hẳn hơi sững người, rồi sau đó mỉm cười với cả hai, “HI”.

Phi Phi và Ngô Diệu ngượng ngùng kéo khóe miệng, “hi...” Trong lòng ca thán, da mặt tên này dày có số má luôn, đến thế này mà vẫn làm như không có gì xảy ra mới sợ chứ?

Đúng lúc ấy, Lương Tiểu Mạn đã đi tới giữa hành lang, đột nhiên quay người trở lại. Phi Phi khẽ huých Ngô Diệu nháy mắt – Mau trốn đi! Chắc sắp cần người rồi. Nhưng ngoài sự đoán của hai người, Lương Tiểu Mạn dường như hoàn toàn không nghe thấy cuộc nói chuyện vừa nãy của Jamie, chạy tới kéo cậu ta như con nít.

Jamie có lẽ cũng hơi giật mình, nhưng nhìn nét mặt của Lương Tiểu Mạn, liền biết có lẽ chị ta chưa nghe được gì, thở phào nhẹ nhõm, “Sao em lại tới đây?”

“Em không được tới à?” Lương Tiểu Mạn khẽ nheo mắt lại, nhìn Ngô Diệu và Phi Phi, lại nhìn xuống dưới tầng, chỉ tay vào mũi Jamie, “Này, anh nói đi, có phải lên hẹn hò với con náo khác không hả? Khai thật ra đi!”

“Sao có được!” Jamie vội vàng thề thốt, “Trong lòng tôi chỉ có em, em cũng biết mà!”

Ngô Diệu và Phi Phi vẫn đứng bên cạnh, nghĩ bụng cậu ta ghê thật, trông mà mắc ói!

“Coi như anh thật thà”. Lương Tiểu Mạn lại nhìn Ngô Diệu và Phi Phi, “Diệu Diệu, chúng ta là họ hàng cả, em đừng bao che cho anh ấy nhé”.

“Ồ.....” Cả Phi Phi và Ngô Diệu đều không biết nên nói thế nào, lời của Lương Tiểu Mạn rõ ràng có thâm ý, đầu óc của cặp đôi này không bình thường à?!

“Làm gì có!”. Jamie ôm Lương Tiểu Mạn, “Đi nào, ra chào hỏi Lạc Tài Tần và Trâu Thiều Đông, rồi anh đưa em đi ăn nhé?!”

“Được”, Lương Tiểu Mạn hạnh phúc dựa vào Jamie đi ra ngoài, Hia người khuất sau chỗ rẽ, Ngô Diệu và Phi Phi đều bắt giác rung mình!

“Mự ời”. Phi Phi xát mạnh lên cánh tay, “Biến thái quá đi! Tao nổi hết cả da gà lên rồi”.

“Tiểu Mạn nghe hiểu mà đúng không?” Ngô Diệu cũng cảm thấy chuyện này không bình thường lắm, Lương Tiểu Mạn bây giờ và Lương Tiểu Mạn trước kia cùng là một người sao? Lương Tiểu Mạn là kiểu người có thể tặng bạn trai mấy cái tát chỉ vì anh ta nhìn đứa con gái khác mà!

“Tao có sự cảm!” Phi Phi nheo mắt chặc lưỡi mấy cái với Ngô Diệu, :Có kịch hay để xem rồi! Chắc chắn đấy!”

Triển lãm tranh hôm ấy rất thành công. Kết thúc một ngày bận rộn, Lạc Tài Tần liền đưa Ngô Diệu đi ăn một bữa thịnh soạn. Sau bữa cơm, ghai người dặt tay nhau về.

Ngô Diệu kể lại cho Lạc Tài tần nghe chuyện mình thấy chiều nay, nghe xong anh cũng không hề kinh ngạc, “Chắc cậu Jamie kia thăm rồi”.

“Tiểu Mạn biết Jamie lừa gạt mình, sao vẫn còn muốn ở bên cậu ta? Chi ấy muốn làm gì?”.

“Làm gì à?” Lạc Tài Tần sờ cằm, “chắc chị ta muốn báo thù, hoặc là làm kiểu màu cho cậu ta xem”.

“Cứ sống bình thường đi, sao cứ làm như phim trinh thám vậy?” Ngô Diệu ngẩng đầu lên nhìn anh, ‘Em còn nghĩ rằng dạo này chị ấy muốn sống yên ổn cơ, đã có tiền có quyền rồi, sống cho tử tế chút. Vậy mà.....’.

“Cuộc sống bình thường của người khác em nhìn thì thấy giống phim trinh thám, còn trinh thám của em, người khác nhìn chỉ là cuộc sống bình thường thôi”.

Ngô Diệu sững người, “Ừm.....cách nói này thú vị lắm”.

Được sự trợ giúp của cảnh đêm trên phố nụ cười của Lạc Tài Tần trở nên đặc biệt dịu dàng hơn.

“Giờ đã hiểu chứ?” Lạc Tài Tần nhéo tai cô.

“Hiểu gì?”

“Lí do anh vừa gặp đã yêu em”.

24. Chương 24

Gần đây, Ngô Diệu trở nên bận rộn, vừa hẹn hò với Lạc Tài Tần, lại vừa phải giúp Phi Phi chuẩn bị đính hôn, Phi Phi sắp đính hôn với Liêm Khải mà công việc của cô vẫn chất chồng, bố mẹ Phi Phi đều mất sớm, thế nên Ngô Diệu giao chuyện buôn bán trong cửa hàng cho bà Ngô, giúp Phi Phi chuẩn bị lễ đính hôn và sửa sang lại nhà cửa. Bởi thế mà lúc nào Liêm Khải cũng trêu Lạc Tài Tần, “Thấy chứ, chị em nhà người ta còn có nghĩa khí hơn anh em mình đấy!”

Sau khi tổ chức triển lãm tranh, danh tiếng của Lạc Tài Tần càng lúc càng lớn, làm hết việc xong anh lại bận rộn chuẩn bị kết hôn với Ngô Diệu.

Anh không muốn như Liêm Khải, đính hôn trước, có con rồi mới cưới, mà muốn rước thẳng Ngô Diệu về dinh, rồi từ từ chăm.

Hôm đó vừa đúng thứ hai, là buổi sáng Ngô Diệu không mở cửa hàng, mà giúp Phi Phi mua bát đĩa và chăn ga gối nệm. Người phương Nam có vài nguyên tắc, ví dụ như, bát đĩa phải do nhà gái chuẩn bị, lễ như sau này có đánh chửi hnha, bên nhà trai không thể nói cô dâu ăn cơm nhà họ được.

Trước đó Phi Phi đã đặt một bộ đồ ăn bằng sứ in hoa nhí mây lam, rất tinh xảo, hôm nay Ngô Diệu đi lấy giúp cô, Chúng kết hợp hài hòa với mấy thứ rèm cửa và khăn trải bàn cùng kiểu dáng. Nếu đã chung sống với nhau thì nhà cửa phải trang trí lại một chút mới có cảm giác mới mẻ, thế thì chú rể sẽ càng thương yêu cô dâu, dù là kết hôn hay đính hôn!

Ngô Diệu xách túi to túi bé, chạy qua chạy lại trong khu phố buôn bán. Cô vừa từ một cửa hàng bán hàng dệt thổ cẩm đi ra thì trông thấy Trâu Thiệu Đông, Xe Trâu Thiệu Đông dừng lại ven đường, vừa xuống xe thì thấy Ngô Diệu, hân cũng hơi sững người, “Sao em lại ở đây?”

Ngô Diệu cầm móc rèm cửa sổ theo kiểu truyền thống mới mua lắc lắc trước mặt Trâu Thiệu Đông. Trâu Thiệu Đông bắt đầu cười cười, “Chuẩn bị sửa sang nhà cửa nhanh thế à? Lúc nào cưới vậy?”

“Không.....Mua cho Phi Phi đây?” Ngô Diệu xếp gọn lại đồ, cầm danh sách nhìn một lượt, chuẩn bị tìm một cửa hàng khác.

Trâu Thiều Đông trông thế thì không kìm được một cái nhíu mày, ‘Lạc Tài Tần đâu?’

“Tối qua anh ấy thức suốt đêm, chắc đang ở nhà ngủ rồi. Bên kia là phía đông à?”

Trâu Thiều Đông bắt lực nhìn cô, “Em có biết tỉ lệ tội phạm ở đây rất cao không!”

“Thật ả?” Ngô Diệu hoảng sợ.

“Anh không nói giết người đốt nhà gì, ý anh là trộm cướp ấy!” Trâu Thiều Đông chỉ tay vào Ngô Diệu, “Anh xin em đây, lúc đi đường thì mắt nhìn phía trước, đừng nhìn đông nhìn tây được không? Người ta nhìn thấy mắt em đảo lảo liên là biết em không quen đường, là người không có chủ kiến, thật thà lại dễ lừa!”

Ngô Diệu bĩu môi, dựa vào cái gì mà mới sáng ra Trâu Thiều Đông đã dạy đời cô chứ?!

Trâu Thiều Đông thấy cô khó chịu thì chỉ vào xe nói, “Có cần anh đưa em đi không?”

“Anh rảnh lắm hả? Sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ồ...”, Trâu Thiều Đông thở dài, “Mấy hôm vừa rồi mẹ anh sửa sang lại nhà cửa, cũng cần mua mấy món đồ truyền thống, vừa lúc hôm nay anh có thời gian, nên ra ngoài mua”.

“Thế được rồi, đi cùng đi, anh còn xách đồ giúp em nữa!” Ngô Diệu nhanh chóng tổng hết đồ lên ghế sau xe Trâu Thiều Đông, cô xách tới mỗi như tay rồi, có xe của Trâu Thiều Đông và phu khuân vác, lát nữa có thể mua thêm ít đồ.

Trâu Thiều Đông dự cảm được hôm nay mình sẽ làm culi, anh lái xe đưa Ngô Diệu mua những thứ công kênh.

“Phi Phi dính hôn mà sao em cứ bận rộn như gả con gái thế?” Trâu Thiều Đông cười.

“Anh có cho nói nghỉ đâu, ngày nghỉ nó cũng mệt tới dờ sống dờ chết rồi, khó lắm mới nghỉ được một buổi, dù sao em cũng rất rảnh!” Ngô Diệu giở túi lấy nước ra uống, lại hỏi, “Công việc của anh dạo này sao rồi? Tài tần nói anh nổi lắm đó sếp Trâu ạ”.

Ngô Diệu hỏi rồi mà Trâu Thiều Đông vẫn chẳng ho he phản ứng gì. Tò mò nhìn lại, cô thấy Trâu Thiều Đông vừa lái xe, vừa đưa mắt nhìn cô.

“Này!” Ngô Diệu nghiêm túc nói, “Anh lái xe thì nhìn phía trước đi!”

Trâu Thiều Đông lắc đầu cười, “Em không giận anh à?”

“Cái gì?”

“Không phải trước đây em vẫn luôn giận anh sao? Sao thế? Sắp lấy chồng nên không để tâm tới gì hết nữa hả?”

Ngô Diệu cười, “Đừng nói linh tinh, em đâu phải người nhỏ nhen thế?” Vừa nói, cô vừa kiểm tra lại mấy chiến lợi phẩm mới mua, vừa cầm danh sách ra đánh dấu, chuẩn bị xem phải mua gì tiếp theo.

“Yêu Lạc Tài Tần có được không?”

“Ừm...” Ngô Diệu cười tủm tỉm, cô không nói nhiều, nhưng vẻ mặt đã nói lên tất cả.

Nhìn ánh mắt của cô, Trâu Thiều Đông biết cô quả thực rất hạnh phúc.

Xe dừng lại trước một cửa hàng bán rèm cửa, Ngô Diệu chạy vào đặt rèm cửa và khăn trải bàn, thêm một tấm thảm khá được, xong xuôi đâu đó bèn lên xe lấy máy ra tính giá, dự toán và giá cả những thứ còn lại phải mua. Trâu Thiều Đông ngồi trên ghế lái ngáp dài.

Hơn mười giờ, di động Ngô Diệu đổ chuông, là Lạc Tài Tần gọi tới, hình như anh vừa dậy, hỏi Ngô Diệu đang ở đâu, có cần anh lái xe tới đón không. Ngô Diệu nói cô đã mua xong mấy thứ rồi, gặp được Trâu Thiều Đông, chuẩn bị ăn trưa rồi đi mua tiếp, rồi hỏi anh có muốn tới không. Lạc Tài Tần hẹn cô chỗ ăn cơm, bảo cô mời Trâu Thiều Đông đi cùng.

“Anh đi mua sắm với em, Lạc Tài Tần có khó chịu không?”

“Tại sao? Không phải hai anh là bạn tốt với nhau à?”

“Cũng đúng, nhưng đầu sao trước đây hai đứa mình cũng được xem là một cặp” Trâu Thiệu Đông mỉm cười.

Ngô Diệu bĩu môi, “Em không xem thế đấy, anh mau tìm cô nào hợp í đi!”

“Chưa tìm thấy, phiền phức quá”. Trâu Thiệu Đông hơi nhúm mày, “Đúng rồi, em có biết tại sao năm đó anh chia tay với em không?”

“Thật sự không phải anh mang em ra làm bia đỡ đạn để cắt đuôi Lương Tiểu Mạn sao?” Ngô Diệu hiểu kì.

“Đương nhiên không phải!” Trâu Thiệu Đông chậm rãi nói, “Ừm.....em phản ứng chậm, làm việc lè rề, tính cách không tốt cũng chẳng xấu, đã lười lại chẳng có chí tiến thủ, có thể làm giảm bớt áp lực cho anh”.

Nếu không phải Trâu Thiệu Đông đang lái xe, có liên quan tới an toàn tính mạng của mình, Ngô Diệu đã phang cái gối qua rồi, tên khốn này, lại nói lung tung!

“Định nghĩa của mọi người về người con gái tốt đều na ná nhau, nữ tính, xinh đẹp, giỏi giang, tự lập, có hiếu.....Phụ nữ hoàn hảo tập hợp tất cả những ưu điểm đó có rất nhiều, nhưng anh không có cảm giác với mẫu người đó”. Trâu Thiệu Đông thở dài, “Như em là tốt rồi, có thể xem là kiểu người thông minh giả ngu. Hồi đó anh nghĩ thế đấy!”

“Thế sau thì sao?”

“Ồ, hẹn hò được một thời gian thì anh phát hiện ra em không phải thông minh giả ngu”.

“Thế em là cái gì?”

“Em ngu thật”.

Ngô Diệu nheo mắt, siết chặt cái gối trong tay. Anh thích chết à?

“Em nói xem, sao em lại ngốc thế chứ?” Mặt Trâu Thiệu Đông lộ vẻ bất lực, “Anh hẹn em đi chơi thì em đi, không hẹn thì em cũng chẳng tìm anh”.

“Thế không phải là làm phiền anh sao, anh là người siêu bận rộn mà!”

“Anh nói chia tay với em, em cũng chẳng thèm tát anh lấy một cái!”

“Anh tát lại thì làm thế nào?!” Ngô Diệu nghiêm mặt, “Hơn nữa, đánh người chưa chắc sẽ không chia tay”.

“Diệu Diệu, thực ra không phải anh không coi trọng em, mà là em không coi trọng anh”. Trâu Thiệu Đông nói nhỏ, “Hồi đó anh đá em cũng vì nguyên nhân ấy. Khi ấy anh nghĩ, có lẽ em còn nhỏ, chưa hiểu mấy chuyện tình cảm lắm, nhưng sau em lớn rồi anh lại nghĩ, sợ dĩ hai chúng ta không thành đôi, không phải vì anh ra tay chậm hay là không làm tới, mà là vì em thích Lạc Tài Tần hơn, không có cảm giác với anh”.

Ngô Diệu ngẩn người, nhìn chằm chằm Trâu Thiệu Đông.

Xe chạy tới trước nhà hàng đã hẹn, cô xuống xe, Trâu Thiệu Đông nói với cô, “Anh phải về công ty đây. Đồ đạc anh mang cho Phi Phi giúp em”.

“Anh không ăn cơm à?” Ngô Diệu đã nhìn thấy xe Lạc Tài Tần phía trước rồi.

“Không”. Trâu Thiệu Đông tựa bên cửa sổ xe, cười cười nhìn Ngô Diệu, “Đi lấy chồng đi”.

“hả?”

“Anh sẽ cưới người khác, yên tâm nhé”. Trâu Thiệu Đông chột mắt với cô một lát, tạm biệt cô rồi lái xe đi mất.

Ngô Diệu đứng trên vỉa hè nhìn xe anh đi xa dần, tới tận khi xe Lạc Tài Tần đã dừng lại trước mặt.

“Sao thế?” Lạc Tài Tần mở cửa xe, “Lại bị đá lần nữa à?”

Ngô Diệu lườm anh, “không phải!” Cô lên xe, tâm trạng tốt bất ngờ, vỗ lên vai Lạc Tài tần, “Chúng mình ăn gì nhỉ?”

“Không phải ăn ở đây sao? Sao lại lên xe?”

“Không ăn quán nhỏ đâu, em muốn ăn tiệc cơ”. Ngô Diệu xoa tay, “Để chúc mừng”.

“Chúc mừng bị đá à?” Lạc Tài Tần còn chọc cô.

Nhìn bộ dạng của nh, cô xích lại hỏi, “Ghe đây à?”

Anh cũng không phủ nhận, thành thật đáp, “Có chút chút”.

“Thế sau này anh khỏi phải ghen nữa nhé”. Ngô Diệu thoải mái xoay cổ, “Ừm.....thế mới nói, cao nhân chính là người có thể tự nghĩ thông suốt, không tự tìm phiền não mà”.

Lạc Tài Tần nghe rồi ngấm ngấm, mỉm cười lắc đầu.

Ăn bữa cơm thịnh soạn xong, Ngô Diệu tiếp tục kéo Lạc Tài Tần chạy tới chạy lui mua đồ, lúc mua xong, đột nhiên cô ôm bụng kêu, “Đau quá!”

Lạc Tài Tần hoảng hốt, đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, coo bị viêm ruột thừa cấp tính!

Thế là, Ngô Diệu vui quá hóa sầu bị tổng vào bệnh viện phẫu thuật. Trước khi mổ cô còn nghiêng rằng nghĩ, Trâu Thiệu Đông đúng là sao quả tạ. Vất vả lắm mới đuổi được sao quả tạ đi, thế nào mà cuối cùng còn hại cô phải mổ chứ.

“Hắt xì...”

Trâu Thiệu Đông cùng Phi Phi tới thăm Ngô Diệu, đột nhiên hắt xì một cái, Lạc Tài tần đứng bên thông cảm đưa khăn giấy cho hấn.

Thời gian dưỡng bệnh Ngô Diệu được đãi ngộ chẳng khác gì bà hoàng, cả ngày được ăn uống no đủ, Lạc Tài tần cũng dẹp hết công việc, ở lại chăm cô.

Lưu Di tổng kết lại, cặp đôi này có một đặc điểm lớn nhất, cũng là chỗ khiến người khác ngưỡng mộ nhất, chính là những thứ mà rất nhiều người xem là quan trọng thì với họ có cũng được mà không có cũng chẳng làm sao, Viên chức thất nghiệp rảnh rỗi, mà vẫn vô cùng thoải mái.

Ngô Diệu đã hồi phục sức khỏe xuất viện thì vừa lúc Phi Phi đính hôn. Nghi thức đính hôn dù đơn giản nhưng cũng rất vui, Ngô Diệu và Lạc Tài Tần làm phù dâu phù rể, cả nhóm ồn ào vui vẻ.

Người yêu bí ẩn của Lưu Di được bắt mí khiến mọi người đều trố hết cả mắt, chính là A Lực đang du học nước ngoài. Cậu ta giờ đã có chút thành tựu, còn Lưu Di trong lúc ôm loại cổ phiếu có tiềm năng này lại nảy ra tình yêu chị em.

Chớp mắt một cái đông qua xuân tới, Ngô Diệu và Lạc Tài Tần đã quen nhau được hai năm, ngày lễ tình nhân sau một năm hai người chính thức yêu nhau, Lạc Tài Tần hẹn Ngô Diệu tới một nhà hàng cao cấp.

Ngô Diệu ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh thành phố xa hoa về đêm, chờ quá tới ba phút lễ một giây mà Lạc Tài tần vẫn chưa đến. Lúc này cô nhận được tin nhắn của Lạc Tài Tần, “Đang tắc đường”. Anh nóng ruột cuống cuống, Ngô Diệu bảo anh từ từ mà tới, lái xe cẩn thận, cô đã gọi trước một bát chè trân châu, ngồi chờ. Đang ăn thì Ngô Diệu nhìn thấy có người đi tới trước mặt mình rồi ngồi xuống.....Cô sờ cằm, ngậm thìa kem nghĩ ngợi mình đã gặp người này ở đâu rồi nhỉ, trông quen thế.

Chị hai xã hội đen xinh đẹp tóc đen uốn lộn, tỏa ra khí chất như nữ vương.....

“A!” Ngô Diệu chợt nhớ ra. Là Tiền Lê!

Tiền Lê cười, “Tôi hỏi Trâu Thiệu Đông, cậu ấy nói tới đây có thể tìm được cô, váy của cô đẹp lắm”.

Ngô Diệu hơi căng thẳng nhìn quanh quất, nếu cô nhớ không lầm, Tiền Lê là tội phạm bị truy nã mà!

“Nghĩ vớ vẩn gì thế hả?!” Tiền Lê trừng mắt nhìn cô, “Lệnh khởi tố của tôi bị hủy rồi, Hầu Khải vào tù là chứng tỏ tôi vô tội”.

‘À.....’ Ngô Diệu chớp mắt, “Chúc mừng chị”.

“Tôi tới nhờ cô giúp một chuyện” Tiền Lệ uống một ngụm nước.

“Chị lại nhờ tôi chuyển lời cho Lương Tiểu Mạn hả?” Ngô Diệu biết giữa Tiền Lệ và Lương Tiểu Mạn có ân oán, lại lo lắng thay cho Lương Tiểu Mạn, dù giờ chị ấy cũng rất lợi hại.

“Nói ra, hai chị em nhà cô thật sự không giống nhau chút nào hết”. Tiền Lệ lắc đầu bất đắc dĩ, “Tôi vốn định tìm Lương Tiểu Mạn trả thù thật, nhưng.....tôi có thể xóa sạch tất cả, không gây phiền phức cho cô ta nữa”.

Ngô Diệu ăn chè trân châu, nghĩ bụng, chị là đức mẹ rồi! Lương Tiểu Mạn cướp chồng của Tiền Lệ.....Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là chồng chị ta quá khốn nạn! Chị ta còn chiếm đoạt tài sản của Tiền Lệ nữa, đương nhiên, đây cũng coi là cạnh tranh thương mại thôi. Nhưng rốt cuộc Tiền Lệ không báo thù nữa à? Không giống chuyện mà người phụ nữ bản lĩnh này sẽ làm.

“Bảo Lương Tiểu Mạn tha cho Jamie đi”. Tiền Lệ đột nhiên lên tiếng khiến Ngô Diệu sửng sờ.

“Jamie? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Jamie vốn là tình nhân của rồi”. Nụ cười của Tiền Lệ đột nhiên trở nên dịu dàng một cách hiếm hoi, “Có lẽ cậu ấy không chịu được việc tôi bị Lương Tiểu Mạn hãm hại, thế nên muốn báo thù giúp tôi, lấy tài sản cho tôi từ tay Lương Tiểu Mạn”.

“À...”Ngô Diệu ngẩn ra, thực ra Jamie bị bắt lộ từ lâu rồi, Lương Tiểu Mạn tương kế tựu kế dạy cho cậu ta một bài học! Nghĩ tới đây cô lại run lên, lại là cuộc chiến thương trường phức tạp.

“Cậu ấy còn quá trẻ, cứ nghĩ rằng tìm được bằng chứng Lương Tiểu Mạn làm ăn phi pháp là có thể kéo được cô ta xuống, Nhưng cuối cùng lại bị Lương Tiểu Mạn gán cho tội danh biển thủ và gián điệp thương mại. Cậu ấy có thể sẽ phải ngồi tù!”

Ngô Diệu tròn mắt, ngừng việc uống trân châu lại mà ngẫm nghĩ, Nghiêm trọng thế cơ à?

“Tôi muốn trao đổi với Lương Tiểu Mạn, cô ta thả Jamie, tôi sẽ xóa hết ân oán với cô ta”.

Ngô Diệu nuốt ực hết trân châu trong miệng, “Thế là tốt rồi, Tiểu Mạn có chịu không?”

“Tôi không thể đi xin cô ta”. Tiền Lệ nhún vai, “Tôi không thể thắng được bản thân, hơn nữa cô ta cũng không hẳn sẽ nể mặt tôi.....Thiếu Đông nói, có lẽ cô có cách”.

“Tôi?” Ngô Diệu chỉ vào mặt mình, thấy hơi khó xử, “Không phải tôi không muốn giúp chị, nhưng quan hệ giữa Tiểu Mạn và tôi không được tốt, tôi còn mắc chị ấy nữa”.

Tiền Lệ cười, “tôi rất tin lời Thiếu Đông nói. Cô cứ thử xem?”

Ngô Diệu nghĩ lại, thử một chút cũng chẳng mất gì, cùng lắm là bị Lương Tiểu Mạn mĩa mai ấy câu thôi, dù sao cô cũng quen rồi, bèn lấy di động ra bấm số gọi đi.

Bên kia bắt máy rất nhanh. Ngô Diệu kể lại một lượt, Lương Tiểu Mạn không đáp mà hỏi lại, “Lúc nào em kết hôn với Lạc Tài Tần thế?”

“Em không biết nữa...”

“Cậu ta còn chưa cầu hôn em à?” Lương Tiểu Mạn dường như có phần bất mãn, “Ý gì thế hả?”

Ngô Diệu mù mờ không hiểu, “Thế chuyện Jamie.”

“Chị vốn cũng không muốn so đo gì cả, cậu ta đã đi rồi. Hôm cưới nhớ báo cho chị một tiếng”.

“Dạ, em biết rồi....”

Ngô Diệu còn chưa nói xong, Lương Tiểu Mạn đã cúp máy cái rụp, tính cách vẫn nóng nảy như trước kia. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tiền Lệ, “Tiểu Mạn nói Jamie đã đi rồi, chị ấy không định làm khó cậu ta”.

Tiền Lệ gạt đầu thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy cảm ơn Ngô Diệu rồi tới quầy thanh toán nói chi phí của bàn cô tối nay do chị ta thanh toán.

Ngô Diệu còn đang hoang mang không hiểu gì thì thấy có người đặt một chiếc hộp nhỏ bọc nhung đen ngay trước mặt cô. Cô nhìn, ngẩng đầu lên, Lạc Tài tần ngồi đối diện với cô, nói, “Diệu Diệu, mai đi đăng kí hé, sáng mười giờ”.

“Khụ khụ.....” Ngô Diệu sắc chề chân trâu. Cô mở hộp ra xem, một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, có một chú mèo nhỏ ôm lấy hạt kim cương.

Ngô Diệu nheo mắt cười, Lạc Tài Tần đeo nhẫn lên tay cô.

Đôi khi hạnh phúc tới mà chẳng có lí do gì, Ngô Diệu vẫn sống bình lặng ngày qua ngày, chuẩn bị đám cưới, mở cửa hàng, chăm Champagne, có thể rất bận nhưng lại cũng có thể rất nhàn.

Rất nhiều người đến dự đám cưới, Ngô Diệu gọi điện cho Lương Tiểu Mạn, nhưng bác gái nói chị ta đã ra nước ngoài, đi tìm tình yêu đích thực, không tìm được nhất định sẽ không quay về. Chị ta nói là chết cũng không thể thua cô, phải tìm được người tốt hơn Lạc Tài Tần cả trăm lần.

Ngô Diệu được Lạc Tài tần ẵm về nhà thành công, Sau khi cưới cô liền đóng cửa hàng, giúp ah quản lý phòng tranh, làm trợ lý của riêng anh, cả ngày ngọt ngào hạnh phúc.

Cuộc sống tự do trước khi kết hôn của mọi người sẽ biến thành quy củ sau khi đã lập gia đình, thi thoảng trong quy củ cũng sẽ có tự do.

Sau này có lẽ còn phải sinh con, hoặc sẽ cãi nhau, hoặc xảy ra những chuyện không thể ngờ tới được.

Tóm lại, cứ xem như là khởi đầu mới.

Tình yêu trừu tượng trong cuộc sống hiện thực cũng giống như loài sâu bướm, sâu rồi có một ngày sẽ lột xác, sẽ biến thành một loài cánh bướm xinh đẹp, hoặc trở thành con quái vật hung ác kinh khủng, chỉ tùy vào việc bạn chọn được giống sâu cẩn thận, kiên nhẫn nuôi dưỡng như thế nào mà thôi....

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-sau-tinh-yeu-cua-con-meo-truu-tuong>